

JAMES BOND 007

The book cover features a blue and white color scheme. At the top, the text 'JAMES BOND 007' is written in large, bold, red letters with a white outline. Below this, a Boeing 747 airplane is shown in flight, angled towards the left. In the foreground, a man in a black tuxedo and white shirt (Pierce Brosnan) is looking towards the viewer. To his right, a woman in a black bikini is leaning forward, smiling. The background is a bright blue with white light streaks.

FAGY

Az új Bond kaland
JOHN GARDNER

FAGY

Fordította: Treton Judit és Both Gábor

Ian Fleming James Bond ügynöke
John Gardner COLD fedőnevű bevetésén

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
John Gardner: COLD
Copyright © Gildrose Publications Ltd 1996
All rights reserved

Borító: Both Gábor

Ajánlom ezt a könyvet a Glidrose Könyvkiadó vezetőinek és munkatársainak, a James Bond művek jogtulajdonosainak, akik bíztak bennem, amikor Ian Fleming utódjául választottak, s oly sok segítséget nyújtottak nekem az elmúlt tizenhat évben.

Első könyv

Hidegfront

1.

Katasztrófa

A greenwichi középídő katonai megfelelője a zulu idő. A NATO és a szövetséges haderők a katonai műveletek során világszerte ezt használják, s nem fordítanak figyelmet olyasmire, mint a nyári időszámítás. Ezt az időszámítást alkalmazza a titkosszolgálat is, s ezen a délutánon éppen zulu idő szerint 17.00 óra volt. A közönséges halandók számára egyszerűen öt felé járt március 20-án, kedden, amikor a katasztrófa megtörtént.

A Regent's Parkra néző magas, névtelen épületben a nappali műszakban dolgozó tisztviselők a munka befejezéséhez készülődtek. James Bond ingerlékeny hangulatban volt – mint mindig, ha nem valami akcióban vett részt – s éppen egy jelentés utolsó oldalára készült odakanyarítani az aláírását, amikor megcsörrent a piros telefon, ami egyenesen M dolgozószobájával kötötte össze.

Később úgy emlékezett vissza erre a pillanatra, hogy valami megmagyarázhatatlan okból rettegés futott át rajta.

– Bond – szólt bele a kagylóba.

A vonal másik végén a hűséges Moneypenny, M titkárnője volt. Zaklatottnak tűnt, s mintha sírt volna.

– A Dulles felé tartó Bradbury Légitársaság gépe... James, a leszálláskor felrobbant. Egy barátom is a fedélzeten volt. Én... Gyere ide, kérlek!

M egy videófelvételt nézett, amikor a kisírt szemű Moneypenny bekísérte hozzá Bondot. Az a video forgott, ami hamarosan világszerte látható lesz. Egy vezető tévétársaság operátora rögzítette, s a kétperces felvételt máris eladta a CNN-nek. A Bradbury Légitársaság első útját megtett gépének leszállását örökítette meg a washingtoni Dulles Nemzetközi Repülőtéren, alig negyven perc autótúra Washington D.C. központjától. Az éles felvétel rettenetes volt és megrázó.

A BD 299-es járat Boeing 747-400-as repülőgépe áthúzott a fák fölött, majd földet ért. A fekete, fehér és ezüst színű "Bradbury Légitársaság" felirat csillogott a napfényben – egy tökéletes landolás képe egy tökéletes napon.

A futómű megcirógatta a leszállópálya betonját, majd bekövetkezett a szörnyűség. Először lángnyelv, majd füstgomolyag csapott ki a gépből,

éppen az utastér mögött. A láng terjedt, a második robbanás szétrepesztette a pilótakabint, majd a szárnyak és a farok következtek. Az egyik szárny tökéletesen deformálódott, a Boeing roncsai vadul vágattak a kifutópályán, sziporkáztak, mint valami obszcén tűzijáték, útközben törmelék és emberi testek repkedtek szanaszét.

007 arca elszurkült és azt vette észre, hogy a látvány hatására néhány másodperce már nem vesz levegőt. M elfordította a fejét a képernyőtől.

– Mit gondol, James, hogy csinálták ezt? – hangjában düh és megrendülés rezgett, és ez magához térítette Bondot. Nézte jó öreg főnökét és úgy látta, mintha a férfi szeme sarkában könnyecseppek csilognának.

– Hogyan...?

– Nézze meg újra!

M visszatekerte a szalagot és lassítva ismét lejátszotta, miközben kommentálta a látottakat. Az elcsukló hang hallatán Bondnak eszébe ötltek a Hindenburg léghajó 1937-ben történt katasztrófájának végső pillanatai, amelyeket megörökített a filmhíradó.

– Földet ér... Ó, istenem, nézze csak... A főhajtómű, aztán a robbanás a fedélzet felé... Ó, istenem, alig halad valamit és máris lángba borul az utastér... A bal szárny összegyűrődik... Tűz mindenütt... Aztán felrobban a farokrész is .

007 gondolatai valahol agyának rejtett zugában jártak, s azon tűnődött, vajon meglepő módon miért csak harminchat utas és negyvenkét főnyi személyzet életét követelte a Hindenburg katasztrófája. Aminek most szemtanúja volt, az darabokra tépett vagy elhamvasztott legalább négyszáz embert. Szinte rosszullet környékezte a nyilvánvalóan szándékos tömeggyilkosság láttán.

– Tehát, hogyan, James? Ha a maga feladata lett volna, hogyan csinálta volna?

Bond megrázta a fejét.

– A Heathrow-ról szállt fel? Akkor lehetetlen. A biztonsági rendszer ott szorosabb, mint a pezsgősüveg dugója.

– Mégis, maga hogyan kezdett volna hozzá? Mert valaki megcsinálta.

– Az öregember hangja mérgesen csengett.

– Szerintem... – kezdte Bond, de az interkom félbeszakította, mert berregni kezdett M asztalán. Kisvártatva Moneypenny hangja szólalt meg belőle.

– Megvan a lista, amit kért, uram.

M megkérte, hogy hozza be. Bond látta, hogy a nő szemei még mindig vörösek és a szokásosnál is jobban próbál uralkodni magán.

– Szegény lány – jegyezte meg M miután Moneypenny már kiment a helyiségből, majd átfutotta az imént kapott papírokat. – Egy régi barátja utazott a BD 299-es járaton... – Nem vitte le a hangsúlyt, mintha még mondani akarna valamit, aztán másként döntött. – Már belekezdett, James, hogy maga miként rejtette volna el a gépen a robbanóanyagot.

Az, hogy M Bond keresztnevét használta a 007-es kódszám helyett, valami atyai jelleget kölcsönzött a kérdésének, s azt is jelezte, mennyire bízik a másokban.

– Tudnom kellene, hogy két felszállás között mennyi ideig tartózkodott a földön a gép, honnan kapta az utolsó utasítást, és kik végezték a karbantartást.

– Tehát megragadná a tigrist a farkánál, ugye? – jegyezte meg M némi büszkeséggel e szófordulat ismerete kapcsán.

– Az amerikaiak így fogalmaznának, uram.

M magatartása egy pillanat alatt megváltozott. A kedélyes csevegésből gyorsan visszatért a katasztrófához.

– Ha maga lett volna az az örült merénylő, hogyan csinálta volna?

– Az első bomba szerintem az utastér mögötti mosdóban volt elrejtve. Gyanítom, hogy hátul is hasonló lehetett a helyzet, mivel a robbanás a törzs közepén történt, valahol a személyzet kabinja és a konyha táján, az első osztály és a turistaosztály között. Bradbury emberei némileg átépítették a 747-est.

– Ez nem valószínű, bár ez a gép új volt. Úgy tudom, Bradbury kettőt vásárolt belőle. A légiflottája két 747-esből, öt 737-esből, két Learjetből, két Airbus 340-esből és négy Shorts 360-asból áll. Az utóbbiakat az angliai helyi járatokra használja.

– Nos, az említett helyekre telepítettem volna a robbanószerkezeteket, feltételezésem szerint valóban itt is kellett lenniük.

– És hogy hozták működésbe őket?

Bond összeráncolta a szemöldökét.

– Talán egy gombnyomásra a Dullesen...

– Gombnyomásra, úgy érti, távirányítással?

Bond bólintott, de M határozottabb választ akart tőle.

– Igen vagy nem, James?

– Rögzítik ezt a véleményt, uram?

– Igen. – Ez pont úgy hangzott, mintha a világ legnormálisabb dolga lenne. – Folytassa, milyen más módszer lehetséges?

– A robbanás abban a pillanatban történt, amikor a futómű megérintette a betont. Azt mondanám, valamiféle kioldó mechanizmus

lehetett, valamilyen bonyolult kapcsoló, ami akkor aktiválta a bombát, amikor a főfutómű odakocogt a Dulles repülőtér kifutópályájára.

– És milyen típusú robbanóanyagot használt volna?

– Bármilyen jó minőségű plasztikot... Semtexet, C-4-et, akármit. De valami nagyon piszkálja a kíváncsiságomat, uram. Senki sem említette, hogy Harley Bradbury is a repülőgépen volt.

– Nem volt ott.

– De miért nem? Az az ember rajong az önreklámiáért. Amióta repülni kezdett, ki nem hagyta egyetlen járatavató utat sem.

Harley Bradbury az önerőből brit multimilliomossá lett emberek iskolapéldája volt. Úgy tűnt, a negyvenkét éves férfi a semmiből bukkant fel. Valójában eladatlan könyveket vásárolt fel az eredeti áruk töredékéért, ellátta velük a könyvtárakat – köz- és magángyűjteményeket egyaránt –, majd belevágott az első nagyobb vállalkozásába, egy kis könyvkiadót működtetett, amit némi kölcsön nyújtásával ő mentett meg a csődtől. Ez 1982-ben történt. 1990-re más három kiadó tulajdonosa volt, továbbá egy CD-kezelő üzletláncé, egy lemezkiadó cégé és egy légitársaságé. A nyolcvanas évek egyik nagy sikertörténete Bradbury nevéhez fűződött, csak Richard Branson *Virgin*-jének hírneve versenyezhetett vele. A Heathrow–Dulles közötti légi járat üzemeltetésének jogát számos próbálkozás után nyerte el, pedig sokan akartak keresztbe tenni neki. Ez a nap tehát nevezetesen számított Bradbury életében.

– Miért nem? – ismételte Bond. – Miért nem volt a fedélzeten?

– Az utolsó pillanatban megváltoztak a tervek. Úgy tűnik, hogy felhívták az irodájából, miszerint a 299-es indulása előtt néhány órával egy fontos találkozón kell résztvennie. Ezért az egyik Shorts 360-as gépével repült.

– A Bradbury főhadiszállásra?

M bólintott.

– Birminghambe. Ott tartja a légitollt.

– Alacsonyabbak a repülőtéri illetékek?

– Heathrow-n már nem volt hely.

Egy darabig hallgattak, aztán 007 megkérdezte M-et, kíván-e tőle még valamit.

Megint csend támadt, a két férfi a semmibe bámult, a landolás közben felrobbanó repülőgép szörnyű képei kísértettek gondolataikban.

– Eredetileg arra gondoltam, utánanézne Bradburynek és azoknak, akik segítettek megalapítani neki a légitársaságot – köszörinte meg a torkát M, majd megrázta a fejét, mintha el akarná üzni a katasztrófa képeit. –

De megváltoztattam az elképzelésemet. A hiénák már mind odarohantak a Dulles-ra. – pillantott a Moneypenney által hozott iratokra. – Az NKT készenléti egysége már ott van, ugyanúgy, mint a SzLH csapata, továbbá a Boeing és a LPSz képviselői. Természetesen az FBI is küldött néhány ügynököt.

Az NKT az amerikai Nemzeti Közlekedésbiztonsági Tanácsot jelentette. A szervezetnek volt egy, katasztrófa esetén azonnal bevethető csoportja. Az SzLH a Szövetségi Légügyi Hivatal rövidítése, míg az LPSz a Légiforgalmi Pilóták Szövetsége, amelynek képviselője mindig ott terem a szerencsétlenségek helyszínén.

– A gép Angliából indult, és brit légitársaságról van szó – folytatta M.
– Ezek az emberek azért gyülekeztek össze, hogy részt vegyenek a vizsgálatban.

– Kikről van szó?

– Nos, maga Bradbury, és két üzlettársa. Természetesen egy csapat Farnborough-ból, meg néhányan a testvérszervezetüktől, mivel úgy tűnik, terroristáknak is köze lehetett a robbanáshoz.

A Farnborough megfogalmazás a Légügyi Hivatal Baleseteket Kivizsgáló Bizottságát takarta. Magasan képzett repülési szakemberek voltak, akik összerakták a darabkákat, s képesek voltak újra és újra fényt deríteni a légi katasztrófákat okozó körülményekre. Ez a szervezet vizsgálta ki az 1988-ban, a skóciai Lockerbie fölött felrobbant PanAm 103-as esetét, nyomába eredt a bombakészítőknek és elcsípte azokat, akik elrejtették a gépen. A testvérszervezet pedig természetesen a gyakran MI5-ként emlegetett Biztonsági Szolgálat volt.

– Ott van még egy illető a Brit Légiforgalmi Pilóták Szövetségétől...

– És feltehetően a mi részlegünkből is felbukkan valaki, hogy ellensúlyozza az Ötösök jelenlétét.

– Természetesen.

– És én vagyok az első kiszemelt.

– Igen, maga az – nézett fel M dús, szürke szemöldöke alól. – Bár ezzel kapcsolatban akadhatnak problémák.

– Problémák?

– Legyen erős, James! Nem Moneypenney az egyetlen, aki elvesztette egy barátját a katasztrófában. A maga egyik közeli ismerőse is az áldozatok között van.

007-nek a szeme sem rebbent.

– Kicsoda?

M felsóhajtott.

– Bár a férje már régen meghalt, még mindig az asszonynevét használja. Tempesta. Sukie Tempesta.

Bondot szinte sokkolta a közlés, mellbevágta a bánat és a hitetlenkedés érzése. Sukie Tempesta hercegisasszony halott. Oly sok veszélyben osztozott a kedves lánnyal és oly sok szerelemben. Tisztán látta maga előtt az alakját, dús, vörös haját, amint hátravetett egy alkalmatlankodó tincset az arcából, elsöpörte barna, ibolyaszínnel pettyezett szeme elől. Mint mindenki, aki hirtelen halálról értesül, Bond sem hitt a fülének és kusza gondolatok viharzottak az agyában.

Sukie lányneve Susan Destry volt. A férfi felidézte magában a könnyed csevegéseket, a lány nevetését és szavait: Destry megint a fedélzeten van! Egyházi iskolában végzett, valami szeszély folytán válaszolt egy apróhirdetésre, s így lett *principe* Pasquale Tempesta unokáinak gondozónője. A nyolcvan fölött járó férfi régi, köztiszteletben álló olasz család sarja volt és feleségül kérte a lányt. Érdekházasság volt, ahogy Sukie nevezte, és az egész familia roppantul idegeskedett az esküvő, vagy bármi miatt, ami az öregurat boldoggá tehetette. Amikor Bond először találkozott vele, veszély és erőszak közepette élt, zűrzavaros időszak állt mögötte.

007 lelki szemei előtt megjelent a karcsú nő apró lábaival és sajátos humorérzékelével. Halott? Sukie Tempesta halott? Ez egyszerűen lehetetlennek tűnt.

Hirtelen megérezte M rászzegeződő, inkvizitori tekintetét.

– Szeretném, ha résztvenne ebben az ügyben, James – mondta. – De attól tartok, túl személyes jellegű a maga számára.

– Ne aggódjon, uram! Az, hogy Sukie is belehalt ebbe a rémségbe, sokkal eltökéltebbé tesz.

– Értem. De képes lesz tárgyilagos maradni? Hiszen jól ismerheti azokat a problémákat, amik a személyes vérbosszúból származnak.

– Minden rendben lesz, uram – jelentette ki Bond, de közben azt kérdezte magától, vajon mennyire hangzik ez őszintén.

– Akkor jó. Elintézek néhány hívást, aztán tájékoztatom, hogy állnak a dolgok.

Amíg jó öreg főnöke, ahogy mondani szokták, ráült a telefonra, 007 várakozott, majd egy fél órával később már megkapott minden instrukciót a helyzettel kapcsolatban, amivel kénytelen lesz szembesülni. Aznap este a Légiszállítási Főnökség egy VC–10-es gépe indul Lynehamból, fedélzetén egy tucatnyi emberrel, akik egyenesen a Dulles repülőtéri katasztrófa helyszínére siettek. Az eligazítás végén M még megemlítette, hogy Bradburynek és társainak is felajánlották a segítséget.

– Nem akarom összeakasztani a bajuszunkat a Biztonsági Szolgálattal – figyelmeztette Bondot. – Tehát tartsa magát távol Bradburytól és az embereitől. Megértette?

Bond bólintott, majd az eligazítás befejeztével elhagyta az épületet. Hazament a King's Roadon lévő lakásába, becsomagolt a bőröndjébe, összekészítette az aktatáskáját és várt, amíg a Szolgálat egyik autója fel nem vette, hogy Wiltshire-be vigye, egyenesen Lynehamba.

Már késő este volt, amikor felszállt az öreg VC-10-esre – még mindig ez a géptípus volt a Királyi Légierő fő szállítóeszköze. Elhelyezkedett a hátsó ülések egyikén és szinte azonnal álomba merült.

A légierő egyenruháját viselő utaskísérő lány ébresztette fel. Reggelit tett elé és közölte, hogy egy órán belül leszállnak. Bond, miközben falatozott, körülnézett, hogy azonosítsa utastársait. Nem messze két, specialistának látszó férfi ült – nyilvánvalóan a Légügyi Hivatal Baleseteket Kivizsgáló Bizottságától vannak. Néhány sorral előtte egy nő és egy férfi, mindketten kaméleonként olvadtak bele a háttérbe, ők tehát a Biztonsági Szolgálat emberei. Egy magas, ősz hajjú, tiszta tekintetű férfi, kétségtelenül a Brit Légiforgalmi Pilóták Szövetségétől, és jobbra elől Harley Bradbury összetéveszthetetlen alakja, négy asszisztens és titkár, meg a Bradbury Légítársaság alelnöke társaságában. A csoport tagjai összedugták a fejüket, mintha arról tanácskoznának, hogy is kezeljék az esetet. 007 tudta, hogy a szerencsétlenség pénzügyi katasztrófába sodorhatja Bradburyt, ezért különösen örült neki, hogy M utasítása értelmében távol kellett tartania magát ettől a társaságtól. Körülbelül annyira kedvelte a pénzembereket, mint a politikusokat, akik igencsak alacsonyan helyezkedtek el azon emberek skáláján, akikben megbízott.

Amint áthúztak a Dulles repülőtér fölött, Bond csak egy pillantást tudott vetni a kifutópálya mellett heverő roncsokra. Overálos emberek sürgölődtek közöttük és a szokásos rendőrautók sorakoztak a terep stratégiai pontjain.

A repülőgép végre leszállt, odagurult a középső terminál elé, amelyből bőröndjeiket esetlenül cipelő emberek ballagtak ki és be, a fő csarnok épületeibe. Két önjáró lépcső tapadt a VC-10-eshez, majd másodpercekkel később két férfi lépett be az utastérbe.

Az egyik a brit nagykövetség tisztviselője volt, a másik nem mutatkozott be, de hatósági embernek látszott. 007 feltételezte, hogy a roncsokat vizsgáló overálos csapat vezetője lehet. Mindketten roppant gyakorlatiasnak tunktek. A társaság minden különösebb ceremónia nélkül, az útlevél- és vámvizsgálatot mellőzve szállt ki a gépből, s olyan helyre vezették őket, ahol sem a sajtó, sem a közönség nem láthatta őket, s nem készülhettek

róluk fényképfelvételek sem. Azokat, akiknek pillanatnyilag nem volt sürgős dolguk a szerencsétlenséggel kapcsolatban, busszal a repülőtértől mintegy tíz percre lévő szállodába vitték. A Légügyi Hivatal képviselőit és Mr. Bradbury csapatát egyenesen a katasztrófa helyszínére kísérték. Az általános eligazítás és tájékoztatást délután fél négykor a szállodában fogják megtartani.

Bondot, a BLPSz képviselőjét és a Biztonsági Szolgálat párosát a hátsó lépcső felé vezették, majd beszállították őket egy személyzeti buszba, ami gyorsan megfordult és a repülőtér kijárata felé indult. Bond lefegyverzőnek szánt mosolyt küldött az MI5 emberei felé, majd a kezét nyújtotta és bemutatkozott.

– Boldman – mondta. – James Boldman.

– Igen, tudjuk – szorított vele kelletlenül kezét a férfi, a nő azonban csak mosolygott és megszólalt.

– Mr. és Mrs. Smith. John és Pam Smith.

Az asszony arcát sima, szőke haj keretezte, ódivatú szemüveg ült az orrán, bokáig érő, előnytelen szabású ruhát és válltörmés fekete kabátot viselt, ami úgy festett, mintha egy oxfami butikban vásárolta volna.

A Brit Légiforgalmi Pilóták Szövetségének kapitánya feljűk biccentett.

– Mercer vagyok – mondta. – Edward Mercer.

– Egy nagy, boldog család – mosolygott John Smith, miközben a busz vezetője hangosan dudált, mire egy turista vezette autó gyorsan kitért előlük.

A szállodában Bond maga elé engedte a többieket, így amikor sor került rá, már egyedül állt a pult előtt. Elővette a Boldman névre szóló hitelkártyát és kitöltötte a bejelentkezési lapot.

– Egy hosszú fax érkezett önnek, uram – mondta a pult mögött álló bájos, fekete lány és egy borítékot csúsztatott 007 felé. – Egy londoner felkíséri a szobájába, és ha bármit kíván, csak szóljon nekem!

A kabáthajtókájára erősített lapocska szerint a nőt Azebnek hívták.

– Köszönöm, Azeb. Úgy vélem, egyedül is etlalálok a szobámba és csak kevés poggyással utazom. – Felemelte a bőröndjét, megfogta az aktatáskát, hogy megmutassa Azebnek, igazat mondott, majd megfordult és elindult a liftek felé.

Éppen odaért a felvonókhöz, amikor egy lány hang szólalt meg mögötte.

– James, hát itt vagy. Már hétfő reggel óta várlak. Hol a csudában voltál?

Bond megfordult és zavartan bámult az őt megszólítóra.

– James, James, mi a baj? Úgy nézel rám, mintha kísértetet látnál.
Azonnal iderepültem, amikor megkaptam az üzenetedet – jelentette ki
principessa Sukie Tempesta.

Csalétek

– Az üzenetemet? – Bond levegő után kapkodva kereste a magyarázatot. – Sukie, azt hiszem, jobb lenne, ha felmennénk és megbeszelnénk ezt az egészet.

– Milyen szokatlan ötlet! Megváltoztatom minden tervemet, ami véletlenül megmenti az életemet is, és te azt akarod, menjünk fel és beszéljünk meg.

A férfi odalépett hozzá.

– Sukie, csak négy éve annak, hogy összeütközésbe kerültünk a SPECTRE–vel. Lehet, hogy most is ugyanazokról az emberekről van szó, és jól tudod, milyen szörösszívűek tudnak lenni. Úgy vélem, most kellene csevegünk erről. Lehet, hogy veszélyben vagy. *Semmiféle* üzenetet nem küldtem neked, s ez nagyon aggaszt engem.

– Te... – kezdte a lány, de 007 karon fogta, és a liftbe irányította.

A szoba egy XXI. századi, minden talpalatnyi helyet kihasználó, ultramodern cellára emlékeztetett.

– Legalább rendelhetsz videót telefonon – mutatott Sukie a tévére, és mosolya felderítette a férfit, mint mindig, ha együtt voltak – igaz, ez nem fordult elő olyan gyakran, mint szerették volna.

– Hála az égnek, hogy életben vagy! – dobta le Bond a bőrdöt és az aktatáskát. – Mikor kaptad meg az üzenetemet, és hol voltál akkor? És ami a lényeg, mi volt az üzenetben?

– A Dorchesterben voltam. – Sukie belekotort nagy, fehér bőrtáskájába, ami jól illett a télikabátjához. A táska kapcsa egy aranyszínű T volt, amit egy S font körbe.

007 elvette a borítékot, amit géppel címeztek meg: Tempesta principessa részére, Dorchester Hotel – azonnal kézbesítendő. A vastag levélpapíron egyszerű, írógéppel írt üzenet állt.

Sukie drágám!

Nagy veszélyben vagy! Ne próbálj meg kapcsolatba lépni velem, de azonnal menj el Londonból Washington D.C.–be! Utazz el olyan gyorsan, ahogy csak lehetséges! Ha tudsz, indulj rögtön! Jelentkezz be egy szállodába és figyeld a Londonból érkező járatokat, az egyikkel jönök én is! Huszonnégy órán belül érkezem, de te indulj máris! Tűnj el Londonból olyan hamar, ahogy lebet! Örökké...

Aztán ott volt az aláírása, ami nagyon jó utánzat volt, nem teljesen azonos az eredetivel, de Sukie-t sikerült megtévesztenie.

– Nem én küldtem – jelentette ki röviden. – Persze szó szerint értetted?

– Természetesen – hajolt meg a lány mesterkélt odaadással. – Jobban ismerlek annál, minthogy semmibe vegyem a tanácsodat, James, ezt te is tudod.

– És akkor kaptad meg, amikor bejelentkeztél a Dorchesterbe?

– Már mondtam neked, hogy igen.

– Mikor volt ez?

– Vasárnap este. Még a szobámba sem mentem fel. Egyszerűen visszasiettem Heathrow-ra, aztán felültem az első, a Dullesre induló gépre. Hallottam és engedelmeskedtem, óh, mester.

– Hát persze. Miért éppen ezt a szállodát választottad?

– Nem én választottam. A Hiltonba mentem, de az időm nagy részében ott lógtam a reptéren. Végül a szerencsén múlt, hogy megtaláltalak. Véletlenül kihallgattam egy beszélgetést, amiben egy, a Királyi Légierőhöz tartozó gép érkezéséről volt szó. Sofőrök tárgyaltak erről, feltételezem, azt mondanád, hogy nagyon óvatlanok voltak. Az egyik megemlítette, hogy az utasok ebben a hotelben fognak lakni. Így tehát figyeltem a leszállást, aztán idejöttem, hogy megnézzem, benne vagy-e a csoportban. És ott voltál.

A férfi érezte, hogy valami nincs egészen rendben. A lány pillantása, bizonyos mozdulatai és gesztusai idegenek voltak. Mindez pusztán intuíció volt, ám a tények mögött rejlő valami egyelőre rejtve maradt számára.

– Van kocsid? – kérdezte.

– Amikor megérkeztem, béreltem egy japán szuperjágányt. Egy

Lexust.

– A saját neveden?

– Csak egy igazolványom és egy nevem van.

– Nem tűnik fel, hogy van egy pokolian komoly problémánk?

– Ez csuda szokatlanul hangzik.

– Olyan, mint amikor azt mondják, a Perriernek olyan íze van, mint a

Krugnak.

– És nem?

– Sukie, van valami kapcsolatod Harley Bradburyvel?

– A családnak van.

Bondot megint különös érzés fogta el. Valami alattomos volt a lány tekintetében, olyasmí, amit nem tudott felidézni azokból az időkből, amikor együtt voltak.

– Úgy érted, a te családotoknak, vagy a Tempestáknak?
– A mostohafiaimnak a feleségüknek, a nővéreiknek, unokatestvéreik és nagynénik százainak. Természetesen a Tempestáknak. Igen, üzleteltek Harleyvel.

– Akkor ezért kaptál különleges meghívót a járatavató repülésre D.C.–be?

– Ez így működik. Már meséltem neked erről, James. A Tempesták, a mostohafiaim és a hölgyeik ritkán mozdulnak ki a Via Appián túl. Kivéve a velencei karnevált, a Pisa mellett lévő házukat és a kis kirándulásait Amerikába. Mindannyiunkat meg szoktak hívni, de tudhatod, én csak azért megyek el a partikra, hogy eleget tegyek a családi tradícióknak – nevetett fel. Ez nem az a kacagás volt, amire Bond az utolsó alkalom kapcsán emlékezett, akkorról, amikor együtt voltak. De lehet, hogy tévedett. A lány azonban ingerültnek, idegesnek és bizonytalannak látszott.

– És vasárnap egyenesen Rómából érkeztl Londonba?

– Pontosabban Párizsból. A pénteket és szombatot ott töltöttem. Vasárnap repültem Londonba, aztán amint megkaptam a levelet, amit nem te küldtél, egyenesen ide rohantam. – Megint felnevetett, majd szokatlan mozdulattal a mutatóujjával elsöpört egy fűrtöt az arcából. 007 kisgyerekeknél látott már ilyesmit, de azok általában az ujjukat is szopták hozzá. Úgy tűnt, mintha az elmúlt négy évben Sukie Tempesta folyamatos stressznek lett volna kitéve.

– Tehát vasárnap éjjel kaptál egy üzenetet, hogy tűnj el, utazz D.C.–be és várj rám.

– Így volt.

– És azon vasárnap éjszakán azok, akik tudták, hogy kedden tragédia fog történni, hogy Harley Bradbury légitársaságának 299-es járata miszlikre fog robbanni – ők voltak, akik elkövették ezt a szörnyűséget. Micsoda véletlen, hogy nem te voltál az egyetlen, aki lemaradtál a gépről. Bradbury sem volt rajta. De a neved még mindig ott van az utaslistán.

– Nem mondtam le a helyet, csak egyszerűen nem szálltam be. – A lány ledobta a kabátját, s felfedte az alatta viselt elegáns szabású fehér ruhát.

Bond bólintott.

– Valószínűleg még nem továbbították ezt az információt. Valami nyugtalanította őket, de majd később megteszik. Azonban a fő kérdés még mindig az, miért próbált meg valaki, aki Bondnak adta ki magát, átírányítani téged egy másik járatra? Mert ez tették, Sukie.

– Értem. – A lány láthatóan reszketett. – Csúnyán átverték.

– S vajon mit akartak elérni ezzel? Honnan tudták, hogy esetleg ide fogok utazni? Egyáltalán hol voltak, amikor a gép felrobbant?

Sukie leült az ablak mellé, hátradőlt és keresztbevetette hosszú, különösen vonzó lábait. Megint hátravetette a szemébe lógó fürtöt, tekintete nyugtalanul cikázott a szobában, pillantásában újra felbukkant az az alattomoság, amit Bond már korábban is észrevett. Ráadásul sápadtnak is tűnt.

– Ott voltam. A középső terminál teraszán. Láttam... – A szeme megtelt könnyel, őszinte szomorúság tükröződött benne, a gesztusai is erre utaltak. – Még nem vagyok túl rajta, James. Borzasztó volt. Iszonyúan rémes. Akkor éjjel, amikor az utolsó, Londonból érkező gép is leszállt és te nem voltál rajta, visszamentem a szállodába. Nem tudtam elaludni egészen addig, amíg le nem írtam, mit láttam és le is skicceltem. Ami pedig téged illet, szerintem tudták, hogy még nem lehetsz itt és ez még baljóslatúbbá teszi az egészet.

A férfi odament hozzá, lehajolt és átölelte. A lány úgy simult a karjaiba, mint egy védelmet kereső gyermek. A feszültség lassan elszállt belőle, de Bond szinte érezte a kisugárzó félelmet. Sukie kibontakozott az ölelésből, felállt és az ágy felé vezette a férfit.

– Drága James, már olyan régen volt... – sottogta.

Bond ingadozott. Nem volt biztos benne, hogy ennek ilyen hamar kell megtörténnie. Bár a múltban a szeretője volt, a lány ragaszkodott hozzá, és amikor sor került rá, Sukie olyan vadul, szenvedélyesen viselkedett az ágyban, mintha a szex egyfajta kábítószer jelentene számára, átalakítaná, más emberré tenné. 007 megint eltűnődött azon, mi történhetett az elmúlt években. Később, a szeretkezés után a lány megkérdezte Bondot, mit gondol, mi történt.

– Azért vagyok itt, hogy kiderítsem, mi történt. Figyelj! Mi mindig teljesen őszinték voltunk egymáshoz. Tudod, hogy mennyire aggódom érted. Valaki megakadályozta, hogy felszállj a Bradbury-féle járatra, s ideküldött, hogy egyfajta csalétek légy számomra. Remélem, ez nem hangzik túl szemtelenül.

– Miért lenne szemtelenség? Az emberek tudják, hogy első találkozásunk óta hébe-hóba szeretők voltunk. Én legalább annyira aggódom emiatt az egész miatt, mint te. Őszintén szólva, meg vagyok rémülve. Valaki azt akarta, hogy ne legyek ott azon a gépen... – hirtelen megakadt, mintha valami indiszkrét dologra akart volna kilyukadni, vagy olyasmit akart volna mondani, ami nem való a férfi fülének.

– És akárki is volt az, tudnia kellett, hogy mi fog történni, de azzal nem lehetett tisztában, hogy az incidens után néhány órával már itt leszek. Már ha incidensnek lehet nevezni majdnem ötszáz ember halálát. És mi a helyzet a mostohafiaiddal? Említetted, hogy ismerik Harley Bradburyt.

– Igen.

– És milyen szoros kapcsolatban vannak a Bradbury Légitársasággal? A lány felvonta a szemöldökét.

– Azt hiszem, egyikük felesége igencsak szoros kapcsolatban van Bradburyvel – közölte megint azzal az alattomos oldalpillantással.

– A szó szoros értelmében?

– Lehet másképpen is?

– Melyikük felesége volt az? Luigie vagy Angelóe?

– Luigie. A bájos Giulliana.

– Van rá bizonyíték?

– Amikor Bradbury legutóbb meglátogatta őket Rómában, Giulliana éppen az anyjánál akart maradni egy pár napig. Ami azt illeti, a saját szememmel láttam, amikor a pasassal kijött a Cardinal hotelből. Ismered azt a szállodát: kicsi, de elegáns. A Via Giulian van. Úgy vélem, egész szórakoztató volt ez a választás. Nyilvánvalóan közel állnak egymáshoz. Ez két nappal azelőtt történt, hogy meghívást kapott a *palazzójukba* – nevetett fel furcsán. Ez a nevetés is idegen volt korábbi énjétől.

– Elmondta ezt valakinek? – kérdezte 007 aggódva. Féltette Sukie-t, és megkérdezte, adódott-e valami probléma a lány és a Tempesta-rokonság között.

– Hová akarsz kilyukadni, James? Luigi három évvel idősebb, mint én, Angelo pedig nagyjából eggyel. Mindig rendkívül segítőkészek voltak velem szemben. A férjem végrendelete szerint a vagyon két részre oszlik: kétharmada az enyém, a harmadik pedig megoszlik a fiai és a családtagok között. A fiúk elfogadták ezt, én pedig nem keverem a családot botrányokba. Visszajönnél velem Olaszországba, hogy találkozz velük?

– Igen, elutazom veled Rómába. És remélem, adsz néhány tanácsot, mielőtt összesejövök a Tempesta fivérekkel.

– Azt hiszem, Toszkániába kellene mennünk. Pillanatnyilag mindannyian ott vannak. Ez valamiféle családi tradíció, márciustól húsvét utánig mindig ott laknak.

– Rendben, akkor Pisába megyek veled.

– De csak akkor, ha itt lehetek veled addig, amíg maradnod kell.

– Megbeszéltük. Nem vagy éhes?

– Valami nagyon finomat szeretnék a szobaszerviztől.

Bond feltárcsázta a szobaszolgálatot, két csirkesalátát rendelt, kávét és egy üveg Chardonnay-t – ez tűnt a legjobbnak a kétes itallapon.

– James, fukarabb lettél azóta, hogy utoljára láttalak – csúfolódott Sukie. – Valami drágát kértem.

A férfi átnyújtotta neki az étlapot.

– Nézd meg magad! Biztosan találsz rajta megfelelőt.

Most jutott az eszébe az a fax, amit érkezésekor kapott. Kivette a borítékot a zsebéből, és a mutatóujjával feltépte, majd tanulmányozni kezdte az oldalakat. Az első három lapon az utaslista volt, bizonyos nevek láttán Bondnak elszorult a szíve.

– Édes istenem – sóhajtott fel hangosan. – Akárki is állította össze ezt, a Ki-Kicsoda felét ki kellett írnia.

Három ismert színész utazott a gépen, hét politikus, mindegyik pártból kettő és egy független képviselő. A politikusok egyike miniszter volt, a kormány tagja. Ott volt még három bestseller író és az irodalmi élet még két elismert alakja.

– Micsoda? – kérdezte a lány, amikor a férfi egy sóhajtással a lista végére ért.

– A neved és Harley Bradburyé még mindig itt van a listán – kezdte. Ezért hitte halottnak a nőt. Fennhangon olvasni kezdte az utasok névsorát, Sukie-nak, amint felismert egy párat, felgyorsult a lélegzete.

– James, ezt nem tudtam. Legalább egy fél tucatot ismertem közülük. Barátaim voltak. Ó... Krisztusom, James... Én tényleg nem tudtam... – zokogni kezdett, majd berohant a fürdőszobába, éppen akkor, amikor a szobapincér kopogott az ajtón.

A fehérkabátos rosszul beszélt angolul, de az odacsúztatott bankjegy segített megérteni vele, amit 007 akart.

A férfi odament a fürdőszobához és bekopogott az ajtaján.

– Már jól vagyok. Egy perc múlva kijövök – hallatszott Sukie elcsukló hangja.

Bond levette az ételeket a zsúrkocsiról, majd visszatért a lefaxolt dokumentumokhoz. Az egyik oldalon részletes beszámoló állt arról, mi történt a repülőgéppel a katasztrófát megelőző huszonnégy órában. Átfutotta, majd sokkal alaposabban tanulmányozni kezdte, néha hangtalanul csettintett.

Sukie még mindig sápadtan és reszketve lépett ki a fürdőszobából. Bárki azt hihette volna, milyen törekeny az ifjú hölgy, de Bond jobban ismerte ennél, éppen ezért ébredt fel benne a gondoskodás vágya.

– Tényleg jól érzed magad?

– Túl vagyok rajta – mosolyodott el halványan. – Csak... olyan volt, mint egy sokk... Olyan sokat ismertem az utasok közül.

De ez nem volt minden. A férfi beszélhetett volna még az újonnan felvett ideges szokásokról, a nyugtalan nevetésről és a majdnem szokatlan viselkedésről.

Ételrel kínálta, majd a kávé után megkérdezte, tényleg csatlakozni akar-e hozzá. A nő kuncogott egy kicsit.

– Jobban tetszene, ha egymáshoz csatlakoznánk – tréfálkozott.

– Ezt elintézhetem – nézett rá Bond, majd az órájára pillantott. – Fél négykor részt kell vennem egy tájékoztatóm. Miért nem mész vissza a Hiltonba a holmidért?

– Most nem mehetek veled?

– Harley barátod is ott lesz, ráadásul, ha veled vonulok be, számíthatunk egy pár kérdésre az NKT-től.

Tíz perccel később kiszálltak a liftből, és átsétáltak az üres hallon. Csupán a recepció mögött ült valaki. 007 megfogta Sukie könyökét és a pult felé irányította.

– Azeb – szólította meg a pult mögött ülő nőt a lehető legelbűvölőbb hangon. – A hölgy Tempesta principessa Rómából. Néhány napra ide fog költözni hozzám. Amíg a megbeszélésen vagyok, áthozatja a bőröndjeit, és bejelentkezik. Nagyon hálás lennék, ha gondoskodna róla, hogy minden rendben menjen.

Azeb úgy bámult Sukie-ra, mint valami csodalényre.

– Maga tényleg igazi hercegnő?

– Hercegné vagyok, a kisebb fenségek közül, mondjuk a C-kategóriából.

– Igen, Mr. Boldman. Természetesen mindent megteszek, hogy a hercegnő kényelmesen érezze magát.

– Köszönöm, Azeb.

Megfordultak, hogy távozzanak, de Azeb utánuk szól.

– Mi a különbség a hercegnő és a hercegné között?

– Az utóbbi olyasmi, mint az anyakirálynő – küldött egy mosolyt Sukie a lány felé. Egy pillanatra annyira a régi Sukie volt, hogy a férfiben megint felébredt a vonzalom. A Tempesta mostohafiúk tehetnek változásról, döntötte el magában. Velük lehet az igazi probléma.

A nő, miközben beült a Lexusba, azt mondta Bondnak, hogy egy fél órán belül újra itt lesz. Majd letekerte az ablakot és csókra nyújtotta az arcát, aztán elindult és visszaintett, mint aki csak egy időre távozik.

A szálloda a washingtoni Dulles repülőtér hatalmas parkolója mögé épült, s egy kis fasorra nézett. Csupa beton és üveg építmény volt, úgy magasodott az égnak, mint egy XVI. századi vár modern változata, amit a király kedvéért a csatamező szélén emeltek. 007 azon tűnődött, milyen sivár és kevésbé vonzó is tud lenni a nagyobb szabású, modern repülőterek környéke. Az utazás romantikája már a múlté, a hatalmas parkolók, a gyorsétkezdék és a várakozó, vagy tülekedő utasok léptek a helyébe.

Amikor visszament az előcsarnokban, éppen akkor érkezett meg a katasztrófa helyszínéről három minibusz az NKT, az SzLH és más szervezetek képviselőivel. A kiszállóknak ugyanaz tükröződött a tekintetében: megrázkódtatás, undor és nem kevés aggodalom.

Ezek az emberek saját szemükkal, közelről szemlélhették meg a roncsokat, s ez meg is látszott rajtuk. Annyira a szörnyű élmény hatása alatt voltak, hogy valósággal vonszolták magukat befelé a hallba. Bond szeme előtt egy pillanatra megjelentek a repülőgép utolsó percei, maga előtt látta, amint a gép ereszkedni kezd és az utasok megkönnyebbülve veszik tudomásul, hogy a hosszú utazás véget ért. Aztán robbanás zaja hallatszik, és tűzlabda gördül végig az utas-fedélzeten. Kíégeti a tüdőket és elhamvasztja a testeket. Bond csak abban reménykedett, hogy mindannyian gyors véget értek.

Hangposta

Az amerikai Nemzeti Közlekedésbiztonsági Tanács csapatának szélesvállú vezetője kedves, majdnem atyai hangon beszélt. Szürke haját rövidre vágatta, s megmondta a nevét – Jack Hughes – azoknak, akiknek még nem állt módjában megismerkedni vele. – De az NKT-nél a legtöbben Popnak hívnak – tette hozzá mosolyogva. Az ajkáról kiinduló mosoly továbbvonult cserzett arcára és meglepedett a kék szemekben, amikből az sugárzott, hogy mindent tud a katasztrófákról, amit csak tudni lehet, ismeri a fájdalmat, a bánatot és paradox módon valami boldogság is árad belőle, hogy ezzel együtt sikerült átvészelnie ötvenvalahány évét.

Mielőtt összegyűltek volna az A-jelzésű tanácsteremben, mindenki elmehetett megmosakodni és átöltözni. A terem a szálloda konferencia szárnyában helyezkedett el, ami egyébként egy csomó barátságatlan helyiségből állt, és az előcsarnok melletti lifttel lehetett megközelíteni.

007 Pop Hughesnek és a Farnborough-i trió vezetőjének, Bill Alexandernek Jim Boldmanként mutatkozott be és közölte, hogy a Külügyi Szolgálat küldte. Mr. és Mrs. Smith az angol belügyminisztérium antiterrorista részlegének munkatársainak mondták magukat, s ezzel bólintást érdemeltek ki a többiektől, bár ez legalább akkora átverés volt, mint Bond állítása.

A *Smith* nevű urat az ügynök azonosítani tudta Peter Janson személyével, aki korábban a Biztonsági Szolgálat Megfigyelő Részlegének munkatársa volt, s jelenleg – jónéhány gyors, de piszkos művelet után – a terrorcselekmények szakértőjének minősült, s a hírszerzők társulatában tréfásan a Globális Terror Kft. tagjának titulálták.

Mrs. *Smith* kiléte továbbra is rejtély maradt számára. Sápadt, jelentéktelen fiatalasszony, akinek nevetése hasogatja az ember fülét.

A Pop Hughes vezette NKT-csapatban akadt egy komoly kinézetű szőkeség is, akinek keblei érett körtére emlékeztettek, egy zord pasas, aki meglepő módon a Kacsintó becenévre hallgatott, és ott volt még Moan, a vastag szemüveget viselő *csodagyerek*, és a Hughes-hez hasonló felépítésű Greg Welles.

Az FBI két különleges ügynökét terrorista-elhárításra képezték ki. Eddie Rhabb komor, keménykötésű, kevészavú fickó volt, Barney Newhouse pedig kiköpött szépfíú.

007 körülnézett a teremben, a Boeing embereire és a Légiforgalmi Pilóták Szövetségének kapitányaira gondolt, akik minden bizonnyal intelligens emberek, bár úgy tűnt, belemerültek a papírmunkába és még az is problémát jelentene számukra, ha egy étteremben el kellene kapniuk a pincér tekintetét.

Hughes megkérdezte Bradburyt és kíséretét, akarnak-e valamit mondani a megbeszélés előtt, ám a férfi azt kérte, hadd várja meg a végét.

A terem halk zsidongás töltötte be, mindenki meg volt rendülve és arról sutogott, amit odakint a kifutópályán tapasztalt. Hughes végre megkezdte a tényleges tájékoztatást.

– Át kell néznünk azokat a tényeket, amiknek jelenleg birtokában vagyunk. Mint a legtöbben már tudnak róla, megtaláltuk a fekete dobozt és a pilótafülkében rögzített beszélgetéseket. A parancsnokságon már tanulmányozták ezeket, az eredményeket rövidesen továbbítják Farnborough-ba, s Angliában is alapos vizsgálat alá vetik majd őket. Általánosságban szólva, azonosítottuk a robbanószer elhelyezkedését és típusát. Négy bombáról van szó, nem háromról, mint eredetileg feltételeztük. Az elsőt a jobb oldali mosdóban rejtették el, pontosan az utastér alatt, a másodikat a személyzet kabinja és a konyha közti részbe dugták, ami normális körülmények között az első osztályt jelenti. Ez a második szerkezet szerintünk össze volt kapcsolva a harmadikkal, ami az utastér alatti szervizpanelben volt, míg a negyedik, ez nyilvánvaló mindenki számára, aki látta a felvételt, a hátsó illemhelyek egyikében helyezkedett el. Ami a vizsgálatot illeti, kérem Rhabb különleges ügynököt, hogy számoljon be róla.

Rhabb felállt és némileg agresszíven nézett körül a teremben. Bondot a fejét leszegezve támadásra induló bikára emlékeztette.

– A roncsokon a múlt éjszaka végzett vizsgálatok során elkülönítettük a négy robbanás helyét – kezdte. – Mr. Hughes csapata számára ez nem jelentett problémát, hiszen gyorsan feltérképezték a törmelékeket. Lámpafénynél dolgoztuk végig az éjszakát, és a terepen legkevesebb két mágnestekercs maradványaira bukkantunk. Mindkét oldalon találtunk még fémdarabkákat és elszenesedett viaszosvázszt is. A laboratóriumunkban sikerült azonosítani a robbanóanyag típusát. Az elől és hátul elhelyezett bombák az úgynevezett D–keverékből készültek.

Körülnézett, szünetet tartott, hagyta, hogy a többiek megemésszék az új információkat, majd folytatta.

– A D–keveréket, mint a legtöbben biztos tudják, itt gyártják az Egyesült Államokban, de nem könnyű hozzájutni. Az Iroda a Technikai Szolgálat segítségével jelenleg az egész országra kiterjedő kutatást folytat annak reményében, hogy nyomára juthatnak a hiányzó robbanóanyag

mennyiségnek. A mágnestekercsek arra utalnak, hogy a szerkezeteket itt a helyszínen aktiválták. Ezt az angolok úgy nevezik, hogy gombnyomásra. Tehát a távirányítót valahol itt a Dulles környékén hozták működésbe. Számomra ez már korábban kiderült a sajtótudósításokból. Úgy tűnik, hogy az első robbanás előtt a pilótafülkében elhelyezett hangrögzítő felvett valami elektronikus jelet, ami riasztotta a kapitányt és a másodtisztet. Ezt a zajt tisztán hallhatják a felvételen a kapitány utolsó szavaival együtt. Felcsattant, hogy: mi a fene ez...? Ezt azonnal követte az első robbanás. Az elektronikus zaj pedig arra utal, hogy aktiváltak egy távirányítót. Már csak az a kérdés, hogy hol és mikor helyezték el a bombákat a fedélzeten, és hogy kötötték össze őket?

Rhabb megint körülnézett, mintha arra várna, hogy valaki előhozakodik a válasszal.

007 felemelte a kezét, majd lassan felállt és ugyanolyan kimérten megszólalt.

– Meglehetősen hamar jutott el önhöz ez az információ – emelte fel a nemrégén kapott fax utolsó oldalát. – London átfaxolta nekem a tudnivalókat azzal kapcsolatban, hogy mi történt a repülőgéppel a katasztrófát megelőző huszonnégy órában. Hétfőn ez a bizonyos gép, a Zulu–Kettő–Négy hívójelű, a Birminghamben lévő Bradbury bázisról turistacsoportot szállított a Kanári-szigetekre, Tenerifébe. Körülbelül két órát tartózkodott a földön, majd a két héttel azelőtt ideérkezett turistákat visszavitte Birminghambe, ahová még délelőtt érkezett meg. Ekkor begurult a hangárba, ahol Bradbury alkalmazottai elvégezték a karbantartást, majd végrehajtották a teljes földi ellenőrzést. Nagyjából este tíz után fejezték be, és a repülőgép egészen reggel nyolcig ott maradt a hangárban, majd felszállt és tizenegykor landolt a Heathrow–n. Az én értelmezésem szerint a kritikus tíz órás periódusban a Zulu–Kettő–Négy teljesen őrizetlenül maradt. Feltételezem, hogy a szükséges információkat be tudják gyűjteni a Bradbury Légitársaságtól. Azt is közölnöm kell továbbá, hogy tudomásom szerint a brit Biztonsági Szolgálat már elküldte a nyomozóit Birminghambe, hogy ellenőrizzék a hangárt és annak megközelíthetőségét abban a tíz órás időtartamban, amikor a robbanószervezeteket elhelyezhették. És valószínűleg el is helyezték a gépen ...

Smith–Janson közbevágott, nyilvánvalóan bosszantotta, hogy Bond megelőzte őt ezzel az információval.

– Nekem ugyanez jutott a tudomásomra, Mr. Hughes – csattant fel. – Megerősíthetem, hogy a Biztonsági Szolgálat rendőrségi támogatással a helyszínen van és kivizsgálta annak lehetőségét, hogy valóban megszegték-e a biztonsági előírásokat. Nyilatkozatuk szerint kedvező alkalom kínálkozott arra, hogy az adott időintervallumban elhelyezhessék a robbanószervezeteket.

Ha eddig valakiben kétség merült volna fel *Smith* munkájának igazi természetét illetően, ez a rövid beszéd minden bizonnyal eloszlatta azt.

– Tudunk arról, hogy a Heathrow-n végeztek-e további biztonsági ellenőrzést? – tette fel a kérdést Hughes komoran.

– Utána fognak nézni, hogy... – kezdte *Smith*, de *Bond* közbevágott.

– Nem valószínű.

Kényelmetlen csend támadt, majd *Pop Hughes* megkérdezte *Bradbury*t, kívánja-e kommentálni az elhangzottakat.

– Szembe kell néznünk a problémával – pattant fel *Bradbury* könnyedén, de ha valaki alaposabban megnézte, láthatta, hogy a megszokott sárm mellett valami óvatosság is felfedezhető a viselkedésében, amit talán a tragédia alapozhatott meg benne. – Igen, Mr. Izé...

– *Boldman* – közölte 007.

– Mr. *Boldman* a Zulu–Kettő–Négygel kapcsolatos információi alapján helytállók, mind a gép üzemelését, mind az aljas terroristacselekmény előtti hollétét illetően. A jogtanácsosom – mutatott a jobbán ülő, sötét öltönyös, ezüsthajú férfire – *Charles Groves* úgy véli, nem lenne célszerű véleményt nyilvánítanom a birminghami hangár biztonsági kérdéseivel kapcsolatban.

– Ez azt jelenti, hogy akadtak problémák azon a területen? – érdeklődött *Pop Hughes* mintegy félvállról, egy jó öreg haver modorában, de *Bradbury* nem kapta be a horgot.

– Azt jelenti, Mr. *Hughes*, hogy üzletember vagyok és több társaságot is irányítok. Megtanultam, hogy meg kell osztani a felelősséget. Mi több, az az igazság, hogy nem is ismerem a *Bradbury Légitársaság*ot érintő minden egyes ügyet. Ebben a pillanatban ostobaság lenne bármiféle spekulációba bocsátkozni. Várom, hogy *Birmingham*ből megérkezzen a jelentés. Most inkább a felelőtlen erőszak áldozataival törődöm, és azokkal, akiknek életét hirtelen megváltoztatta szeretteik halála. Pillanatnyilag még túl korai lenne a biztonsági intézkedéseken töprengeni.

Pop vállat vont.

– Rendben van, uram. Kíván még mondani valamit? Hozzá szeretném tenni, hogy mindannyiunkat megdöbbenett ez a szörnyű tett. Bárki, aki kint járt a szerencsétlenség helyszínén, szörnyen érezte magát, és ami engem illet, majdnem húsz éve végzem ezt a munkát, de ez volt a legrémesebb látvány, amiben valaha is részem volt.

A teremben lévők egyetértően mormogtak, majd csend támadt, s ezalatt *Bond* valami finom remegést érzett az épületben. Úgy tűnt, más nem

figyel fel rá, ezért feltételezte, hogy csupán egy repülőgép szállhatott fel a közelben.

– Most pedig az történik – kezdte megint Hughes –, hogy farnborough-i barátaink, a Légügyi Hivatal Baleseteket Kivizsgáló Bizottság veszi át a dolgokat. Az embereink még mindig odakint vannak, összegyűjtik a roncsok minden apró darabkáját és lepecsételik. Reméljük, hogy holnap éjszakáig végeznek a munkával, mert akkor érkezik az a Hercules gép, ami az anyagot Angliába szállítja. És ha egyszer ott van, elvégzik rajta a szokásos vizsgálatokat. – Még azt is hozzátette, hogy a farnborough-i csapathoz végül legalább egy FBI ügynök is csatlakozni fog, míg az Atlanti-óceán mindkét partján az antiterrorista és a biztonsági szakemberek tovább folytatják a nyomozást.

– Az első hivatalos tájékoztatót itt fogjuk megtartani, körülbelül egy hónap múlva – fejezte be a mondókáját.

A találkozó véget ért, de Bond még vagy tíz percig ott sétálgatott a teremben, elbeszélgetett az NKT embereivel és végül szóba elegyedett Smith-szel, aki meglehetősen boldogtalannak tűnt.

– Ezért én fogom elvinni a balhét – mormolta összeszorított szájjal, ami Bondot egy rossz hasbeszélőre emlékeztette. – Vissza fognak hívni és a napjaim nagy részét a birminghami íróasztalomnál tölthetem.

– Senki sem vállalta a felelősséget a robbantásért? – kérdezte Bond.

Smith gondolkodott egy pillanatig, mintha azon tűnődött volna, hogy vajon ellenséggel beszél-e. Végül úgy döntött, megbízhat a másokban.

– Gyanítom, hogy kaptunk pár örült hívást. Az biztos, hogy nem valami régi ellenségről van szó. A magam részéről úgy vélem, hogy ez betett Bradburynak. De nem lehet elhanyagolni a mögötte lévő üzletet sem. Ezek az óriáscégek képesek lennének átvágni egymás torkát is. Ilyen a jó öreg, mocskos világ.

– Ezt nem kell kihangsúlyoznia.

– Nincs is rá szükség. Maga Bond, ugye?

– Ez rosszhiszemű feltételezés, vagy kapott valami információt, netán a mi csodálatos rendőreink fecsegték róla?

– Azt mondták, számítanak rá, hogy körbe fog szimatolni. A mieink körében van némi reputációja.

– Magam is hallottam róla.

– Emlékezzen rá, ha fülel egy kicsit, sosem hall jót magáról.

– Ezt maguknak jobban kell tudniuk – vigyorgott 007 a Biztonsági Szolgálat emberére, kacsintott egyet, majd elindult a lift felé.

A recepción Azeb még mindig szolgálatban volt, így megérdeklődte tőle, hogy a *principessa* rendben megérkezett-e.

– Még nem láttam őt, Mr. Boldman. De mindent előkészítettünk számára. Talán feltartották.

Amikor Bond belépett a szobájába, látta, hogy a telefon üzenetrögzítőjén villog a piros jelzőfény. Szemügyre vette a készüléket és rájött, hogy a szállodában hangposta szolgálatot is bevezettek. Beütötte a kódot, mire egy monoton géphang közölte vele, hogy egy üzenetet kapott, majd Sukie szólalt meg halk, nyomatékos hangon.

James, azt hiszem, valami problémám van, el kell tűnnöm innen. Ne aggódj, kapcsolatban maradunk, de a dolgok egy picit veszélyesre fordultak. Ha lehetséges, találkozzunk a Villa Tempestában, az Pisán kívül van, a Viareggio úton. Ha bármi történne velem, emlékezz a FAGY betűszóra! Most el kell...

A beszéd közben olyan hirtelen akadt el a lélegzete, hogy Bond hátán felállt a szőr a rémülettől. Az üzenet három ötvenegykor érkezett. A férfi felkapta a helyi telefonkönyvet, és vadul pörgette a sárga lapokat, amíg meg nem találta a legközelebbi Hilton számát. Úgy ütötte be őket, mintha a készüléket akarná megbüntetni valamiért.

– Az egyik vendégükkel szeretnék beszélni, ha még nem jelentkezett ki! – szólt bele a kagylóba azonnal, amikor a kezelő jelentkezett. – Tempesta *principessával*.

A vonal túlsó végén egy perc csend volt, majd megszólalt egy férfihang.

– Kivel kíván beszélni?

– Tempesta *principessával*.

– És ön kicsoda?

– Boldman vagyok, James Boldman.

– Rokona a hölgynek?

– Igen, az unokatestvére vagyok – vágta rá Bond szinte gondolkodás nélkül. Aztán valami szörnyű előérzete támadt. – Miért kérdezi? Egyáltalán ki maga?

– Pritchard nyomozó vagyok a washingtoni rendőrségtől. Honnan beszél, uram?

007 megmondta és megadta a szobaszámát is.

– Rendben van, uram. Kérem, maradjon ott, ahol van! Tegye le a telefont, vissza fogom hívni!

A készülék majdnem azonnal újra csengett, s ugyanaz a hang szólt bele.

– Minden rendben, uram. Ha gondolja, menjen le a hallba. Tíz percen belül ott leszek, ha ez segít valamit, egy járőrökocsival jövök.

A vonal elnémult, s Bond most a saját biztonságán tűnődött. Létező személy vajon ez a Pritchard nyomozó? És mit tud kezdeni a Sukie által mondott FAGY-gyal?

A szálloda halljában Azeb már eltűnt a recepciós pult mögül, most csak két egyenruhás ajtóállót látott, akikre azelőtt nem is figyelt fel.

Alig tíz perc múlva egy rendőrautó gördült a szálloda elé, a volánánál egy uniformist viselő rendőr ült. Az utas kicsatolta a biztonsági övet, majd belépett a hotelbe. Magas, széles vállú, keménykötésű, markáns arcú férfi volt.

007 kétszer is átgondolta a helyzetet, aztán úgy döntött, elébe megy a dolgoknak, pontosabban a rendőrök lúdtalpas járásával közeledő detektívnek. A szürke öltönyös nyomozó kigombolt kabátot viselt, a zakója szintén nyitva volt, egyfajta *jobb, ha nem húzol ujjat velem* magatartás tükröződött rajta.

Bond kezét nyújtott.

– Pritchard nyomozó?

– Mr. Boldman?

Az ügynök bólintott, mire a detektív a presszó bejárata mellett, az előcsarnokban lévő bőrpamlag felé irányította.

– Maga James Boldman, uram?

– Igen.

– Tudja igazolni magát?

Bond elővette a Boldman névre szóló útlevelét és odaadta. A zsarunak nagy keze volt, széles tenyérrel és hosszú, göcsörtös ujjakkal.

– Milyen kapcsolatban van a hercegnével... a *principessával*?

– Mint már említettem, az unokatestvére vagyok. Az ő családja, a Destryk részéről. Miért kérdezi?

– Sajnálom, Mr. Boldman, hogy éppen nekem kell közölnöm önnel, de majdnem teljesen biztosak vagyunk benne, hogy az unokahúga meghalt.

007 megdöbben. Egy pillanatra kinézett a kinti homályba, és észrevette, hogy hullani kezdett a hó.

Jeges borzongás

Azt a roncsot, ami valaha egy fekete Lexus volt, odavontatták a Dulles repülőtér főbejárati felhajtója melletti út szélére. A kiégett, összegyűrődött, idomtalan fémtömeg környékét a rendőrségi vizsgálatot jelző sárga szalag vette körül, figyelmeztető kúpokat raktak le az út mentén, és reflektorok világították meg a terepet.

Számos rendőrautó, egy vontató és egy mentő parkolt a jármű maradványai előtt és mögött. Bűnügyi technikusok, rendőrségi fényképészek és egyenruhás zsaruk meg különféle nyomozók nyüzsögtek az elkerített terület varázskörében.

Két másik autó is az út mellett állt, reszkető utasaikat egy autómentő személyzete segítette ki az ülésekből. Piros és kék fények villogtak, az obszcén fémkupac a hordozható tűzoltó-készülékekből kilövellő oltóanyag sugarában fürdött, s végül az egész úgy festett, mint egy szobor a modern művészetek múzeumában.

– Nem várjuk el magától, hogy bármit is azonosítson – mondta Pritchard nyomozó, miközben Bonddal együtt átbújt a sárga szalag alatt. – Természetesen a testet sem, már ami megmaradt belőle.

Bond nehezen szedte a levegőt. Amint kiszállt a rendőrautóból, már érezte az ismerős szagot, a légett festék és a megperzselődött emberi hús undorító keltő bűzét. Öklendezni vagy hányni akart, de uralkodott magán. Most nem volt itt az ideje, hogy bármiféle gyengeséget mutasson, mivel tudta, hogy a termetes rendőr mit csinálna vele.

– Sajnálom a veszteségét, Mr. Boldman. – Pritchard előrehajolt és megérintette Bond bal vállát, mintha a presszó melletti előcsarnokban üldögnének. – Maga az egyetlen, akit meg tudunk találni azok közül, akik ismerték az áldozatot...

– Áldozatot?

– Azt hiszem, az a legjobb, ha megnézi a saját szemével.

A nyomozó felegyenesedett, futó mosolyt küldött a másik felé, majd megkérte, szíveskedjen követni a tetthelyre.

– A tetthelyre? – kapta fel a fejét 007, mintegy válaszként a zsarú mozdulatára.

– A gyilkosság helyszínére, Mr. Boldman.

Miközben a szálloda felé sétáltak, Bond már pontosan tudta, mi történt. A szíve sajgott Sukie-ért, ugyanakkor tudta, mi jár a tapasztalt rendőrtiszt agyában. Ha Sukie valóban halott lenne, és megtaláltak volna egy családtagot, akármilyen távoli rokon is legyen az, azonnal az illető lenne az első számú gyanúsított. Tehát most Bond volt az – talán az egyetlen gyanúsított – mindazzal kapcsolatban, ami történt. A zsarú nem kérdezte meg tőle, látta-e őt mostanában, sőt azt sem akarta tudni, mikor találkozott vele utoljára. Ez a kérdés lesz majd a hab a tortán – s feltehetően legalább még egy rendőrtiszt jelenléte szükséges hozzá.

Az alatt a néhány másodperc alatt, amíg beszéltek az ajtón, azon tűnődött magában, hogy hagyjon fel ezzel az egészzel és mondja el az igazat – tulajdonképpen ezt kellene tennie –, vagy várjon, hogy Pritchard terítse ki a lapjait. Az utóbbi látszott a nyilvánvaló megoldásnak, ezért csendben maradt. És most itt volt, kabát nélkül álldogált a girbegurba roncs mellett, majd megfagyott, és a levegővel együtt a halál borzasztó bűzét is kénytelen volt beszippantani.

A hátszélben két túlméretezett nyomozó ácsorgott a kiégett, töredezett maradványok mellett, amik valaha egy autó részeit képezték.

– A nyomrögzítők mutatkoztak már? – kérdezte tőlük Pritchard.

– Éppen most húztak el, Matt.

– Pár percen belül kiszedik azt, ami a testből megmaradt.

– A bűnügyések csinálnak mindent? – tette fel az újabb kérdést Pritchard.

– Mit tehetnének? A fotók elkészültek, és már felszedtek egy pár darabot.

– És egy picit ujjlenyomatot sem tudnak venni róla. Bedobozolják, aztán elszállítják a műszaki laborba.

– Jöjjön, Mr.Boldman, nézze meg! – Pritchard a sűrű hóesésben elindult a roncs felé.

Amint közelebb értek, Bond már ki tudta venni az összezúzódtott fém körvonalait. Az autó hátsó része, a tetővel együtt elrepült. Tulajdonképpen sem a csomagtartónak, sem a tetőnek nem volt semmi nyoma. Az autó maradványai úgy festettek, mintha valami darálóba kerültek volna. A sofőrülésnél még látszott a kormány egy darabja. Amint közelebb hajolt, látta, hogy lejjebb ott van egy körvonal, fekete és kiégett, mintha egy pikkelyes szörny testének része lenne. A fejrész nagy, elszenesedett kókuszra hasonlított, ami megolvadt és három szabálytalan lyuk keletkezett a tetején, alul pedig hosszú, sötét vágás húzódott. Amik valamikor karok és lábak

voltak, összegömbölyödtek, a tudomány emberei ezt a pózt az elégett test tipikus helyzetének tartják.

Hirtelen eljutott a tudatáig, hogy Pritchard megfordul és odahívja a természetes zsarupárost.

– Talált bármit, aminek alapján azonosítani tudja őt?

A választ elsodorták a kavargó hópelyhek, de a nyomozó elégedettnek látszott és a két rendőr közül a magasabbik gyalogolni kezdett az egyik rendőrautó felé.

Pritchard visszahúzta Bondot a roncsból, és azt mondta, már nem lesznek itt sokáig.

– Tulajdonképpen mi történt?

– Hát, nem egy július negyedikei tűzijáték lehetett. Szerencsére senki más nem halt meg. A nő éppen bevette a kanyart, amikor a kocsi felrobbant. Egy autó ment előtte, egy meg mellette a bal oldalon, a mások pedig éppen előzni akart. A vezetők persze oda vannak, de csak telefonon kaptam jelentést róluk. A robbanás a hátsó részen történt, gyanítom, hogy az üzemanyagtank lehetett, mivel lángnyelvek hasítottak végig a kocsin, és az előzni készülő vezető benyomása szerint még egy robbanás is történt.

007 felsóhajtott és megrázta a fejét. A szegény Sukie-ra gondolt és arra, vajon mit tehetett a lány, hogy ezt érdemelte?

Mintha a gondolataiban olvasna, a nyomozó azt mondta, a nő nem tudta, mi történik vele.

– Megemészté őt egy szempillantásban, ahogy a Szentírásban áll. Ha már gyorsan kell megtörténnie, ezt a módot választanám. Bumm, és már túl is vagy rajta.

A magas zsarú és társa feléjük dübörögtek. Az egyik egy áttetsző, műanyag, bizonyíték tárolására szolgáló zacskót tartott a kezében.

– Ez a legnagyobb darab, amit találtak – közölte és Pritchard felé lendítette. – Egyelőre – tette hozzá rejtélyesen.

A plasztikon át Bond ki tudott venni egy megfeketedett fémdarabot. Elgömbült, de az alakja tisztán kivehető volt. Egy T betűt formázott, amit egy S font körül.

– Igen – bólintott. – Ez az oldaltáskájának a csatja.

– Honnan ismerős?

– Ma nála volt. Nagy, fehér, bőr oldaltáska.

– Ma találkozott vele?

– Igen, ma reggel.

– Ma reggel? Látta ma reggel? Eddig ezt nem említette.

– Nem kérdezte, én pedig nem tudtam, hogy mi történt.

– Azt hiszem, be kellene mennünk a belvárosba, hogy egy kicsit elbeszélgessünk. Mit gondolsz, Stew? – fordult a két zsarú közül a magasabbhoz.

– Asszem, jó ötlet. – Stew – egyáltalán nem illett hozzá ez a név – bölcsen bólintott. – Szerintem a belvárosban hosszan és barátságosan el fogunk beszélgetni.

Bond a sarkára állt.

– Én pedig úgy vélem, visszamegyünk a szállodámba és rövid, barátságos beszélgetés során közlöm magukkal a tényeket. A leszállás közben felrobbant 747-es esetét vizsgáló bizottság tagja vagyok. Ami azt illeti, éppen az FBI-nak dolgozom.

– Aha, hallottam, hogy azok a fickók is ott vannak. – Két szívdobbanásnyi csend támadt. – Van megfelelő igazolványa, Mr. Boldman?

– Benyúlhatok a zsebembe anélkül, hogy valamelyik emberének eljárna a keze?

Pritchard bólintott.

– De nagyon lassan csinálja!

Bond zakója béléseben kitapogatta a titkos zsebet, ahol hivatalos igazolványa rejtőzött és kivette. Kis börtárca volt, benne egy lefóliázott műanyag kártyával. Lassan átnyújtotta Pritchardnak, az pedig a reflektorfénybe tartotta, hogy alaposan megnézhesse.

– Maga kísértet, ugye? Egy kicseszett szellem százféle személyazonossággal.

– Valami ilyesmi – mosolygott rá Bond majdnem őszintén.

– Kísértet? – ez Stew volt.

– Angol kísértet.

– Már érzem a túlvilág lehetőségét – somolygott a férfi. – Mondok valamit. Miért nem megyünk mindnyájan vissza? Meghívom magukat egy kávéra.

– Szóval nincs vérrokonságban a Tempestákkal? – Matt Pritchard szemmelláthatóan zavarban volt. Egy asztalnál üldögéltek a szálloda presszójában.

– Nem, először nyolcvanötben találkoztam vele. Franciaországban egy benzinkútnál megtámadta egy pár gengszter – de erről már beszéltem magának. – Egyébként már alaposan kielemezték a Sukie-vel való első találkozás óta eltelt idő összes, nem bizalmas jellegű részletét.

– Ez azután lehetett, hogy Don Pasqualenek már nem volt szüksége az eleven forróvízespalackra, aki megmelengeti az öregkorát. – Stew megjegyzése némileg udvariatlanul hangzott.

– Ha úgy érti, hogy *Principe* Pasquale Tempesta, a férje halála után, akkor a válasz igen.

Matt Pritchler kuncogott.

– *Principe*, mi a tetű.

– Nos, egy herceg özvegye...

– Még mit nem, egy kis olasz hercegnőcske, hát akkor Matt barátjánője meg Di hercegnő. Bond, nem naiv maga egy kicsit a korához képest?

– Nézze, jobb, ha tisztába tesszük a dolgokat – sóhajtott fel Pritchard. – Stew meg én hosszú ideje dolgozunk egy, a Tempestákkal kapcsolatos ügyön. Az FBI-nál vannak a feljegyzéseink, de sok maradt a fejünkben is. Találkoztam valaha azzal a kettővel, akik a házassága révén a mostohafiai lettek?

– Nem, de Sukie biztosra mondta nekem, és én hittem neki, hogy a család tökéletesen legális üzletekkel foglalkozik. Úgy emlékszem, a londoni embereim le is ellenőrizték.

Pritchard alig láthatóan biccentett.

– Persze, a nyolevanas évek közepén nem végeztünk valami sokat és nem is igen beszéltünk a Tempestákról. Főleg Európában tevékenykedtek. Már azon a ponton voltunk, hogy beépülünk hozzájuk. Ha nem hisz nekem, ott jön egy FBI-os, aki *mindent* tud róluk.

007 elfordította a fejét, és a bejáratnál meglátta Eddie Rhabb különleges ügynököt, aki előrejtett vállal és leszegezett fejjel, a klasszikus támadó bika tartásában közeledett.

Matt Pritchard intett neki. Rhabb észrevette és gyorsan elindult feléjük. Barátságosan biccentett Bondnak, de rögtön Pritchardra nézett.

– Tényleg igaz? – kérdezte és elsötétült a tekintete.

– A Tempesta nőre gondol?

– Ki másra?

– Igen, attól tartok. És Mr. Boldman, a kollégája ...

– Nem Bondot akart mondani? – Az FBI ügynök szeme barátságosan felcsillant.

– Oké, Eddie, a FÜRGE előtt nincsenek titkok.

– Csak hívjon Eddie-nek, a Rhabbnek. – Bond felé fordult. – Már kerestem. Hagytam egy üzenetet a hangpostáján. Nem egészen értem, hogy miért rajtam keresztül, de London beszélni akar magával.

– Miről?

– Gyanítom, hogy a Tempestákról. Azt akarják, hogy jöjjön velem Quanticóba. Ha lehet, még ma éjjel. Jobb, ha mindjárt beszél velük, mert nagyon rámenősnek tünnek – ezzel leült és kávért rendelt.

– Bond régi barátja a Tempesta nőnek.

– Tudom.

– Honnan? – csattant fel az ügynök.

– Csak úgy. Kevés olyan dolog van, amint nem tudok a Tempestákról. A maga emberei kerestek meg, valamikor a nyolcvanas években. Mindent tudni akartak a *Famiglia Tempesta* kül- és belügyeiről. Akkor semmit sem adtunk nekik, sem az olasz kollégáknak. Inkább hagytuk, hadd higgyék, hogy a Tempesták becsületesek.

– Esküdni mernék rá, hogy Sukie úgy vélte, minden tisztességesen zajlik. Feltétlenül hitt abban, hogy a közösség érdemes tagjai, iparbárok vagy ilyesmi.

Rhabb kuncogott.

– Sajnálom, hogy kiábrándítom, James... Hívhatlak James–nek?

– Annak hívsz, aminek akarsz, egészen addig, amíg nem szólítasz

Jimnek.

– Oké, de térjünk vissza a nőre. Mikor találkoztál vele, nyolcvanötben?

007 bólintott, aztán gyorsan beszámolt Rhabbnak a találkozásról és azokról a kalandokról, amiket Sukie–val együtt átéltek.

Rhabb bólogatott.

– Rendben, most térjünk vissza oda, amikor senkinek sem beszéltünk a Tempestákról! Szerintem Sukie nem volt tisztában azzal, hogy mi folyik náluk. A család ritkán mozdult ki Olaszországból. Ha volt valami elintéznivaló ügyük Amerikában, voltak embereik, akiket odaküldtek. Bár kételkedem benne, hogy hosszú ideig hagyták volna a sötétben botorkálni.

– Szerintem nem változtak meg a dolgok. Ma elég soká voltunk együtt és nem vettem észre semmiféle változást. Tudod, hogy neki is rajta kellett volna lennie azon a rohadt gépen?

– Igen, és lehetséges, hogy valamelyik Tempesta fivér vagy valamelyik riválisuk felelős a robbantásért.

– A dolog megijesztette, ezt leszögezhetem. – Bond röviden jellemezte a Sukie–val való kapcsolatát, és elmondta azt is, hogy a lány éppen át akart költözni hozzá a szállodába. – A ma délutáni tájékoztató után volt egy üzenet tőle a hangpostámon. De akkor már *tényleg* meg volt rémülve. Mond neked valamit a FAGY betűszó?

Az FBI emberének tekintetében valami megvillant.

– Több mindennel kapcsolatban hallottam már. A Tempesta családot és a FAGY–ot szoros szövetség fűzi össze.

– Vázolnád nekem a képet a familiáról?

– Quanticóban megkapod a teljes tájékoztatást. – Rhabb habozni látszott. – Röviden, a Tempesta familia szervezett bűnözőkből áll, de nem egyszerűen a régi maffia családok egyike. Több céget irányítanak, amik legálisan működnek, de gyanítom, hogy pénzmosásra használják őket. Olaszországban nagy hatalommal rendelkeznek, nincsenek szicíliai kapcsolataik, Rómában viszont nagy a befolyásuk. A megszokott dolgokról van szó: prostitúció, zsarolás, néhány nightclub. A drogkereskedelem és az éjszakai bárók közötti kapcsolat az utóbbi években teljesen nyilvánvalóvá vált, mind Angliában, mind Amerikában. A család hatalma egyre növekedett, hogy úgy mondjam, egyre messzebb nyújtották ki a karmaikat. Tudtad, hogy pénzét investálták a Bradbury Légitársaságba?

– Sukie utalt rá ma reggel.

– Talán ez az oka, hogy nem volt a gépen.

– És valószínűleg ezért nem ült rajta Harley Bradbury sem.

Rhabb felemelkedett a székből.

– Miért nem intézed el a dolgot Londonnal? Aztán elhúzzhatnánk innen. A fiúk azt mondták, már elállt a havazás és küldenek értünk egy helikoptert.

Bond bólintott és gyorsan elhagyta a presszót.

A szobájában kinyitotta számszörös aktatáskáját és elővett egy kis, hordozható készüléket. Ha ezt csatlakoztatják a telefonhoz, kiiktatja a fővonalat, és lehetővé teszi, hogy a hívó biztonságosan beszélhessen a világ bármely részén lévő, hasonló szerkentyűvel felszerelt partnerrel.

007 kihúzta a telefonszinórt, bekattintotta az apró elektronikus dobozkát a helyére, majd csatlakoztatta hozzá a készüléket. A nyitott aktatáskából kivette a nyomógombos panelt, beütötte a megfelelő számot, ami csípőgást és bűgást eredményezett, a másik végén pedig csengett.

– Ügyeletes tiszt.

– Ragadozó – mondta be a kódnevét. – Valaki azt akarta, hogy felhívjam.

– Tartsa, Ragadozó.

Hosszú csend után M álmos hangja szólalt meg.

– Hallottam, találkozott egy régi baráttal, aki mostanra már halott.

– Így van.

– Érintkezésbe lépett magával a Rhabb nevű FBI–ügynök?

– Éppen most beszéltem vele. Azt mondja, a maga utasítására Quanticóba kell mennem. Igaz ez, uram?

– Tökéletesen. Azt hiszem, számíthat néhány meglepetésre. Quanticó után, mielőtt még bármit is tenne, tudassa velem az elképzeléseit!

– Rendben van, uram. Egyéb?

– Béke önnel, Ragadozó.

– Köszönöm, uram.

– A gonoszoknak nincs béke, ugye ?

Hallotta, hogy M felnevet, aztán bontja a vonalat.

Az FBI Kiképző Központja a virginiai Quanticóban volt, a haditengerészeti bázissal osztoztak a területen. Az odautazás kényelmetlen volt és döcögős. Bár alig harminc percre volt a Dulles repülőtértől, a havazás még nem szűnt meg teljesen, és kétszer is olyan dühöngő hóviharon repültek keresztül, ami jóformán az egész égboltot betöltötte.

A helikopter leszálló helyen egy kis csoport ügynök várta az érkezőket, majd egyenesen a vöröstéglás épületbe kísérték őket, ahol az edzőtermek mellett számos, egyéb célú szolgáló szoba is elhelyezkedett. Quanticóban többféle kutatás is folyt, és ez volt az a hely, ahonnan a kémelhárítás emberei is segítséget kaphattak, ha szükségük volt rá.

Gyorsan bemutatkoztak a keménykötésű fickóknak – Drake, Mullett, MacRoberts, és Long volt a nevük, s ott állt még egy fiatal nő, akit csak Prímaként említettek.

– Ő itt van? – lepődött meg Rhabb.

A Drake nevű ember bólintott.

– Téged várt. Muszáj volt idejőnnie, de reggelre vissza kell térnie. Hosszú éjszakátok lesz.

Bond mögött Prima is dünyögött valamit egy nehéz éjszakáról.

Keresztül siettek a műanyag borítású alagutakon, amik a különböző épületeket kötötték össze, és az Irodában csak egérváraként emlegették őket. Aztán beszálltak a liftbe és felmentek a hatodik emeletre.

Kiléptek a folyosóra, ami egy szállodába is beillett volna. Süppedő szőnyeg borította, a falon úgy négy méterenként ajtók sorakoztak. Bondot időnként megasztították a mellette lépkedők, hogy sietésre ösztönözzék.

Végül megálltak egy ajtó előtt, amin Drake néhány morzejelet kopogott. Egy ismerősnek tűnő hang szólt ki.

– Jöjjenek be!

Drake és Rhabb előretolták Bondot, és belétek a szobába. A helyiség sötét volt, csupán a bal hátsó sarokban világított egy zöldes lámpa.

Konjunkció

Valaki felkapcsolta a mennyezeti lámpát. Néhány pillanatra megállt az idő. 007 esküdni mert volna arra, hogy Sukie Tempesta üldögél a karosszékben, aztán a kép elenyészett, megváltozott, és a férfi tudta, hogy a hirtelen támadt fény okozhatta az érzéksalódást.

A fiatal nő, aki felállt a székből, egyáltalán nem emlékeztetett Sukie-ra, kivéve talán pompás testét, amire mintha ráöntötték volna az edzőruhát. Az öltözék egyáltalán nem Sukie-t idézte. Ez a lány is magas volt, nyúlánk, hosszúlábú – de ez minden. Sötét szeme jól illett hollófekete hajához, ajka telt volt, magas járomcsontjához nemes ívű orr járult. Nagyon olaszos, gondolta rögtön, amikor a lány bocsánatkérő mosollyal elindult felé, a kezét széttárta, tenyerét kifelé fordította, ez a testbeszéd azt akarta kifejezni, hogy mennyire sajnálja a történeteket. Aztán előrenyújtotta a jobb kezét, de csak egy kicsit, s Bond kénytelen volt egészen közel lépni hozzá, hogy részesülhessen a határozott kézfogásban.

– Toni Nicoletti – mutatkozott be a nő. Valami finom akcentus érződött a beszédén, s Bond orrát a *Bal de Versailles* eltéveszthetetlen illata csapta meg.

– Sajnálom – mondta kiszáradt torokkal. – Egy percre azt hittem, maga valaki más. Elméjében megint élesen, ragyogóan merült fel Sukie képe. Egy pillanatra összemosódott a múlt és a jelen, szinte érezte a lány jelenlétét, látta őt – az illatát is beszippantotta – amint ott állnak a Key West szálloda teraszán és a látványos naplementében gyönyörködnek. Nagy veszélyből menekültek meg, s az igazán remek pillanat volt.

– Miért kell találkoznom ezzel a fiatal hölgygel? – kérdezte, közben bensejében még mindig remegett.

– Talán leülhetnének, és akkor pontosan elmondom neked. – Rhabb intett, hogy foglaljanak helyet.

Nem volt elegendő szék mindenki számára, így néhányan a padlóra kuporodtak, körbeülték Bondot, mint a diákok, akik készen állnak valami fontos lecke megbeszélésére.

Eddie kezdte, a testes, vörösesszőke, szakállas Mac Roberts felé intve, aki egyébként úgy festett, mint egy pár száz évvel ezelőttről idecsöppent skót földesúr.

– Mac a házi Tempesta történészünk. Talán kezdje ő.

MacRoberts hangja nyers volt, gyorsan beszélt, olyan elsöprő hatást gyakorolt a hallgatóságára, mint a tenger kicsapó hullámai a homokos partra.

– Nos, néhány dologról már hallottak, Mr. Bond, de hadd kezdjem az elején. A Tempesták a Borgiák korában tűntek fel és az ő családjukban is bűnben gyökerezett. A XV. és a XVI. században sikerült túlélniük mind Cesare Borgia, mind a nővére, Lukrécia ármánykodásait, talán azért, mert sosem keveredtek bele a Borgia család bűnös üzelmibe. A XV. század végéig az ő kezükben volt Róma kereskedelme, ezt nem úgy értem, hogy vettek és eladtak, vagy hajótulajdonosok voltak, hanem felügyelték a tranzakciókat és ma is ezt teszik.

MacRoberts még vagy egy fél óráig beszélt, nyomon követte a Tempesta család felemelkedését. Elmesélte, hogy miképpen gyűjtötték ravaszággal és fortéllyal maguk köré a hasznavehető emberek egész hadseregét, olyanokat, akik járatosak voltak a kereskedelem különféle módozataiban és azokat, akik – MacRoberts megfogalmazása szerint – kiválóan értettek a fejklopfoláshoz.

– A terv alapjálul valami olyasmi szolgált – folytatta MacRoberts –, amit ma biztosítási kötvénynek nevezhetnénk. És mint mindannyian tudjuk, nagyon keskeny ösvény húzódik a biztosítás és a zsarolás között. Ajánlatuk lényege az volt, hogy akár szárazföldön, akár tengeren szállítják az árut, fedezik az út során bekövetkezett veszteségeket. Azt mondták: Fizetsz nekünk egy jókora kis summát – ez elérheti a szállítmány értékének akár ötven százalékát is – és mi gondoskodunk arról, hogy a hajó biztonságban megérkezzen, és a szekereket vagy a tehervagonokat se zaklassa senki. Ha pedig nem fizették ki időben a pénzt, a hajó a rakománnyal együtt elsüllyedhetett, a vonatot megtámadhatták és kirabolták. A Tempesták viszont előkelő házaikban üldögéltek és besöpörték a pénzt, így zökkenőmentesen foroghattak a kereskedelem kerekai.

Anélkül, hogy részletekbe bocsátkozott volna, az FBI ügynök feltárta azt a módot, ahogy a XIX. században a Tempesták kezeltek minden, Róma határain belül zajló üzleti tevékenységet, a kurváktól kezdve azokig a helyekig, ahol a vendégek ehetek, ihattak, álomra hajthatták fáradt fejüket, és biztonságban mehettek át az utcákon.

Az egyetlen szervezett bűnöző család uralta Rómát, s ugyanekkor köztiszteletnek örvendő familiának minősültek. Amikor a Cosa Nostra felbukkant, semmi esélye sem volt rá, hogy átvegye tőlük az üzletet. A húszas években Pasquale Tempestának hercegi címet adományoztak, s attól fogva *Principe* Pasquale Tempesta lett belőle. A családja egyszerre szerette és gyűlölte,

mivel közismert volt, hogy mekkora hatalma van, és a hozzá közel állóknak ez a hatalom jelentett mindent.

Bizonyos szempontból a legvonzóbb férfi volt, ám számos villái egyikének kertjében egyszer egy feltörekvő Dont szénné égettek, s a többi maffiózó is szörnyű véget ért. Ezt már az úgynevezett tiszteletreméltó társaság gyomra sem vette be. A rendőrség 1984. körül kezdett lecsapni a szervezett bűnözésre. Ez Olaszországban kezdődött, aztán ide is begyűrűzött. Pasquale fiai túl ambiciózusak lettek és kinyújtották csápjaikat az Egyesült Államok felé. Nyolcvannegyben már dolgoztunk azon, hogy egy ügynököt beépítsünk hozzájuk. Akkorra Pasquale már halott volt. A vagyont szépen elosztották, a fiai, Luigi és Angelo úgy látták jónak, ha terjeszkedni kezdenek. Hát, Mr. Bond, ezért nem jutottak semmire az igazságkereső emberei.

Volt egy olyan időszak, amikor mind az olasz hatóságok, mind az FBI nyíltan tárgyaltak arról, hogy bevonják Sukie-t a műveleteikbe, különösen azután, hogy felfedezték, fogalma sem volt róla, hogy az öregember, akihez férjhez ment, milyen ördögi hatalommal rendelkezik. Végül két ok miatt nemlegesen döntöttek. Először is, mert Sukie nem volt járatos a megtévesztés művészetében. Másodsor pedig nem voltak biztosak benne, hogy a nő végig az ő oldalukon fog játszani.

Annak is megvolt a veszélye, miszerint Sukie elég naiv ahhoz, hogy bevegye a mostohafiai által beadott meséket. – A Príma nevű ügynöknő felé fordult, hogy az folytassa a történetet.

007 becslése szerint Príma harmincas éveit közepén járhatott. Tiszta arcbőrén lehetetlen volt felfedezni a kendőzés nyomait, rövid, szőke hajat viselt, teste rugaszkodásra készülő atlétára emlékeztetett.

– Mielőtt ide hoztak volna, sokféle dologgal foglalkoztam – kezdte. – Öt évet töltöttem az atlantai irodánkban, közben elvégeztem egy pár kurzust. Aztán ide irányítottak, Quanticóba. Bekerültem az előzetes válogatást végző csapatba és számomra ez nagy eredmény volt.

Megismertették velem a Tempesta család viselt dolgait és felkértek, hogy keressék valakit, aki beépíthetnék hozzájuk. Három héttel azután, hogy megbíztak ezzel, Toni Nicoletti sétált be az irodámba.

Már a beszélgetés első öt perce után valami bizseregni kezdett bennem. Toni második generációs olasz–amerikai, egy csomó kapcsolata van Rómában. A georgetowni egyetemen számítástechnikából diplomázott. És ügynökként akart dolgozni. Nagyon lobbanékony hölgy – villantott felé egy futó mosolyt. – Tehát elvégeztettük vele a szokásos tanfolyamot, de mellette még sok mást is megtanult. Valóban nyomást gyakoroltunk rá – sandított

megint a bájos Tonira. – Nyolcvanöt tavaszán vetettük be és már elsőre sikerült színananya bukkannunk.

– Mit dolgozik a Tempesta fivéreknél, Toni? – vetett Bond elismerő pillantást a lányra.

– Sikerült ismeretséget kötnöm velük. Aztán állást kínáltak nekem. Egy évig csak teszteltek. Most én kezelem a komputereiket. Gyakorlatilag mindent, amivel rendelkeznek, és be van táplálva a számítógépbe. Mondhatom, hatalmas komputerhálózatról van szó, így ki kell vágnom a rezet. Azért vagyok itt, hogy új hardvert vásárolok, egy Power PC-t, így mind Macintosh, mind Windows környezetben dolgozhatunk. Manapság már feltétlenül szükség van erre.

– Tehát hozzá tud férni a merevlemezekhez?

– Hát persze – villantotta megint fel Príma ritka mosolyai egyikét. – Amit Toni csinál, az felbecsülhetetlenül értékes, de roppant veszélyes. Most futtat egy másodlagos sorozatot a Tempesta komputerek anyagáról. Majdnem minden, a rendszerükben lévő tranzakció, dokumentum, táblázatkezelő szoftver és adatbázis eljut hozzánk. Ha nem kapjuk meg egyenesen, ismerjük a kódszavakat. Az embereink ma éjszaka behatolnak a rendszerbe, így ellenőrizhetjük az aktualizálásokat is.

– Ez úgy hangzik, akár egy rossz vicc.

– Van egy másik pozícióm is, aminek révén extra információkat tudok szerezni. – Toni Nicoletti hangja huncutul csengett, mintha ugratni akarná a férfit. Egy pillanatra Bond azt hitte, tényleg csak kötetkedik vele, de...

– Luigi Tempesta szeretője vagyok. Így olajozottabban működik a dolog.

007 visszaidézte Sukié Tempesta szavait, amiket a Dulles Nemzetközi repülőtér melletti szállodában mondott.

– *Azt hiszem, egyikük felesége igencsak szoros kapcsolatban van Bradburyvel.*

– *A szó szoros értelmében?*

– *Lehet másképpen is?*

– *Melyikük felesége volt az? Luigié vagy Angelóé?*

– *Luigié. A bájos Giulliana.*

Tehát – tűnődött magában – ez lehet az oka annak, hogy Giulliana megcsalta Luigit Harley Bradburyvel? Mivel tudomást szerzett a férje hűtlenségéről?

– Látod, James? – szólalt meg Eddie olyan hangsúllyal, mintha egy nagy botot – Bond feltételezése szerint baseballütőt – szorongatna a kezében. – Láthatod, hogy Toni teljesen felvértezett minket az információkkal. Most

már lokalizáltuk a legtöbb Tempesta kapcsolatot, ismerjük a legmegbízhatóbb zsoldosaik nevét, címét és telefonszámát. Azokét a gengszterekét, akiket felhasználnak a kemény kéz taktikájának alkalmazásakor. Tisztában vagyunk a kedvenc módszereikkel és az igazságügyi miniszter hivatalát már elláttuk az információkkal, ők meg összevetették a magukéval. Röviden szólva: már csak pár lépésre vagyunk a nagy leszámolástól.

007 bólintott, de nem szólt semmit. Rhabbtól információra volt szüksége, nem arra, hogy körbejárják a kérdést.

– Csak e helyiség falai között mondom ki – nézett körül az FBI ügynök, és szemügyre vett minden jelenlévőt, végül Bondon állapodott meg a tekintete –, de az olasz rendőrség akarja a végső csapást rájuk mérni. Mi viszont itt az Államokban szeretnénk őket bíróság elé állítani. Egy-két esetben aggasztóan önállósították magukat. Például amióta John Gottit eltették láb alól, a Tempesta család New Yorkba költözött. Lassan megkaparintották a korábbi Gotti érdekeltségeket. És még... – szavait a telefon csengése szakította félbe.

Bond körbepillantott és két készüléket látott a szobában, az egyik piros volt, a másik fekete.

Eddie kinyúlt és felvette a fekete telefont, majd Toni Nicollettire villantotta a tekintetét.

– A barátod az.

A lány a piros telefonhoz sietett, majd bólintott, s amint felemelte a piros telefon kagylóját, Rhabb letette a másikat.

– *Pronto* – szólt bele a kagylóba a lány közömbösen, a szokott olasz kifejezést használva. Aztán hosszú, halk, olasz nyelvű beszélgetésbe kezdett a hívóval. Nyugodt, szinte kimért válaszokat adott. Bár hátat fordított a többieknek, kétségtelen volt, hogy szerelmesek párbeszéde folyik a telefonban. Hát persze, hogy szereti őt... Alig várja, hogy találkozzanak holnap... Igen, az apja és az anyja is jól érzi magát, de az élet mit sem ér nélküle. Aztán hosszabb csend következett, nyilvánvalóan Luigi Tempesta ömlengett a vonal másik végén. Aztán a lány megint szóhoz jutott. Igen, holnap délelőtt tizenegykor száll le a gépe Washingtonban... Természetesen megérti, hogy nem lenne bölcse dolog ott találkozniuk, de kit fog kiküldeni elé? Dino megfelelne... A következő megjegyzés hallatán Toni felkacagott és azt mondta, nevetséges, de meg tud birkózni vele. Aztán megint hosszabb csend következett, majd a lány riadtan felszisszent... Biztos vagy benne? ...De én azt hittem... Persze, hogy Giulliana nincs az Államokban... Nem... Nem... Egészen biztos benne? ...Te tetted *azt*... Várok, amíg mindent megtudok. Érvénytelenítetni lehet a házasságot? Persze, vár addig, amíg kiderül, mi jár a fejében.

A búcsúzás és a szerelmi kinyilatkoztatások újabb négy percet vettek igénybe, aztán a lány letette a telefont és nagy sóhajtással lehuppan egy székbe.

007 felhúzta a szemöldökét és kötekedő pillantást vetett Eddie Rhabbra.

– Jobb lesz, ha megmagyarázom a dolgokat angol barátunknak – jelentette ki Rhabb. – James, az egyetlen mód arra, hogy Tonival beszélgethessünk, az, hogy elméletileg elutaztatjuk Kansasbe, látogatást tenni a jó öreg mamánál és papánál. Mindig így járunk el, ha itt van az USA-ban. Az Irodának van egy kedves, idősebb, olasz hölgy alkalmazottja, aki egész napját azzal tölti, hogy egy szobában üldögél, eszik, olvasgat, szunyókál, nézi a tévét és várja, hogy felhívjanak egy kansasi számot. Arra az esetre, ha Toni egyedül lenne, ami nem túl gyakran fordul elő, csatlakoztatunk hozzá egy másik készüléket, és a mama akkor azt veszi fel. Ha Luigi telefonál, s ezt gyakran megteszi, az öreg hölgy azt mondja, hogy itt van valahol a házban, és mindjárt szól neki. Már megszokta a rituális hívásokat és néha kellemesen el is cseveg Luigival.

– És Luigi nem akar elutazni Tonival? Hogy összejöjjen a kansasi olaszokkal?

– Mostanáig nem jutott eszébe. Luigi Tempesta nagyon elfoglalt, ha itt van Amerikában. – Toni felé fordította a fejét. – Mi újság?

A lány mély lélegzetet vett. – Rájött, hogy mi van a felesége, Giulliana és Harley Bradbury között.

– Hogyan?

– Holnap fogja elmondani.

– A válásról is beszélt?

– Mondott valamit. De ahogy kivettem, valami véglegesebbet akar, mint a házasság egyszerű felbontása.

– Azt hiszem, már nem vagyunk Kansasben – dörmögte Bond majd hozzátette hangosabban – Hogy intézitek el, hogy Kansasből Washingtonba repüljön anélkül, hogy Luigi barátját riasztanák?

– Gondoskodunk róla, hogy szerepeljen az utaslistán. Az egyik emberünk rajta van azon a gépen. Baltimore-ban kell helyet cserélniük. Toni ott találkozik vele, átveszi a jegyet és felszáll a gépre. Ez eddig mindig működött.

– Remélem, most is működni fog. – Bond tekintete találkozott Toniéval. – Számítok arra, hogy bejuttat a Villa Tempestába. Meg tudja tenni?

– Ha szerez magának egy abszolút hitelesnek látszó személynazonosságot...

- Erről gondoskodunk – vágott közbe Eddie.
- Akkor, Mr. Bond... Vagyis James... Hívhatom Jamesnek?
- Persze.

– Azt mondjuk majd, hogy hosszú ideje barátok vagyunk, és csak úgy odakeveredett a környékre, a villához a Massaciocoli-tó partján. Tudja, hogy hol van?

– Félúton Pisa és Viareggio között.

– Igen – nevetett a lány. – Megadom a telefonszámokat, és a komputerrendszerben is van egy út, ami egyenesen hozzám vezet. Csak hozzám. Senki más nem férhet hozzá. Más nem tudja a kulcsszót, kivéve Eddie-t, így majd négy szemközt mondom meg.

– Hát akkor kettesben hagyunk benneteket, hogy kidolgozhattok a részleteket. – Az FBI-ügynök roppant készségesnek tűnt. – De először fel kell hívnom a figyelmeteket, főleg James-ét, a Tempesták kedvenc módszerére, amivel elhallgattatják az embereket. Utolérhetetlenek benne.

Toni Nicoletti egyenesen 007 szemébe nézett.

– Nagyon kedvelik a robbanószereket – jelentette ki. – Luigi szereti nézni, amint az emberek egy bumm-mal távoznak az árnyékvilágból. De nem nagyon törődik vele. Számára a halálnak nincs különösebb jelentősége. Tulajdonképpen azt hiszi, hogy ami másokkal történik, az vele sosem fordulhat elő.

Még néhány percig beszélgettek, majd Rhabb azt mondta Bondnak, hogy később találkoznak lent, az étteremben.

Amikor mindenki kiment, Toni megveregette a pamlagot, amin üldögélt és hívta az ügynököt, hogy telepedjen le mellé. A férfi ismét érezte a kölnit és a lányból áradó kellemes illatot, ami egy vidéki nyári napra emlékeztette, napsugárban fürdő falevelek, vadvirágok és búzamezők szagának vonzó keveréke ötvöződött benne. Zavarbaejtően közel voltak egymáshoz, s Bond úgy vélte, a lány tudatában van ennek.

Toni gondosan elmagyarázta, hogy a komputer modemen keresztül hogyan léphet be a Tempesta rendszerbe, a kibertérben lévő saját, titkos helyére anélkül, hogy észrevennék. Végül azt mondta: Konjunkció.

– Konjunkció?

– Ezzel a kulcsszóval juthat be a titkos helyemre, James. Konjunkció. Jó szó, nem? Nem gondolja, hogy mondhatnánk azt, a múltban volt egy kis futó viszonyunk? Luigi biztos szórakoztatónak találná, hogy találkozzon valakivel, aki ismert azelőtt, hogy ő került birtokon belül?

– Milyen érdekes ötlet! – James Bond magához vonta a lányt. Toni felemelte a fejét és tekintete szinte repesett. Amikor az ajkuk találkozott, a konjunkció már többet jelentett számukra egyszerű kulcsszónál.

Fagyos kényelem

Az Alitalia AZ-611-es járata New Yorkból indult, a volt JFK repülőtérrel és valamivel reggel hét előtt landolt a római Leonardo da Vinci légikikötőben. A kifutópályákra finom eső szitált, a cseppek úgy kavarogtak a levegőben, mint a lőporfüst. Ebben az évben a tavasz késett egy kicsit. Hét nap telt el azóta, hogy Bond egy emlékezetes éjszaka legszebb óráit töltötte Toni Nicollettivel a quanticói vendégszobában.

Mielőtt továbbrepült volna Pisába, valahogy agyon kellett ütnie három teljes órát. Ezért ott üldögélt a da Vinci számos éttermeinek egyikében, kávé kortyolgatott, és kedvenc pirítósa előtt elfogyasztott néhány lekvárral megkent vajás zsemlet. Körülötte emberek nyüzsögtek, a hangosanbeszélőből a *Volare* első öt taktusával kezdődő, a járatok indulására figyelmeztető bejelentések ismétlődtek, végül az egész roppant zavaróan hatott. Bond gondolatai azonban visszavándoroltak arra a quanticói éjszakára, és mindarra, amiről akkor értesült.

Tonival arra a következtetésre jutottak, hogy mindaz, amit a titkok világának emberei Legendának neveznek – a múlt eseményeinek vázlatairól szólva – nem más, mint átverés. Az olyanok számára, mint Eddie Rhabb, egy hihető történet összebarkácsolása a dokumentumokban és adatbázisokban való hamis információk elhelyezését jelenti, hogyha a Tempesta fivérek bűvárkodni akarnának egy kicsit a múltban, akkor megtalálnának mindent, amit csak keresnek.

Az FBI emberei úgy döntöttek, hogy Bond használhatja a saját nevét, mivel lehetséges, hogy Sukie beszélt valakinek a családban arról, hogy a nyolcvanas években ismerte őt. Az is elképzelhető volt, hogy az egykori Pasquale Tempesta özvegye – a *gyerekasszony*, ahogy Toni szerint családi körben nevezni szokták – fényképeket mutogatott, amin mindketten rajta voltak. Elég időt töltöttek együtt, miután sikerült kicselezniük Mayt, a házvezetőnőt és M titkárnőjét, Moneypennt.

A Legenda szerint Bond óraadó volt a Georgetown Egyetemen, egy szemeszteren át komputer tudományokat tanított. Toni ott találkozott vele, volt egy rövid viszonyuk, de mindez jóval azelőtt történt, hogy a lány a Tempesta családnak dolgozó kiválasztottak közé került volna.

A maga részéről Toni meg fogja említeni, hogy Kansas City-ből való elutazásakor botlott bele korábbi szeretőjébe. Amikor elmesélte neki, hogy a Tempestáknak dolgozik, a férfi kérdés nélkül megemlítette, hogy ismeri Sukie-t, és elmondása szerint *nagyon közel* álltak egymáshoz. Természetesen Toni meghívta őt, ugorjon be hozzá, ha Rómában vagy Toszkánában jár.

Miközben egymás mellett feküdtek az ágyban, Bond megpróbálta kitölteni a sztoriban mutatkozó réseket.

– Sukie azt akarta, hogy Rómában csatlakozzak hozzá – mondta. – Most az FBI akarja tőlem ugyanezt. De miért? – Valójában csak hangosan gondolkodott, de Toni Nicolletti azonnal vette a lapot.

– Eddie az Iroda Különleges Műveletek ügyosztályának dolgozik, s nem csak ebben az esetben. A szörnyű BD 299-es incidens óta megvannak a maga teendői, mindenesetre majdnem mindenki előtt tudomást szerzett róla, hogy a saját szervezetet képviseled. Az FBI kémelhárítóinak dossziéja van rólad, és gyanítom, hogy a Sukie-val való kapcsolatod részletei is szerepelnek benne. Eddie talán elmondja neked, miért akarja, hogy odamenj a villába, de én száz százalékgig biztos vagyok benne, hogy csak fel akar használni téged, viszont távol fog tartani a lényeges dolgokból. Te majd kideríted, hogy a 299-es bombái miatt a Tempestákat lehet gyanúsítani. Ez az ő stílusa.

– De erre még nincs bizonyíték, ugye?

– Csak annyit tudok, hogy a fivérek elég sokat invesztáltak a Bradbury Légitársaságba, ezért Harley Bradburynek nehéz lett volna visszatartani a nekik járó osztalékot.

007 gondolkozott egy pillanatig, majd azt mondta, hogy a Tempesták részéről egy hidegvérű, kegyetlen terrorista cselekmény olyasmí lenne, mintha valaki levágná az orrát, hogy könnyebben szembeköphesse magát. – Ha ők is intézték ezt, vajon miért tették? Tudniuk kell, hogy egy ilyen nagyságrendű katasztrófa majdnem a minimumra redukálja az esélyeiket, hogy valamit is viszontlássanak a befektetésükből. Bradbury szorult helyzetbe került. Ez az eset a csőd szélére sodorhatja.

– Nem mondtam, hogy ők felelősek érte, de vannak üzlettársaik, akik sokkal erőszakosabbak a visszafizetést illetően.

– Pontosabban kikről van szó?

– Hagyom, hogy ezt Eddie közölje veled. Tulajdonképpen nem tudom, vajon tényleg el akarja-e mondani, hiszen egyenesen odaküld a Tempesták fészkébe. Valószínűleg úgy véli, jobb, ha fagyos nyugalommal méz oda.

– Fagyosan – mormolta Bond.

A lány rámosolygott, átölelte és megcsókolta.

– Majd akkor – suttogta.

Eddie Rhabb türelmesen várakozott a kávézóban, amíg Bond végre megérkezett.

– Gondolom, alaposan átbeszéltétek a dolgot – jegyezte meg némi szarkazmussal a hangjában. – Nem hibáztatlak, haver, de nem áll rendelkezésünkre az egész nap... Vagy éjszaka...

– Időbe telt, amíg kiöltöttük a Legendát.

– Persze – bátortalanodott el Rhabb. – Szóval, mire jutottatok?

007 elmondta, az FBI-ügynök hol széles vállát vonogatta, hol busa fejét rázta. Ez a testbeszéd tipikusan támadó beállítottságára utalt, olyan emberére, aki azt szokta mondogatni: Nem ejtünk foglyokat.

– Meg tudjuk oldani – jegyezte meg végül. – A számítógépes varázslóink megfiatalítanak egy pár évvel, és beteszik a képet valahová. Az egyetemi anyag is csemege számukra. Biztos lehetsz benne, hogy Luigi vagy Angelo elküldi valamelyik emberét, hogy ellenőrizzen le téged. Remélem, eddig még nem tették meg. Úgy értem, amióta Sukie-vel találkozgattál. A mi embereink megpróbálnak minden adatbázisba bejuttatni téged. És van ám gógyujuk hozzá.

Kipipáltak mindent, amire csak az átverés során szükség lehetett, aztán Bond előállt a kérdéssel, ami már régen ott motoszkált az agyában.

– Eddie, Toni nem akart beszélni erről, de valami aggaszt.

– Téged? Mi?

– Van egy érzésem veled kapcsolatban, Ed. Az, hogy a szerencsétlenség kivizsgálásánál te valami különleges céllal jelentél meg.

– Igazán? És mi lett volna az a cél?

– Hogy becserkéssz engem.

Rhabb felhorkant.

– Sukie beszélt arról, hogy utazzunk együtt Itáliába. Aztán meggyilkolták, te felbukkantál és idehoztál. Majd kiderült, azért kellett ideutaznom, hogy találkozzak a beépített ügynökötökkel. Tudnom kell, *miért* akarsz annyira, hogy találkozzak a Tempesta fivérekkel?

Rhabb intett a pincérnek és újabb kávékat rendelt.

– Hát persze. El fogom mondani neked, de azt hittem, magadtól is kitalárod. Miért nem próbálkozol meg velem, James?

– Nem kedveled a briteket és nagyon profi módon manipuláltál engem. Amikor itt lecsitulnak a dolgok, és minden készen áll számomra, hogy elinduljak a nagy itáliai utazásra, akkor a londoni főnökömtől kapom majd az utasításokat, nem pedig tőled. Rájöttél erre?

– Ó már tudja, hogy be akarunk vonni téged.

– Aha.

– Tegnap hosszú ideig beszélgettem vele. A fenébe, tudod, hogy így volt. James, itt biztonságban vagy és tudhatod, hogy én mindig védem magam. Nem tetszett az az ötlet, hogy odaküldjelek azok közé a szarjankók közé anélkül, hogy a górédtől megjött volna a szükséges felhatalmazás.

Bond bólintott.

– Akkor azért voltál kint a Dullesen, mert számítottál rá, hogy megérkezem? Azt is tudad, hogy Sukie Tempesta régi barátja vagyok?

– Naná! Először azt hittem, hogy a *Principessa* be akar ugratni valamibe. Aztán amikor rostélyost csináltak belőle a kocsiban, átfutott az agyamon, hogy te is belekeveredtél.

Megállt, hogy levegőt vegyen, de Bond gyanította, hogy inkább le akar csillapodni. Amikor ismét megszólalt, szinte suttogott. Régi trükk volt ez. Arra kényszerítette a másikat, hogy feszülten figyeljen és a közölni kívánt dolog pontosan eljusson hozzá, mintha tisztán és hangosan tudatták volna vele.

– Mindannyiunkat egy picit paranoiássá tett ez az egész – kezdte. – Úgy értem, a Tempesta biznisz. Mit nem adtam volna érte, ha a maguk országában maradnak! Csináljanak akkora káoszt, amekkorát csak akarnak, de az olasz határokon belül. Amikor itt is elkezdték kitűzni a zászlóikat, hát, az már egy másik játszma. És ide is költöztek! A szervezetük nagyon bonyolult felépítésű, hosszú pályafutásuk alatt az öt régi családból olyasmis jött létre, mintha összegyűrték volna Teréz anyát, János Pál pápát és az összes szenteket.

– Akkor miért akarod, hogy eljártsszam Dánielt az oroszlanbarlangban?

– Fogalmam sincs róla, hogy a *Principessa* mit akart tőled. Lehet, hogy önzetlen okai voltak, de kételkedem benne. Ami engem illet, családéknak akartalak használni, de gyanítom, hogy már rájöttél erre.

– Volt egy olyan érzésem, hogy Sukie szánta nekem a csali szerepét.

– Rólam nem feltételezted?

– Arra gondolok, ami tényleg aggaszt engem. Valami ok miatt azt akarod, hogy odamenjek. Sukie is ezt kívánta, neki nyilván más volt az indítéka. Attól tartok, ezek a párhuzamosok nem találkoznak, még a végtelenben sem.

– Szerintem sem, mivel különböző veszélyekről van szó. Hadd mondjam el neked, James, hogy Toni Nicolletti nem csak kiváló információkkal lát el minket, hanem más munkát is végez számunkra. – Eddie szétterpesztett ujjával beletúrt sötét, göndör hajába. – Figyelj, itt van a lényeg! A Tempesta a szakadék szélén egyensúlyoznak, amikor itt az USA-ban

akarnak nyomulni. El akarjuk kapni őket, hogy megszorongassuk a tököket. Megegyezhetünk az olasz hatóságokkal, ez nem jelent problémát. De ha elrontjuk, lóttak az egészek. Ha itt lecsapunk Luigira és egy pár emberére, míg Angelót Rómában vagy Toszkániában csípi fülön, akkor évekre telik, amíg össze tudjuk rakni a darabkákat és mindkettőjüket ugyanabban az országban állíthatjuk bíróság elé. Toni megpróbálja idecsalogatni mind a kettőt, s garantáltan finoman csinálja. A pasasok azt fogják hinni, hogy az ő ötletük volt, vagy legalább is azt kell hinniük, hogy ez az egyetlen módja valamely problémájuk megoldásának. És végül nagy balhé lesz itt az Államokban. Remélem, asszisztálni tudsz a lánynak addig, amíg mind a két Tempesta fivér ide nem húzza a belét. Okos gazemberek azok. Egyszer Luigi jön, a következő alkalommal Angelo és így tovább.

– És mi a probléma? Hogy is mondtad, a nagy balhé?

– Nem tudom, akarod-e hallani.

– Tégy próbára!

– Le fognak feküdni egy kétféjű szörnnyetegnek.

– A FAGY–nak?

Rhabb majdnem felugrott a székből.

– Mít tudsz a FAGY–ról?

– Semmit, csak hallottam az elnevezést. Úgy értesültem, hogy betűszó, ugye?

– Oké, akkor betűzöm neked. A FAGY azt jelenti, Földanya Gyermekéi.

– Úgy hangzik, mint a dilis vallási csoportcsockák egyike.

– Bizonyos szempontból az is. Más értelemben viszont nem.

Hasonlít azokra a civil milicistákra, akikről már sokat olvashattál az újságokban. És mondhatom, azok egyáltalán nem vicces fiúk. Nem, a FAGY szervezete az egész országra kiterjed, a tagjai olyan emberek, akiket a szervezett bűnözés elleni fellépésünk következtében kigolyóztak az üzleti életből. Van néhány ex–csaló, néhány hibbant, de veszélyes alak, és – főleg a csúcson – akadnak roppant intelligens bűnözők, akik az ország gondjait megoldó zseniknek tűntetik fel magukat. Nem a milicisták filozófiáját vallják, miszerint az embereknek meg kell védeniük magukat a szövetségi kormányzattól. Ezek az emberek úgy vélik, a bűnözés elleni harc egyetlen formája az, ha bűnözőket ültetnek a kormányhivatalokba.

– Azt hittem, te már gondoskodtál erről – szaladt ki 007 száján, de abban a pillanatban már vissza is akarta szívni. – Bocs, Eddie, ez rossz vicc volt.

– Aha. Ezek a derék emberek, a FAGY vezetői úgy látják, hogy az országot majdnem úgy vezetik, mintha rendőrállam lenne. Szerintem valahol mélyen tényleg meg vannak győződve arról, hogy ez lenne a megoldás. Hadd meséljek el róluk egy sztorit. Ez jól illusztrálja, hogy is gondolkodik a FAGY.

A történet, amit Eddie Rhabb elmondott, kétségtelenül igaz volt. New Jerseyben esett meg, ahol a FAGY erősen megvetette a lábát. Egy helyi plébános azt tapasztalta, hogy a gyülekezet létszáma igencsak csökken. Bölcs, őszinte, szent ember volt, aki először magát, saját lelkesítő tevékenységét hibáztatta a hívek elmaradásáért, de hamar rájött az igazi okra. A parkoló a templom mellett volt, a hívek, amikor a misére mentek, általában ott hagyták a kocsijukat. Két év alatt rengeteg autót törtek fel vagy loptak el onnan. A pap elment a helyi rendőrségre és szót emelt a történetek miatt.– Persze, atyám – mondták a zsaruk –, majd ráállítunk valakit. Az ígéret ellenére a kocsifeltörések és a lopások folytatódtak, és végül – egy esküvői vacsorán – a gyülekezet egyik tagja javasolta, hogy a pap beszéljen az éppen ott tartózkodó barátjával, aki egyébként roppant vallásos ember.

A tiszteletes habozás nélkül odament a nyilvánvalóan tekintélyes férfiúhoz és vázolta neki a problémát. – Ne aggódjon, atyám! Már el is van intézve.

És úgy is történt. A továbbiakban senkit sem raboltak ki, semmit sem loptak el. A környékről eltűnt néhány fiatalember, egy páran kórházba kerültek, de a templom körüli bűntények megszűntek.

Ez pont úgy történt, mint ahogy a jó öreg bajuszos sheriffek intézték el az ügyeket a rosszfiúkkal, s a FAGY is éppen így üzemel. A vezetők közül jó néhányan hívők, mi több, vallási mániában szenvednek. Úgy vélik, országunkban úgy terjed a bűnözés, mint a testben a rák, de ennek megakadályozására nem riadnak vissza a jól bevált illegális módszerektől, és persze ezzel együtt jól megtöltik a saját zsebüket is. Például a kábítószerellenes program során a dílereket és a drogosokat egyaránt elteszik láb alól, az abortusz megakadályozása címén felkészültek arra, hogy bezárassanak minden klinikát és kórházat, ahol terhesség-megszakítást végeznek, csak hogy ezt bombákkal és géppisztolyokkal segítik elő. Ugyanúgy adókat is kivetnek, ami azt jelenti, hogy a gazdag adócsalóktól beszedik a sápot. A FAGY ebből valamelyes összeget visszajuttat a szegényeknek és a betegeknek, de a javát persze megtartja magának. A Földanya Gyermekének nevezik magukat, mivel hisznek abban, hogy ők az igazi demokráciát képviselik, azt, ami az országunkban már régen nem létezik, de bezzeg a régi szép időkben... Természetesen sokat fizetnek a bűnözőknek, de ez nem a kegyetlen bűntények finanszírozását jelenti, viszont végül félelembe fogja kergetni az

országot. Ez a lehető legrosszabb dolog, ami bekövetkezhet. Mintha visszakerülnénk Olaszország és Németország fasiszta korszakába, amikor Hitler és Mussolini hatalomra kerültek és jó minőségű utakat kezdtek építtetni. A törvényesség fogalma mindörökre elszállt az égbe, s vele együtt az igazságé is.

Bond eltűnődött egy pillanatra.

– Ha ennyit tudtok róluk, miért nem tesztek ellenük valamit? Miért nem mész ki közéjük és tartóztatod le a főkolomposokat?

– Mert nem tudjuk, kik azok. Ilyen egyszerű a dolog. Már hosszú ideje dolgozunk ezen. Elég közel kerültünk néhány emberhez, de az igazi fejesek, azok, akik kiadják a parancsokat, az árnyékban maradtak. Most a Tempesta fiúk kezdtek foglalkozni velük. Tudunk erről, de még nem sikerült bejutniuk a szervezet belsejébe. Mi pedig pont ezt akarjuk. A Tempesták a nyomkeresőink. Szerintük a FAGY hozzá tudja segíteni őket a könnyű pénzkeresethez, s megpróbálnak az elsők között bekapcsolódni ebbe a bizniszbe. Tehát, James, ezért kell megpróbálnod, hogy idecsalogasd mind a két fivért, vagy legalábbis csiholj tüzet a gyújtózsínórhoz, aminek lángja lobbanása végük idevonzza őket. Külön-külön és együtt is elég bizonyítékunk van ellenük. Mindkettőjüket el akarjuk kapni, de előbb azt szeretnénk, ha bejutnának a FAGY vezérkarához.

– Szóval miféle időskáláról beszélünk most?

– Ugyanarról, mint tegnap, de úgy vélem, ez éveket ölel fel. Nem egy egyéjszakai kezeléssel van szó. Meg kell értened, hogy a Tempesta fiúk nem az egyetlen nagy, bűnözésre épült dinasztia képviselői, akik be akarnak férkőzni a FAGY-ba, vagy valami hasonló szervezetbe. Tudjuk, hogy az orosz maffia is érdeklődik irántuk, s nekik nincsenek semmiféle nyavalyás skrupulusaik. A kínaiak nem kerültek be a képbe, ez valószínűleg meglehetősen dühíti őket. Ami Európa többi részét illeti, jócskán akadnak olyan hatékony kisebb csoportok, amelyek beszállnának. Láthatod, James, hogy mi forog kockán.

– És ha külön-külön intézik a dolgokat...

– Akkor még nagyobb problémával kellene szembenéznünk. Nem akarjuk, hogy a drogosok száma növekedjen, de megpróbáljuk kézben tartani őket. Biztonságot szeretnénk az utcákon. Fel akarjuk számolni a polgári és a faji zavargásokat. Ez már csak ráadást jelent. Szinte látom, hogy üdvözlőné néhány istenfélő ember a FAGY győzelmét, de ennek az lenne az ára, hogy felbomlik az ország infrastruktúrája. S ami még rosszabb, a FAGY más államok bűnöző elemei segítségével igénybevételel megkapaszkodna a hatalomban. Végül az egész világ visszazuhanna a Sötét Korszakba. Nem a mi

életünkben, haver, de bekövetkezne. Így hát még a *mi* életünkben csírájában kell elfojtani ezt az egészet.

007 élete során már számos ördögi ellenféllel került szembe, olyanokkal is, akik törvénytelen eszközökkel próbálták hatalmukba keríteni az egész világot, de ez a dolog másnak tűnt. Ezeknek az embereknek racionális terveik voltak, legalábbis saját magukat illetően. A bűn egyfajta kálvinista erkölccsel kapcsolódott össze, ami világszerte a szabadság összeomlásához vezethet.

A következő napokban Bond a biztonsági vonalon számos beszélgetést folytatott M–mel. Két üzenet is érkezett Toni Nicolleltől, a Tempesta–villából, a másodikban elmondta, hogy egy beszélgetés során mintegy véletlenül bedobta Bond nevét. Luigi és Angelo nagyonis érdeklődni látszottak iránta, és egyetértettek azzal, hogy Toni hívja meg hozzájuk látogatóba a férfit, ha az valamikor Itáliában jár. 007 tehát zöld utat kapott, s ezért üldögélt most Róma első számú repülőterén.

Amikor már csak egy óra volt hátra gépének indulásáig, odament egy nyilvános telefonhoz és tárcsázta a Tempesta villa számát, amit Toni adott meg neki.

Signorina Nicolletti kérte a telefonhoz és gondosan ügyelt rá, hogy még egyszer bemondja a nevét.

– James! – a lány hangja örömtelin csengett. – Hol vagy? Itt, Olaszországban?

A férfi közölte, hogy Rómában van, és akad egy pár szabad napja. A lány megkérte, várjon egy percig, majd ismét beleszólt a kagylóba.

– James, Luigi Tempesta azt kérdezi, itt tudnál–e maradni néhány napig? Pisába tudsz repülni?

– Csak akkor, ha a torony még mindig ferdül.

A nő felnevetett.

– Tulajdonképpen igen, de azt tervezik, hogy körbe felállványozzák, mert felújításra szorul.

– Hogy mik vannak!

– James, próbálj meg komolyabb lenni! Luigi azt mondja, kocsit küld eléd Pisába.

– Ez nagyon udvarias gesztus tőle. Köszönöm. Már megvan a jegyem egy olyan gépre, ami fél tizenegy körül száll le.

– Valaki kocsival fog várni. Ez csodálatos! Alig várom már, hogy találkozzunk!

Amint befejezték a beszélgetést, Bond egyenesen az érkezési oldalon található csomagmegőrzőkhöz ment és elővette a Quanticóban kapott kulcsot.

A bőröndjét már feladta a Pisába induló gépre, s amikor kinyitotta az említett rekeszt, egy elegáns, számozás Gucci aktatáskát látott benne.

Jól tudta, mi van benne: egy laptopba épített kommunikációs berendezés, és számos hasznos eszköz, közöttük egy miniatűr kamera, továbbá egy titkos rekeszben kedvenc, 9 milliméteres ASP–revolvere, ezenkívül három tartalék tölténytár és egy Buck Hunter–kés. A titkos rekeszt olyan anyaggal vonták be, ami leárnyékolta a röntgensugarakat, így a fegyver a repülőtéri vizsgálatnál észrevétlen maradhatott, s olyan ügyesen rejtették a táskába, hogy a biztonsági ellenőrzés során a laptop tökéletesen álcázta a számítógépet jóval veszélyesebb szerkentyűt.

A római járat valamivel fél tizenkettő után landolt Pisában. Toszaniában ugyanolyan hűvös, esős idő volt, mint a fővárosban, bár a fák, a bokrok, és a zöldellő fűszálak már közhírré tették a közeledő tavasz előjeleit.

007 felkapta egyetlen bőröndjét, majd átsétált a vámon és az útlevélvizsgálaton is, amit Rómában elmulasztott. Amikor kilépett a terminálból, egy ezüstszínű Rolls Royce mellett egy egyenruhás sofőrt vett észre, aki táblát emelt magasra, *Mr. James Bond* felirattal.

Bólintott a sofőrnek, erre kitárult az első ajtó és az utas ülésről egy vékony, de izmos, napbarnított, vonzó fiatalember pattant ki, aki nyilvánvalóan gyakran látogatta a testkultúra szalonokat. Szürke szeme élénken csillogott, s olyan gyorsan mozgott, ahogy az a testőröktől elvárható. Bond megállapította, hogy az illető az elit gárdához tartozhat, erre utalt elegáns Armani öltönye, aminek zakója alatt nem lehetett észrevenni a fegyver kidudorodását.

– Signor Bond – villantott az ügynökre egy farkasmosolyt.

Az biccentett és figyelte, hogy a testőr úgy kapja fel a nehéz bőröndöt, mintha pihekönnyű balsafából készült volna, a sofőr pedig az aktatáskáért nyúlt.

– Nem, ezt magamnál tartom – mondta anyanyelvén. Már Quanticóban elhatározta, azt fogja színlelni, hogy egy árva szót sem ért olaszul.

– Sajnálom, Mr. Bond, de Signor Luigi jobban szeretné, ha minden táskája a csomagtartóban lenne. – Továbbra is az aktatáskát szorongatva, kinyitotta a kocsis hátsó ajtaját, s Bond beszállt.

Alighogy elhelyezkedett, máris megcsapta az orrát a Hermes nevű, drága férfikölni illata. A mellette ülő férfi, akiről ez áradt, kinyújtotta felé gondosan manikűrözött kezét.

– James Bond – szólalt meg. – Luigi Tempesta. Már nagyon vártam, hogy találkozhassak mostohaanyám egykori kedvesével és a barátnőm korábbi

szeretőjével – mondta angolul, csekély olasz akcentussal. – Sok közös van bennünk, és úgy érzem, ez emlékezetes nap lesz számunkra.

Júdás–csók

James Bondnak eddig fogalma sem volt Luigi Tempesta ábrázatáról, testalkatáról vagy egyéniségéről. Valaki azt mondta, nem kedveli a kamerákat, és az útlevelképe – hát az olyan volt, mint egy útlevelkép, ami keveset árul el tulajdonosáról.

Bondot előszörre szinte sokkolta a látvány. A férfi alacsony volt, alig 160 centi. Viszont nagyon elegáns volt, fekete hajába sűrű szálak vegyültek, kifogástalan sötétkék öltönyt viselt, krémszínű selyemingének mandzsettája jó pár centire kicsúszott a zakó ujjá alól, s alig takarta a csuklóján díszelgő, régi római pénzekből készült, vastag karkötőt. Nehézselyem pettyes nyakkendője jól illett az öltönyhöz.

Luigi Tempesta arca a római császárokéra emlékeztetett. Bond sosem gyanította volna, hogy a férfi vonásai valami nemességet tükrözhetnek. A Rolls kigördült a repülőtérről, 007 előremeredt, látta, hogy a sofőr és a testőr olyan feszes testtartásban ültek, mintha csatlósként tisztelegnének uruknak. Ezután hátrasandított és észrevett egy fekete Ferrarit, ami szorosan mögöttük haladt.

Luigi elmosolyodott és ránézett.

– Ne aggódjon, Mr. Bond! Vigyáznak ránk. Néhány kilométerrel előttünk is megy egy.

Bond most jött rá, mi volt a férfiben a leglenyűgözőbb: ónszínű szeme, ami hideg és kemény maradt akkor is, ha mosolygott. Ez a tekintet az Északi–tenger téli hullámaint idézte. Ijesztő, könyörtelen pillantás volt, amiből semmit nem lehetett kiolvasni.

– Nagyon vigyáznak magára – jegyezte meg Bond, mintegy szabadulni próbált az átható tekintet hatósugarából.

– Ez a legbiztonságosabb módja a dolognak – villantott rá Luigi egy elbűvölőnek szánt mosolyt, de továbbra is fixírozta a pillantásával. – Valaki nemrég az írt, hogy gazdagoknak úgy kell megvédeniük magukat, mintha napjaink reneszánsz hercegei lennének.

– Ez az ár, amit mindannyiunknak meg kell fizetnünk a szabadságért.

– Valahogy így van. Az én országomban ez különösen lényeges. – Luigi Tempesta apró mozdulatot tett a jobb kezével, ami arra utalt, hogy Itáliát a magáénak érzi. – A bűncelekmények szinte elborítanak minket, a

fiatalság céltalanul lődörög és elpazarolja az örökségét. Olaszország távoli, mezőgazdasági területeiről elköltöznek az emberek, szinte eltűnnek a szemünk elől. Aztán Európa más részein bukkannak fel, vagy a túlnépesedett nagyvárosainkban, sőt még az Egyesült Államokban is. Ha ez megtörténik, a falvaink haldokolnak és az országunk is kezd eltűnni a térképről. Ez nagyon aggasztó.

Megint megmozdította a jobbját. A testbeszéd azt sugallta, hogy aggódik a kisebb városokért és falvakért. E rövid idő alatt 007 felfedezte, hogy Luigi azon rendkívüli képességgel megáldott emberek közé tartozik, akik kézmozdulattal képesek kifejezni a kimondott szavak mögött rejlő részleteket, mintha valami különös, első pillantásra nyilvánvaló és közérthető jelbeszéd birtokosai lennének.

Bond egyetértően bólintott, aztán hátradőlt a bőrülésben. Kinézett az esőcseppekkel borított ablakon, észrevett egy Viareggio felé mutató útjelző táblát. Egy pillanat töredékére visszaidézte az utolsó alkalmat, amikor Toszkániában járt, poros, forró, augusztusi nap volt, a föld kiszáradt, a házak vörös cserépteteje szinte beszívta a nap perzselő sugarait.

Visszaemlékezett egy majdnem elfeledett zsolttára is, amit az út menti ciprusfák között a templom felé vonuló fiúkórus tagjai kántáltak. Vajon az Isten házában várakozó menyasszonynak és vőlegénynek szólt ez az ének, vagy a keresztelés előtt álló gyermeknek, netán – a világnak ezen a részén ez volt a legvalóságosabb – a koporsójában utolsó útjára induló halottat kísérte?

– Azt mondták, hogy csodálatos villában lakik – tért vissza a valóságba és megint Luigira nézett, de most sem tudta kikerülni annak fürkésző tekintetét.

– Természetesen, de szerintünk több mint csodálatos. Ötszáz éve van a családunk tulajdonában – nevetett fel. – Tudja, Mr. Bond, olyan ez, mint egy öreg lapát. Már háromszor kicserélték a nyelét, négyszer magát a lapátot, de attól még a jó öreg lapát maradt.

– Sokszor újjáépítették, ugye?

Luigi megint felvillantotta örömtelen mosolyát.

– Igen, éppen erre próbáltam utalni. Kívülről ugyanolyan maradt. Van egy festményünk, amin jól látszik, milyen volt 1685–ben, és ha a tó felől közelíti meg, úgy vélheti, hogy minden egyes téglá, ablak és tetőcserép a helyén van. Hogy is mondják angolul? – nagyon gondosan restaurálták.

Bond szóltanul bólintott. Fel akarta mérni az embert és a helyet, ahová viszik.

– A ház belseje persze megváltozott – folytatta Luigi. – A modernizálás nem a megfelelő kifejezés, mert a családom nem így nevezné a

módosításokat. A konyhák és a fürdőszobák sokkal kényelmesebbek lettek ahhoz képest, amilyenek a múltban voltak. Rendes fűtésünk van és persze légkondicionálás a forró nyári napokra. A biztonsági berendezésünk a legmodernebb és persze van telefon és fax is. A bátyám, Angelo és én sok bonyolult üzletet irányítunk. Sokkal kényelmesebb számunkra, ha mindezt komputerekkel végezzük, amik kapcsolatba tudnak lépni a távolabbi helyeken lévő számítógépekkel. Az egész világon. De ezt már úgyis tudja – tette hozzá türelmetlenül. – Hiszen elbeszélgetett a mi komputer és kommunikációs rendszerünk varázslójával, a bájos Tonival. Elmesélte, hogy tanította őt a Georgetown Egyetemen, amikor komputer–tudományokból diplomázott.

– Csak egy szemeszter során tanult alattam.

Luigi jobb szemöldöke felszaladt a homlokára.

– Szó szerint érti, ugye?

– Az a tanulmányokon kívül történt, és semmi köze nem volt az osztályzataihoz.

A kis ember mosolytalan mosolya megint megjelent a szája szögletében, majd Bond felé fordult. Zavarba ejtő tekintete 007 szemébe mélyedett, a pillantás ezúttal olyan veszélyesnek látszott, mint a kobráé.

– Csak egy kis dolog, Mr. Bond, mielőtt a Tempesta villába érünk. Nem, ez valójában nem kis dolog. Azt akarom, hogy emlékezzen rá, Toni Niccolletti most a Tempesta családnak dolgozik, testestől–lelekestől hozzánk van kötve. Ő az egyik közülünk, és ami azt illeti, bizonyos módon egyenesen hozzám tartozik. *Capisci*, James Bond ?

007 barátságosan – vagy ördögien – elmosolyodott.

– A világ sokat változott azóta, Luigi Tempesta, hogy emberek birtokolhatnak másokat. Manapság nem árt, ha ügyel arra, hogy kinek a jelenlétében enged meg magának ilyen kifejezéseket.

– Most magával beszélgetek, Bond, és nem árt, ha emlékezni fog arra, amit mondtam.

– Ó, én jól *capieech*, Luigi.

– Jól van. Nem szeretem, ha valaki rossz útra téved. Szegény fiatal mostohaanyánk mértéken felül kedvelte magát.

007 bólintott.

– A halála engem is mélységesen megrázott.

– *Tragico*.

– *Molto tragico*. – Bond végigmérte a férfit. – És ha valaha megtalálják azt vagy azokat, akik ezt tették velem, felelősségem teljes tudatában kijelenthetem, hogy személyesen fogok bosszút állni.

– Aha – bólintott Tempesta és elnézett a másik mellett.

– A Tempesta-villa a tónak ezen az oldalán van? – kérdezte Bond úgy egy kilométer megtétele után.

– Nem, egy elég hosszú kerülő úton kell menni Viareggió á. Nekünk egyszerűbb, ha saját komppal megyünk Torre del Lagóból, az elszállítja a kocsikat is. Mellettünk van a jachtkikötő, és onnan indulnak a teherhajók is, csak néhány lépésre a Puccini-háztól, onnan, ahol a nagy zeneszerző földi maradványai nyugszanak.

– Ismerem az épületet. Maestro Puccininek áll ott egy szép szobra is.

– Tehát ismerős a világnak ezen a tájékán. Nagyon érdekes.

– Egyszer akadt errefelé egy kis munkám – mosolygott 007 rejtélyesen. Agyának hátsó rekeszében felidéződött benne a múlt: a bársonyfekete éjszaka, a kihalt tengerparton haldokló áldozat, akivel ő végzett. Az illető áruló volt és el kellett hallgattatnia. Azokban az időkben rendszeresen tett ilyesmit, engedélye volt arra, hogy szükség esetén öljön, erre jogosította fel a 00-ás ügynöki kódja is.

– Ők a maga emberei? – hajolt előre. Egy másik fekete autó követte őket, olyan szorosan, hogy kis híján beléjük ütközött. Most látta először azt a kocsit, amit Luigi akkor említett, amikor elhagyták a repülőteret.

– Derék fiúk. Eddig látótávolságon kívül maradtak, de most már majdnem ott vagyunk a villánál.

Lekanyarodtak a főútról és perceken belül a Rolls a tó szomszédságában lévő kis térre gördült. Bond meglátta a kerítéssel övezett házat, amit bokrok vettek körül. Puccini itt alkotta meg a *Bobélmélet*-et, a *Toscá*-t és a *Pillangókísasszony*-t. Csontjai most abban az épületben nyugszanak, ami tanúja volt a zeneszerző nagy pillanatainak és egy szörnyű botránynak is: egy szolgáló öngyilkosságának, aki azt állította, hogy Puccini ejtette teherbe. Bizony, ebben a kis közösségben számos olyan nő és férfi élt, akit Puccini most is szemmel tarthatott: a szobor a kis térre nézett, a kabátot és puhakalapot viselő, életnagyságú alak tekintetét a közelbe szegezte.

A mólónál komp horgonyzott, a fedélzetén asszonyok nyüzögtek, mint a fekete varjak, a tó melletti települések asszonyai tértek vissza a napi bevásárlásból. A fekete autó, ami csak akkor vált észrevehetővé, amikor lefordultak a főútról, ott parkolt a komphajó előtt, a Rolls mögé gurult, a Ferrari szinte érintette a lökhárítóját. A parttól nem messze egy lapos fenekű csónak ringatózott, mintha arra várna, hogy a komp végre elinduljon.

– Ha jól látom – jegyezte meg Bond, mintegy mellékesen –, a Lago Massaciuccolinak jó néhány mellékága van.

– Ezek főleg csatornák. Nagyon kellemes átkelni rajtuk és természetesen az egyik csatorna egyenesen Viareggio kikötőjébe vezet. Ez az a

hely, ami tényleg megváltozott. – Luigi láthatólag élvezte, hogy kellemetlen újdonságokkal is előállhat. – Itt a közelben, a parton történt, hogy a maguk költője, Shelley elhamvadt a halotti máglyán, s közben a barátja belemélyesztette a kezét az izzó testbe, és kivette a nagy ember szívét. Azokban az időkben ezt még meg lehetett tenni. Manapság bezzeg... Azért is fizetni kell, ha csak a lábát teszi a partra. Viareggióban még a levegő is pénzbe kerül.

A komp kiürült, megszólaltatta a szirénáját és amint elfordult a tó túlsó oldala felé, a Tempesta csónak közelebb siklott a kikötőhöz. Két, fekete nadrágot és csíkos pulóvert viselő férfi elkezdte leengedni a rámpát, egyikük kiugrott a partra, hogy megbizonyosodjon róla, a súlyos fém felhajtó biztonságosan rögzül a talajon. Néhány percen belül a három autó felgördült a vízi jármű széles platójára, felhúzták a rámpát, a kis komp megfordult és a sima vízen elindult a tó túlsó partja felé.

A távolban 007 észrevette a toszkániai dombvidék szinte buján ívelő lankáit. Már el is felejtette, milyen gyönyörű tud lenni ez a vidék, ami egyáltalán nem meglepő módon turisták tömegét vonzotta ide. Az ember itt magához térhet, és ha csak ránéz a hegyeken szikrázó napfényre, máris békeség tölti el a szívét – állapította meg magában. Eltűnődött a Tempesták nemzedékein, akik itt éltek le az életüket, és itt aludták örök álmukat a tó partján.

Luigi, mintha csak olvasna a gondolataiban, halkán megszólalt.

– Bár Rómában születünk, ez az a hely, ahová rendszeresen eljövünk, hogy lazítsunk, hogy megkeressük életünk igazi értelmét. Hogy elgondoljunk a sorsunkon. – Előrehajolt, a zakó lecsúszott a válláról, és feltárta a puha bőrből készült hónaljtokot, benne a pisztoly fekete agyával.

Amikor Bond meglátta a Villa Tempestát, az eső éppen elállt, s a felhőkön átkúsztak a napsugarak – úgy tűnt, mintha hatalmas reflektor világítaná meg a tóparti házat.

Észrevett egy kikötőt és egy mólót is, ami mellett két oldalon masszív építmények húzódtak. Minden bizonnyal csónakházak, gondolta. A kikötőből kavicsos út kanyargott a ház felé, amit a kerttel együtt U-alakban alacsony, szürke kőkerítés vett körül, ez lefutott egészen a csónakházakig.

Az enyhén emelkedő út mellett gondozott volt a pázsit, ciprusfák ágai hajladoztak a szélben, az autófordulóban legalább öt-hat kocsni számára volt hely. Fölötte hosszú kőlépcső vezetett az egész, L-alakú épület szélességében húzódó teraszra. A ház ugyanabból a szürke kőből épült, tetejét az ismerős terrakotta cserepek fedték. Az egész réginek tűnt, mégis csodásnak

látszott. Bond azon meditált magában, vajon miféle drámák, melodrámák, árulások és cselszövések titkait őrzik ezek a kövek.

A rámpa leereszkedett, a három autó legördült a bárkáról. Megfordultak és lassan a lépcsős terasz felé indultak. A megérkezés gondos koreográfia eredményének látszott, mivel a kocsik pontosan egy vonalban álltak meg, középen a Rolls–szal.

Ajtók nyíltak és csapódtak be. Luigi oldalán a testőr nyitotta ki a koci ajtaját, míg a Bond mellett lévő a sofőr tartotta.

Az ügynök hallotta, hogy Luigi köszönetet mond a férfinak, aki a Carlo névre hallgatott. Így ő is megfordult, és rámosolygott a sofőrre.

– *Grazie... izé...*

– Filippo – világosította fel a sofőr, mire Bond csak bólintott és megismételte.

– Filippo.

Észrevette, hogy a testőr kiveszi a csomagtartóból a bőröndjét, és a nélkülözhetetlen aktatásakáját. Az utóbbiért akart nyúlni, de meggondolta magát. Tengernyi ideje van még.

A másik két kocsiból is kiszáltak már az emberek, hatalmas termetű, öltönyös fickók voltak, legalább kettőjüknél rövidcsövű puska is volt, a többiek minden bizonnyal kézifegyvert rejtegettek a zakójuk alatt.

– Jöjjön, James! A családom már kivonult, hogy találkozhasson magával – mutatott Luigi a lépcső teteje felé.

A teraszon két magas nő között egy hasonló termetű férfi állt. Az egyik karcsú szépség volt, barna fűrtjei a vállára omlottak, a másik elegáns vöröshajú finoman ringatta a csípőjét, a feltűnően rövid szoknyába tűrt selyemblúz megfeszült a mellén.

Vajon melyik lehet Giulliana – tűnődött 007.

Angelo üdvözlésre emelte a karját, aztán könnyű léptek hallatszottak mögötte és Toni Nicolletti viharzott át a teraszon, lesietett a lépcsőn és a férfi vállára tette a kezét.

– Ó, James, milyen jó látni téged! – suttozta. – Olyan csodálatos, hogy itt vagy. – Csókot nyomott Bond arcának mindkét oldalára, majd annak válla fölött megpillantotta Luigi gyűlölködő képét.

Vajon mit akart Toni eljátszani? Netán Júdás–csók volt az egész? Bond meg nem tudott dönteni.

A Tempesta–villában

– Óvatosan, Toni! – suttogta Bond. – Ne hajolj olyan közel! Luigi képes lenne megölni mindkettőnket.

– Ezzel különben is meg fog próbálkozni. Tudni akarja, hogy mit tudsz. Kifacsar, mint egy citromot, aztán behajít a tóba.

– Milyen megható – szólalt meg a hátuk mögött Luigi angolul. Hangja fagyos volt, nyers és zord, akár a hóvihar. – Akár le is fényképezhetnéd őket, Maria. A kép címe *Régi szerelmesek találkozásása* lehetne.

Bond elhúzódott Toni Nicolleltől, egy mosolyt villantott Luigira, majd lassan felsétált a lépcsőn.

– A bátyám, Angelo – ragadta vállon Luigi cseppet sem kíméletesen.

– Részemről a szerencse. Örülök, hogy el tudott látogatni hozzánk.

A rokon kapcsolat a két fivér ábrázata alapján is nyilvánvaló volt. Hasonló volt az orruk metszése, a homlokuk és dolyfös viselkedésük. A hatalom arroganciája. Ugyanolyan gesztusokat alkalmaztak, egy kézmozdulattal nyomatékot tudtak adni a párbeszédnek. Mindketten rendelkeztek ezzel a rejtélyes képességgel. De a hasonlóság ezzel véget ért. Luigi magas volt és sovány. Két év különbség volt közöttük, a testalkat és a hajszín nem egyezett: Luigi jólfésült tincsei szürkék voltak, Angelo vastag szálú, fekete haját rövide nyíratta.

– Toni, azt hiszem, van még valami munkád – szólalt meg Angelo ugyanazzal az akcentussal, mint fivére. – Ön pedig, Mr. Bond, ismerkedjen meg a család többi tagjával!

Az ügynök már a teraszon állt és kezét nyújtotta a karcsú barna nő felé.

– A feleségem, Maria, James Bond – mutatta be őket egymásnak Angelo. Az asszony tenyere hűvös volt és száraz.

– Mennyire örülök, hogy megismerhetem, Mr. Bond – mondta a férjénél rosszabb angol kiejtéssel.

– Ő pedig – nyomakodott előre Luigi, aki láthatólag élni akart az idősebb testvér jogával – a feleségem, Giulliana.

A vöröshajú nő, aki még mindig finoman ringatta a csipőjét, mintha ki akarná hangsúlyozni érzéki domborulatait, nagy, barna szemének pillantásával felbecsülte az előtte álló férfit. 007 agyán átsuhant a gondolat,

hogy most már tudja, miképpen érezheti magát egy nő a buja tekintetek kereszttüzeiben, mivel azt tapasztalta, a hideg, barna szemek szinte levetkőztetik. Giulliana szemmelláthatólag készségesen benne lett volna a dologban. Duzzadt, csókraálló ajkán lelkes mosoly jelent meg.

Miért ilyen nagy a szád? Azért, hogy bekap hassalak.

– Milyen boldog vagyok, hogy itt üdvözölhetem, James! Meg kell engednie, hogy Jamesnek hívjam!

– Nyugodtan nevezzen bárminek, Giulliana. Luigi nagyon szerencsés ember, hogy ilyen gyönyörű felesége van.

A mosoly még lelkesebb lett.

– Bárcsak neki is megmondaná ezt! – Az asszony belekarolt Bondba és hozzádörzsölte a csípőjét. – Már találva van.

A nyitott franciaablakon át egy nagy előtérbe jutottak. A padló valószínűleg még az eredeti volt – a fényesre csiszolt parketta szinte ragyogott, a három–négy kisebb szőnyeg egyfajta járókőként szolgált a csúszós felületen.

Hátul jobbra faragott falépcső kanyargott felfelé, vastag, világos szőnyeg borította, amit régmódi rögzítő rudakkal erősítettek a fokokhoz. A falakat krémszínűre festették, a helyiség jobb oldalát szinte teljesen elfoglalta a vörös téglából rakott, hatalmas kandalló, mindenféle képek függtek, az aranyozott keretben lévő olajfestmények minden bizonnyal a Tempesta őseit ábrázolták.

– Erre – taszította gyengéden a nő, mint amikor a lovas fordulásra ösztökéli hátsát és beléptek egy nagy szárnyas ajtón, ami a főleg antik bútorokkal berendezett, hosszú fogadószobába vezetett. Az egyik szögletben szépséges sarokszekrény állt, polcain a padlótól a mennyezetig bőrkötéses könyvek sorakoztak.

A helyiség közepén hatszemélyes ebédlőasztal volt, hozzáillő, magas támlájú székekkel. Az aranyozott címerpajzzsal ékesített porcelántányérok mellett ezüst evőeszközök csillogtak, a falakon még több Tempesta előd képe lógott, de akadt egy El Greco is és egy Canaletto festmény, az elkerülhetetlen velencei látkép.

Az asztalon hideg ételek sorakoztak, húsok és mindenféle saláta, továbbá töltött paradicsom és hasonlóképpen elkészített tojás. A tálalón borospalackok és pezsgős üvegek álltak. Luigi gyakorlottan felbontott két üveg pezsgőt, a felesége pedig megtöltött öt poharat a habzó itallal.

– Isten hozta az otthonunkban, James! – Angelo felemelte a poharát és a szűkebb Tempesta család tagjai csatlakoztak az üdvözléshez.

Mindenki szabadkozott az egyszerű étek miatt, s mialatt ezeket fogyasztották, a beszélgetés rövidesen és természetesen a Tempesta familia

hosszú, eseményekben gazdag históriájára összpontosult. Angelo elmesélt egy történetet Edmondo Tempestáról, aki 1446-ban a Borgia család első igazán jelentős tagja, nevezetesen III. Callixtus pápa személyi testőre volt. Edmondo megmentette a pápát az orgyilkosok kezéből, ezért nagy summa pénz képében illendő jutalmat is kapott. Azt is beszélték, hogy ő örökölte meg a pápa megunt szeretőit, de nagyon fogta a pénzt, s ebből a tőkéből épült a Villa Tempesta.

Bond a római palotájukról is érdeklődött.

– Ó, az egy másik történet – mondta Luigi óvatosan, s a felesége, Giulliana hozzátette, hogy sokkal jobban kedveli ezt a villát a rómainál.

– De a kedvencem mégis a velencei kis ház – mosolygott Bondra, mintha utalni akarna valamire. Tulajdonképpen a vacsora egész ideje alatt a férfi irányába kalandozott a tekintete, és az elkapott pillantásokat könnyen le lehetett fordítani, hívogatások voltak azok, testbeszéddel nyomatékosítva.

Az étkezés már majdnem egy órája tartott, akkor Angelo félretolta a kelyhet, amiben csokoládéhab maradványai látszottak és megszólalt.

– Úgy vélem, itt az ideje, hogy a hölgyek visszavonuljanak, így beszélhetünk majd az üzletről. Kaphatnék kávét, Maria?

A felesége bólintott, majd felállt és néhány perc múlva visszatért a kávécsészével. Ezután ismét kiment, Giulliana követte a sógornőjét, de búcsúzóul még izzó pillantást vetett Bondra. A férfinak eszébe jutottak Sukie vele kapcsolatos információi.

...Giulliana éppen az anyjánál akart maradni egy pár napig. Ami azt illeti, a saját szememmel láttam, amikor a pasassal kijött a Cardinal hotelből. Ismered azt a szállodát: kicsi, de elegáns. A Via Giulian van – úgy vélem, egész szórakoztató volt ez a választás.

Az asszonynak kis híján sikerült zavarba hozni őt. Vagy viselkedése egy újabb húzás volt csupán? Giulliana kinyitja a csapda tetejét, és vár, hogy valaki hozzá hasonló belessen.

Miután megitták a kávét, mindkét Tempesta fivér előrehajolt, látszott az arcukon, hogy sürgősen meg akarnak beszélni valamit.

– Úgy hallottuk, ott volt a Dulles repülőtéren, amikor a mostohaanyánk olyan szörnyű véget ért.

– Igen, és *tényleg* szörnyű volt. Maguk elvesztettek egy gyönyörű és hihetetlenül fiatal mostohaanyát, én pedig egy nagyon jó barátot...

– És szeretőt – tette hozzá Luigi meglehetősen kellemetlen hangnembben.

007 szomorúan bólintott.

– Igen, elvesztettem egy szeretőt.

– Gondolom, James, egyet a sok közül – jegyezte meg Angelo.
– Ami engem illet, vagy rá gondolt?
– Mindkettőjükre értettem. De maga volt a kedvenc. Nagyon sokat beszélt magáról. Sok veszélyes ügybe keveredett magával és úgy vélte, valamiféle titkos ügynök lehet...

– A kormánynak dolgozom – csattant fel Bond.
– Még tréfálkozott is ezzel – megint Luigi beszélt. – Nagyon gyengéden említette magát, és azt mondta, ő a kém, aki szeretett engem.

– A kém, aki szeretett engem – ismételte Angelo mosolytalanul. – Tehát maga, James Bond, tulajdonképpen angol kém?

– Inkább afféle problémamegoldó. – Ez az, gondolta. Most már kijátszhatja azokat a lapokat, amiket Toni Nicollettivel és Eddie Rhabbal megbeszéltek.

– Vajon véletlenül találkozott a mi bájós Toninkkal a Kansas Citybe tartó járaton? Ott is problémát kellett megoldania? Tulajdonképpen ilyenkor mit csinál, James? Nagyon fontos lenne, hogy megtudjuk.

– Az angol kormánytól kapott különböző megbízásokat teljesítek. Jelenleg néhány fickót követek, akik kábítószerral kereskednek. Egy bizonyos csoport nyomában vagyok, akik Kolumbiából az Egyesült Államokba csempészik a drogot, majd Európán keresztül az Egyesült Királyságba.

– Aha! – szisszent fel Luigi.

Ez volt a fedőtörténet, amit kidolgoztak. Úgy okoskodtak, ha a Tempesták igen jó viszonyban vannak a FAGY nevű renegát szervezettel, akkor a család igencsak távol tartja magát a kábítószerektől.

– A Bradbury Légitársaság elleni merénylet kivizsgálásában is résztvett?

– Igen. Csak rövid időt töltöttem a Dullesen, majd jelentést küldtem Londonba. Felmerült némi bizonyíték arra nézve, hogy maguk finansiális összeköttetésben állnak Bradburyvel.

Luigi bólintott, Angelo beszélt.

– Ez igaz. Ha Bradbury tönkremegy emiatt a... hogy is mondjam... aljas merénylet miatt, az minket is komolyan érint. Nem tesz jót nekünk.

Egy darabig csend volt, majd Luigi előrehajolt.

– Tehát, James, mi respektáljuk magát, tiszteletben tartjuk a Sukie-vel való barátságát, de kertelés nélkül kimondom, aggódunk ön miatt. Az a repülőút Kansas Citybe, amikor találkozott Tonival... Megmondaná, miért éppen azzal a géppel ment?

– Nyugodtan megkérdezhetik, Luigi, de nem fogok kimerítő választ adni rá. Találkoztam valakivel, aki információt adott nekem.

– Információt, miről? Remélem, nem rólunk?

– Amíg nincs benne a drogüzletben, addig semmi esetre sem.

– Azt hiszi, belemennék ilyesmibe? A kábítószerek a világ lassú halálát okozza, destabilizálja a dolgokat. Amerikát háborúba sodorhatja. A drogok a felelősek az erőszakos bűncselekmények számának növekedéséért. Gondolja, hogy belekeverednénk ebbe? Mi üzletemberek vagyunk, James.

– Semmivel sem vádoltam magukat. Attól eltekintve, hogy ismertem Sukie-t és a közelben voltam, amikor meggyilkolták, csak annyit tudok magukról, hogy üzletemberek. Azt is tudom, hogy befogadták őt a családba, mégpedig olyan körülmények között, ami némely gyermeket igencsak feldühítene.

– Arra gondol, hogy Sukie feleségül ment apánkhoz?

– Természetesen. És figyelmeztetni szeretném magukat arra, hogy néhányan alaposan beleásták magukat a családjuk történetébe, olyan emberek, akik tudják, hogy befektettek a Bradbury Légitársaságba, és ki akarják deríteni Sukie erőszakos halálának az okát. Kíváncsiak arra, vajon a család pénzügyei szerepet játszottak-e *abban*?

Úgy ültek ott, akár a szobrok. Meredten bámultak Bondra, szemeikben rejtélyes mosoly csillant.

– Mondd el neki, Angelo! – törte meg a csendet Luigi.

– Sukie volt a legjobb dolog, ami apánkkal valaha is történt, James.

Hiába volt jóval idősebb nála, erős és férfias ember volt. Úgy is mondhatnánk, ez egy bibliai történet: Dávid király egy fiatal lányt visz az ágyába, hogy melegen tartsa azt. Hogy is hívják...

– Abishag – segítette Bond.

– Bárhogy is történtek a dolgok, semmi felháborító nem volt a kapcsolatukban. Az egymás iránti érzéseik valóban tiszták és őszinték voltak. És biztosíthatom róla, hogy Sukie fizikailag is élvezte a dolgot. Néha még mi is féltékenyek voltunk, hiszen Sukie elragadó és kívánatos volt. És apánk ezt ki is használta, mint ahogy Sukie is kihasználta ugyanezt. Mi is a megfelelő angol kifejezés erre? Tavasz és tél románca?

– Valami olyasmi.

– Mondd el neki, hogy igazából mi történt! Mesélj neki a pénzről! – Luigi egyébként precíz angol kiejtése csak néhol hibázzott.

– Rendben van. Elmesélek valamit, amiről senki sem tud rajtunk és az ügyvédeken kívül. Amikor Sukie beleegyezett abba, hogy feleségül megy apánkhoz, tett egy kikötést. Ragaszkodott hozzá, hogy neki egy árva fillér se járjon, amikor apánk meghal. Ebben a szobában ültünk együtt, itt állapodtak

meg erről. Apánk, Sukie, Luigi, én és az ügyvédek. Az egyezményt írásban rögzítették, vagyis valóban semmit sem örökölt.

– De örökölt... – kezdte volna 007, ám Angelo felemelte kezét, hogy még nincs vége.

– Rómában házasodtak össze. Az esküvő előtti éjszakán apánk behívatott minket a dolgozósobájába, ahol egyébként a legtöbb idejét töltötte. Újból együtt voltunk mindannyian: az ügyvédek, a feleségeink és mi. Elővette a megkötött szerződést, és előttünk elégette. Azután egy új végrendeletet készített, amiben úgy rendelkezett, hogy Sukie Tempestaként örököl mindent. Tisztességes volt és őszinte, de a családnak mindig is legfőbb erényei közé tartoztak ezek a tulajdonságok. A megegyezés tehát megszületett, nekünk sem volt ellenvetésünk.

– A feleségeiknek sem? – kérdezte Bond, de közben eszébe jutott, hogy ez talán túl élesre sikeredett.

– A Tempesta-asszonyok mindig egyetértenek a férjeikkel. Nálunk ez is családi hagyomány. Bele kellett egyezniük, így beleegyeztek. Többé nem is került szóba a dolog. Aztán apám csak a haláloságján mondta el ezt Sukienak, és neki, mint Tempestának, ehhez kellett tartania magát. Érti ezt, James Bond?

007 bólintott, majd hozzá tette:

– Az olasz családok összetartása mindig is lenyűgözött engem.

– Most legalább a valóságban is láthatja ezt. Őszintén szólva, mi is megrendültünk Sukie halálhíre hallatán. Ez az egyik ok, ami miatt látni akartuk. James Bond, mi kételkedünk az ön tisztességében. Mindkettőnk nevében beszélek, amikor azt mondom, hogy még mindig akadnak kétségeink az ön személyét illetően. Egészen apró kétségeink.

– Például a véletlen találkozása Tonival... – mondta halkán Luigi.

– Maga meglehetősen zűrés ügyeket intéz, James. Ráadásul a kormánynak dolgozik. Elképzelhető, hogy más ügyben is érdekelt?

– Mint például?

– Esetleg abban, hogy megtalálja a mostohaanyánk gyilkosát vagy gyilkosait. Sukie gyilkosait.

– Ezért nem kell külön megbízást adnia a kormánynomnak – felelt Bond. – Már így is a nyomukban vagyok.

– Valóban? – horkant fel Luigi, hangjában érződött a meglepettség.

– És talált már valamit? Tud már valami biztosat? – érdeklődött Angelo is.

– Még semmi érdemlegeset, de már vizsgálódom.

– Egy millió fontot kap kézpénzben, ha megtalálja és idehozza őket nekünk.

– A pénz nem érdekel, de ha volna valami ötletük vagy elképzelésük...

– Talán akad valami. – Angelo ismét higgadtá vált.

– Nocsak...

– Egy amerikai pasas... Egy nyugalomba vonult tábornok, aki nem tudja befejezni a kis katonai játékait... Sukie ismerte őt. Már háromszor kérte meg a kezét, de mostohaanyánk mindannyiszor nemet mondott neki. De ez a tábornok meglehetősen erőszakos alak, és ez nem túl előnyös tulajdonság.

– Még mindig katonásdit játszik?

– Brutus Clay tábornok. Mint említettem, már nyugdíjas. Régi veterán, egykor hősként ünnepelték. Nem tud beletörődni, hogy otthon ücsörögjön papucsban és háziköntösben, szép kis magánhadsereggel rendelkezik.

– Véletlenül nem az egyik milícia, akiről mostanában oly sokat hallani?

Luigi felhúzta szemöldökét, de Angelo folytatta tovább mondanivalóját. Hangja érezhetően megtelt gyűlölettel és utálattal.

– Nem, nem egy milícia. Csak kisdud játékok. Idősebb veteránok, akik néha összejönnek, és játszanak a fegyvereikkel. Clay tábornok meglehetősen jómódú, gazdag családból származik. Így vonult be egykor az Egyesült Államok hadseregébe. Három éve nyugdíjazták, azóta valahol a hegyekben él, valamilyen bunker–szerű építményben.

– Néhány száz férfi és nő is körülveszi őt, akik vele szolgáltak, de már szintén nyugdíjba vonultak, és szintén folytatni akarják ezt az úgymond katonásdit. A tábornok egy vagyont investált a felszerelésbe. Legfőképpen az oroszoktól és szövetségeseiktől vásárolt. Úgy tudjuk, nincs kimondott célpontja. Egyszer nyilatkozott arról, hogy annak segít, akinek szüksége van rá, az erejére, az embereire és a szaktudására.

– Minden idejét a katonásdival tölti? – kérdezte 007.

– A legjavát igen. De elég nagy rendszerességgel utazik el New Yorkba, Los Angelesbe, és más nagyvárosokba. Iszik és kurvázik a hozzá legközelebb állókkal. De Sukie-t kitartóan ostromolta.

– Hogyan kerülhetnék kapcsolatba a tábornokkal?

– Idahoba kell utaznia. A táborához legközelebb eső reptér Spokaneben van, Washington államban. Ott bérelhet kocsit, de mindenképpen hívja fel! Kérjen tőle találkozót!

– Mi a száma?

Bond bőrkötésű noteszt vett elő belső zsebéből, és leírta a számot, amit Angelo diktált neki.

– Nagy szívességet tesz nekünk, ha kissé körülszimatol nála, James. Az a pasas flúgos, én mondom. Nagyon megrémítette Sukie-t, amikor legutóbb találkoztak és kosarat kapott tőle.

– Nem lepődnék meg, ha ő lenne a merénylet gyanúsítottja – tette hozzá Luigi. – És ha így van, nem bánánk, ha az ő halálhíre is mielőbb eljutna hozzánk.

– Nem vagyok bérgyilkos – közölte Bond komor arckifejezéssel, de közben átfutott az agyán, hogy tulajdonképpen elég sokáig valóban csak az volt.

– De ne induljon még, maradjon a vendégünk néhány napra, James! – javasolta Angelo őszinte udvariassággal. – Maga meglehetősen elfoglalt ember. Kapcsolódjon ki nálunk. Uszoda, szauna... Mindent megtalál, amire szüksége lehet. Máris szólok Toninak, hogy mutassa meg a szobáját.

Az olasz megnyomott egy rejtett gombot, mire néhány perccel később kopogtattak az ajtón. Kiszáratva Toni lépett be.

Felvezette a második emeleten lévő szobájához, közben alig nézett rá.

– Ha valamire szüksége lenne, tárcsázza a 88-as számot! – mondta Toni, miközben kinyitotta a szoba ajtaját.

– Én... – kezdte volna 007, de a nő a szája elé tette az egyik ujját, és valami lapos tárgyat csúsztatott a zakózsebébe.

– Érezze jól magát, James! Vacsoránál találkozunk. Általában hét óra körül eszünk.

A szobának hatalmas mennyezete volt, ami a nagy ablakokkal világossá és levegőssé tette. Pompás kilátás nyílt a tóra és a partján lévő csónakházra. A víz felszíne sima volt, a lemenő nap fénye aranyhídként tükröződött rajta. A délelőtti zápornak már nyoma sem volt.

Bond, mielőtt hozzálátott volna a kipakoláshoz, gyönyörködött egy rövid ideig a pazar látványban.

Azután csomagját az ágyra dobta, és nekilátott alaposan átvizsgálni a szobát. Lehallgató készüléket vagy rejtett kamerát keresett. Semmit sem talált. Csak akkor lépett aktatáskájához, miután teljesen meggyőződött róla, hogy a szoba "tisza". Elfordította a zárat, majd a nyitott táskából kivette revolverét és ellenőrizte, hogy töltve van-e. A fegyver rendben volt. Utána belenyúlt zsebébe, és elővette a Toni által odacsempészett disket. A laptopot az ablak előtt álló asztalra helyezte, majd bekapcsolta és behelyezte a disket.

A kékes színű képernyőn fehér betűhalmaz jelent meg.

Rá akarnak szedni! Valószínűleg beszéltek egy nyugalmazott amerikai tábornokról, Clayről. Ő a legideálisabb választás. Sőt, szerintem már figyelnek minket, és ha alkalmuk lesz rá, holnap reggelig minket is kicsinálnak. Nem szeretnék a tó fenekére kerülni, úgybogy nagyon vigyázz, James! Lesz más létfontosságú információ is, de azt majd személyesen mondom el. Miután elolvastad, töröld le a lemezt! Még az est folyamán megpróbálok eljuttatni hozzád valamit. Légy kész arra, hogy bármikor le tudjunk lépni innen! Szeretettel: T.

007 letörölte a lemezt, majd a táskába tette a többi közé. Készen állt arra, hogy bármilyen váratlan eseménnyel szembe nézzen. Összeszedte gondolatait, és kényelmesen kinyújtózott az ágyon, hogy pihenjen egy keveset vacsoráig.

Valamivel hét óra előtt átöltözött. Fekete öltönyt vett magára, és elindult lefelé.

Angelo és Luigi már vártak rá. Arc kifejezésük különös volt, látszott rajtuk, hogy tudnak valamit, amit nem akarnak Bondnak elmondani.

– Sajnos – kezdte Luigi – el kell mennünk ma este, és itt kell hagyjuk a nőket között.

– Viareggioba kell mennünk – egészítette ki Angelo –, és nem hiszem, hogy reggel előtt visszaérnénk. A biztonsága miatt ne aggódjék, négy emberünk itt marad, és biztos vagyok benne, hogy a hölgyek is figyelmesek lesznek önnel.

Mintegy Angelo kijelentését bizonyítandó, ebben a pillanatban Maria és Giulliana jelentek meg. A gondolat, hogy magára marad az ellentétes nem facérabb képviselőivel, meglehetősen kecsegtető volt. A testvérpár átsétált a teraszon, és a tóba hosszan benyúló móló végén bemásztak a rájuk váró motorcsónakba. A gép motorja felbőgött, majd a hajó, miközben tüntetően kiemelkedett a vízből, elszárgulodott a távolba.

A vacsoránál Toni is velük tartott, amely leginkább azzal telt, hogy Bond klasszikus angol viccekkel szórakoztatta hölgytársaságát. Fél tíz körül Toni diszkréten ásitott, és közölte, hogy lefekszik aludni. A másik két nő még maradt egy ideig, majd ők is elbúcsúztak.

007 valamivel tíz után tért vissza szobájába.

Az ágyát időközben megvetették, és a sötétítő függönyöket behúzták. Ismét átöltözött, meleg nadrágot, sötét pólót és kényelmes cipőt húzott. Keze ügyébe készítette fegyverét, és még egy vékony kabátot is elővett, hogy magára kanyaríthassa, ha távoznia kellene valami oknál fogva.

Fél tízenként körül halkán kopogtattak az ajtón. Mivel nem volt kukucskáló nyílás, Bond óvatosan ajtót nyitott, felkészülve egy esetleges

kellemetlen támadás lehetőségére. Tonira számított, ám amikor az ajtó kinyílt, Giullianát találta ott egy áttetsző selyem köpenyben.

– Arra gondoltam, szüksége lehet társaságra, James – mondta a nő, miközben otthonosan ellépett a férfi mellett. Becsukta maga mögött az ajtót, és ugyanazzal a mozdulattal ledobta magáról a köpenyt. Testének minden titka láthatóvá vált.

Bond megpróbált hátrálni, de a nő elemi erővel vetette rá magát. A férfit az ágy felé nyomta, nyelvét az ajkai közé fúrta, combjait lábai köré fonta. Az ellenállás kilátástalannak tűnt.

007 tiltakozott egy rövid ideig, majd úgy döntött, jobb, ha békésen hanyatt dől, és mondjuk Angliára gondol.

Már éppen az érdekesebb események történtek volna, amikor kivágódott az ajtó, és Luigi jelent meg egy automata pisztollyal a kezében.

– Te hálátlan ringyó! – üvöltötte, majd ékesebbnél ékesebb szólamokban ecsetelte nevének erkölcsi züllöttségét. Ha ez egy előre megrendezett színjáték, gondolta Bond, akkor el kellett ismernie, hogy a szereplők meglehetősen jól alakítottak. Úgy tetszett, a nő valóban fél, és a férfi dühének hitelessége sem hagyott kívánnivalót maga után. Lerángatta nejét az ágyról, majd visszakézéből két hatalmas pofont adott neki, hogy Giulliana szája sarkán vékony vércsík jelent meg.

– *Bene* – vicсорogta, és kibiztosította a revolvert. – Most legalább van indokom rá, hogy leszámoljak magával, Mr. Bond!

Az olasz két kézzel tartotta a pisztolyt. Bond felmérte a lehetőségeit, de be kellett látnia, hogy saját fegyvere túl messze van ahhoz, hogysem biztonságban elérhetné, mielőtt Luigi is észbe kapna. Ez volna tehát a vég? – futott át agyán a kérdés, mintha egy hang mondta volna.

Ha nem rázhatod le őket

Bond szemszögéből úgy tetszett, mintha a lejátszódó jelenetet egy filmen látná, ahol a szemei váltak a kamerává, és ráközelítettek Luigi pisztolyt tartó kezeire. A menekülés lehetőségeit fontolgatta magában, és egy örökkévalóságnak tűnt számára, míg oldalra lendülve az ágy fedezékébe gurult, és ezzel egyidejűleg előhúzta saját pisztolyát a párna alól. Felkészült a legrosszabbra, ugyanakkor tudat alatt az is átvillant agyán, hogy Luiginak milyen sok időre van szüksége ahhoz, hogy meghúzza a ravaszt.

De valami egészen más történt. Luigi Tempesta, aki úgy állt az ajtónál, akár egy mozdulatlan viaszbábú, előre bukott, és állát beverte az ágy hozzá legközelebb lévő lábába. Még a kezeit sem vette maga elé, hogy tompítsa az esés miatti ütközés erejét, és egy árva hang sem jött ki a torkán.

– Semmi gond – mondta Toni Nicollelli, aki mögötte állt egy légpisztollyal a kezében. – Ez csak egy nyugtató lövedék.

A másik kezében egy sokkalta veszedelmesebb 9 milliméteres Glock-ot tartott. Kedvesen mosolygott Giullianára, miközben azt súgta:

– Elbűvölő a fehérneműje, Mrs. Tempesta. Jó éjszakát! – A légpisztoly pukkant egyet, és 007-nek úgy tűnt, mintha a nő abban a minutumban megfagyott volna, ahogy a padlón térdelt és megpróbált talpra állni. Szemei lassan lecsukódtak, és teste eldőlt az egyik oldalra.

– Ha nem tévedek, éppen egy olyan végzettől mentettelek meg, mely még a halálnál is rosszabb, James – húzta fel hamisan egyik szemöldökét a nő. Bölcs pillantása egy anyatigrisével párosult.

– Kis híján megerőszkolt.

– Mindjárt gondoltam – mosolygott Toni. – Nem vagy egészen tisztában Giulliana testének veszélyes hatásával. Ám nekem is van egy hasonló fegyverem – mondta sejtelmesen. – Azt hiszem, itt az ideje, hogy komolyan fontolóra vegyük a lelépés lehetőségét, amilyen gyorsan csak lehet.

Bond megpróbálta leplezni zavarát, és megigazítani szellőssé vált ruházatát.

– Ha nem tévedek, ez egy kiválóan koreografált színdarab volt. Angelo merre jár ilyenkor?

– Valóban színjáték volt. Sejtettem, hogy Giullianát itt találom nálad. Egyszerűen képtelen nem kikezdeni a független férfiakkal, így Luiginak és

Angelonak nem esett nehezükre csapdát állítani. Feltételezem, Luigi meg akart szabadulni a nőtől, és a testvérek mindketten meg akartak szabadulni tőled. Már csak én hiányzom a sorból.

– De mi van Angeloval?

– Ő is az igazak álmát alussza, akárcsak a testvérkéje.

– Ti C.I.A.–s lányok mindig ilyen találékonyak vagytok?

– Többnyire. Na, gyerünk, James! – sürgette a lány.

– Nyugalom, Toni! Inkább arról mesélj, hogy jutunk ki innen!

– Az örök minden bizonnyal járkálnak még. Egy pár mindig van szolgálatban éjszaka, tehát hasznos lesz kikerülnünk őket. Mit akarsz magaddal hozni? Úgy értem, vannak feláldozható holmijaid?

– Ezt most komoly kérdésnek szántad?

– Teljes mértékben komolynak. Lent, a jobb oldali csónakházban, a móló közelében van négy jetski.

– Motoros vízibicikli?

– Olyasmi. Ismerem a környező összes csatornát, és van egy megállapodásom is.

– Miféle megállapodás?

– Megállapodtunk a C.I.A. római tisztjével, hogy segít, ha szükséges.

Néhány ügynöke Viareggióban vár. Jelezhetünk nekik, ha úgy adódik, és így a megfelelő csatornán kijuthatunk innen.

– És Viareggio kikötőjében találunk egy hajót, gondolom.

– Jobb. Ha fél órán belül megyünk, az ügynökök felvesznek minket a közelben.

007–nek csak néhány pillanatra volt szüksége ahhoz, hogy felmérje az adott lehetőségeket. Döntött.

– Rendben van. Gondolom, bűváruhában leszünk. Van rá valami lehetőség, hogy az aktatáskámat magunkkal vigyük?

A nő bólintott.

– Van vízhatlan táska, de ajánlom, hogy a pisztolyod is tartsd magadnál. Úgy látom, fegyvere akad.

– Mindig van nálam. Akkor mehetünk is, Toni.

– Igyekeznünk kell, nincs sok időnk!

Bond magához vette a táskát és a kabátját, majd a 9 milliméteres ASP-t kezében tartva követte Tonit. Lementek a földszintre, és a ház hátsó részében a kijárat felé igyekeztek. Lassan és óvatosan haladtak, és megpróbálták minél kevesebb zajt csapni. A sarkoknál megálltak és kikémltek, de egy teremtett lélekkel sem találkoztak – semmi mozgást nem

tapasztaltak. Amint az irodába értek, Toni bezárta belülről az ajtót maguk után.

A széles ablak függőnyei össze voltak húzva. A szoba nagy részét egy hatalmas asztal és a hozzá tartozó ülő alkalmatosságok foglalták el.

Az asztalon telefonok álltak egymás mellett, és a számítógép monitorja.

Bond körbenézett a szobában, Toni közben bekapcsolta a gépet.

Gyors gépelésbe kezdett, ujjai villámgyorsan zongoráztak a klaviatúrán. Egy pillanatra sem vette le a szemét a képernyőről. Miután végzett a begépelte szöveggel, várt néhány másodpercig, majd kilépett a programból és kikapcsolta a gépet.

– Várni fognak ránk a fenyőerdőnél – mosolygott a nő, és 007-re nézett. – Az is lehet, hogy az egyik ügynök átjön velünk a kikötőbe, hogy útba igazítson. Most pedig... – A nő az egyik széken lévő sötét búvárruhákra mutatott.

– Te aztán tényleg rendesen felkészültél, ugye? – kérdezte Bond.

– Nem volt alkalmam előre elmesélni a tervet – felelt Toni, miközben már vette is magára az egyik búvárruhát. A nadrágját és a garbót magán hagyta, arra húzta a vízhatlan felszerelést. – Ma egész nap szemmel tartottak, és a házat is ritkán hagyják el. Amikor említették, hogy elmennek, szinte azonnal tudtam, hogy valamit terveznek. De mostmár mi vagyunk lépéselőnyben. Ha ügyesek leszünk, és elég nyomot hagyunk, akkor remélhetőleg követni fognak minket az Egyesült Államokba. A másik oldalon pedig talán kiderül valami a FAGY–kapcsolatukról, ha ők nehezen boldogulnak.

– Ez az, amiről említettél a lemezen? Clay tábornok?

– Elég régi kapcsolat. A pasi olyan flúgos, akár egy rakás jamaikai mixer. Tényleg dilis figura. Szerintem csak félrevezetésként dobták be a nevét, mert az őrült szokásai miatt illik rá a lehetőség, miszerint köze lehet a merénylethez. Persze fogalmam sincs, hogy kapcsolatba hozható-e a FAGY–gyal. Meglehet, hogy van valami elhajlása az irányukba. Mindenesetre légy nagyon óvatos, James! Nagyon gonosz és maximálisan fanatikus.

007 sietve betette a táskáját a vízhatlan táskába, majd Toni példáját követve maga is belebújít a búvárruhába.

– Mi van Angelo feleségével?

– Mi lenne?

– Ő is aludni ment egy időre?

– Reggelig biztosan nem ébred fel. Hasznos dolog a nyugtató lövedék. Gondolom, feltűnt, hogy pillanatnyi izomgörcsöt okoz, amint a

vérbe jut. Ez nem tart túl soká, az izmok rövidesen teljesen ellazulnak, és az illető minimum hat órán át úgy alszik, mint a tej.

– Nekem is ki kellene próbálnom egyszer. De ma éjjel biztosan nem alszom egy szemhunyasnyit sem. Mindegy... Toni, innen hová megyünk?

– Csak egyetlen út van, és jobb, ha a keze ügyében lesz a pisztolya. Azt hiszem, ez jó lesz – erősített fel egy patentos zsebet Bond búváruhájának comb részére. – Ne feledd, hogy legalább két Tempesta–lakáj őrködik odakinn, és biztosan állig fel vannak fegyverkezve. Észrevétlenül kell eljutnunk a csónakházig. A jetskik mindig tele vannak tankolva, így azzal nem lesz gondunk. A kijárat távirányítással nyílik, olyan, mint egy közönséges garázsajtó.

– Nagy zajt csinál?

– Nem kimondottan. Ezek a legkorszerűbbek, így csendesek is. Jó volna mihamarabb kijutni innen, aztán eltűnni amilyen gyorsan csak lehet. Átlósan kell átvágnunk a szemben lévő csatornákhöz. Az utolsó víz ki a nyílt vízre. Világítás nincs, úgyhogy szorosan a nyomomban kell maradnod. Elég sötét van, ez nem lesz könnyű. Ha lemaradnál és elveszítenénk egymást, akkor tarts a Torre del Lago felé. Emlékszel? Ott vettek fel az autóval. A csatorna egy idő után balra fordul. Maradj a jobb oldalon, amíg egy T–alakú elágazáshoz nem érsz! Ott kell balra fordulnod.

– Reggel lesz, mire odaérek.

– Nagyjából. Az a csatorna már egyenesen a viareggio–i kikötőbe vezet. Arrafelé már felkapcsolhatod a világítást. Annál is inkább, mert járhatnak arra halászhajók, vagy más bárkák. Nem lenne jó, ha összeütköznel valamivel. A kikötőn túl maradj partközelen, és hamarosan meglátod majd az erdőt! A jetskit rejtsd el a fák között! Az ügynökök ott fognak várni.

– Rendben, főnök! – kacintott 007 a nőre.

A vízhatlan zsákot a hátára erősítette, majd mindketten felvették a maszkot.

Bond a combzsebbe tette az ASP–t, majd próbaképpen ellenőrizte, milyen gyorsan tudja elővenni onnan, ha szükséges.

– Készen vagy? – pillantott rá a nő, majd elindult az ajtó felé. – Én megyek elől. Már ismerem a járást.

– Kéz és lábtörést! – mosolygott 007, és elindult a nő után.

A hallon át a teraszra mentek, az ajtó csendben nyílt. Majdnem telihold volt, de néhány vastag felhő is úszott az égen, ami biztató volt. A levegő nehéz volt és párás, a szél bele–belekapott a közeli fák lombkoronájába.

Toni meglepően fürgén mozgott. Fedezékről fedezékre haladt, kitűnően választotta ki az árnyas helyeket, a terepfelismerése és kihasználása tökéletes volt. Nem csapott zajt, járása olyan volt, mint egy macskáé. Amikor a Hold kibukkant a felhők közül, megmerevedett, és nem mozdult, míg a jótékony sötétség újból rá nem telepedett a tájra.

Bond szorosan a nyomában maradt.

Néhány perc alatt leértek a mólóhoz, a csónakház ajtaját csak zajjal tudták kinyitni. A tompa durranás figyelmeztetésként hangzott a csöndben.

Bent Toni elővett egy ceruzalámpát, és végigpászta a csónakházat. Megfogta 007 kezét, és húzni kezdte a megfelelő irányba. Szemük hamarosan megszokta a sötétséget, megpillantották a jetskiket, és tájékozódni is könnyebben tudtak.

– Vigyük azokat! – bökött a két külső járműre Toni, majd ellenőrizte a kiválasztott jetski tankját. – Tele van mindkettő.

A nő megeresztett egy halvány mosolyt Bond felé, majd hirtelen szájon csókolta.

– Minden rendben? – kérdezte.

– Mehetünk!

Toni megkereste a csónakház víz felőli ajtajának távkapcsolóját, majd megnyomta a nyitógombot.

– Vezettél már ilyet korábban? – kérdezte a férfit.

007 bólintott.

– Néhányszor. Ne aggódj, nem fogok leesni róla!

– Akkor készen állsz?

– Rajta! – kiáltotta Bond, és ráhuppant az egyik jetski ülésére.

Kényelmesen elhelyezkedett, és egy fél másodperccel korábban indította be a motort, mint Toni. A gépek zaja belebödült az éjszakába, a feltároló ajtó mögött inkább csak sejteni lehetett, mint látni a nyílt vizet.

A nő már kifelé robotott a csónakházból, mikor 007 is gázt adott, és jetskijével utána eredt. A menetszél az arcába vágott, szinte csípte a bőrét, de ez érdekelte a legkevésbé. Igyekezett a hullámokat figyelni, és arra koncentrálni, hogy ne veszítse szem elől Toni nyomát.

Hamarosan vissza kellett vennie a sebességből, mert ráfutni sem akart az előtte haladó járműre.

A Hold újra előbukkant a felhők mögül, és a következő pillanatban úgy látszott, mintha az egész tó ki lenne világítva. De az a sáv, ahol Tonival száguldott, mintha fényesebb lett volna.

Bond hirtelen valami különöset érzett a levegőben, és mintha valamilyen füttyülő hangot is hallott volna a két jetski között. Hamar

észrevette, hogy nem a hold világította meg őket, hanem egy halogén reflektor keresőfénye – és a másik, amit érzett, egy lövedék süvítése volt.

Hátrapillantott, és meglátta a motorcsónakot, mely vagy ötven yardnyira mögöttük száguldott, őket üldözve. A hajó orrában Tempestáék egyik embere – úgy tűnt, Filippo – állt, és feléjük tüzelt egy nagy kaliberű automata fegyverrel. A lövedékek egyenlőre célt tévesztve csapódtak a vízbe közte és Toni között. Bond tövig húzta a gázkart, de látta, hogy a távolság így is egyre csökken köztük és üldözőik között. Toni talán észre sem vette, milyen kutyaszorítóba kerültek.

007-nek ki kellett találnia valamit, mielőtt Tempestáék emberei utolériék őket. Ha nem tudod lerázni őket, fordulj velük szembe! – sügta egy belső hang, és közben már bele is kezdett a veszélyes manőverbe.

Meredeken kanyarodott a fodrozódó hullámok hátán, a vízfelszín kiszámíthatatlan, és éppen ezért veszélyes volt. Óvatosnak kellett lennie. Túl nagy sebesség vagy túl meredek szög végzetes lehetett volna számára.

A manővert sikerült befejeznie anélkül, hogy a vízbe esett volna, lassan szembe fordult a motorcsónakkal. A jetski remegett alatta, nagyokat buckázott a hullámokon, de a férfi biztos kézzel uralta a járművet. Egy kézzel tartva a kormányt, jobbával lenyúlt a zsebhez, hogy kivegye az ASP-t.

A motorcsónak nem változtatott irányt, egyenesen feléje száguldott, a keresőfény pedig Tonit világította meg. A hajó orrában álló férfi többször is rálőtt a nőre, de szerencsére nem találta el. Legyen bármilyen jó lövő valaki, egy sebesen száguldó motorcsónakból az éjszakai sötétben eltalálni egy mozgó célpontot, nem könnyű feladat.

Bond már kezében tartotta a fegyverét, és ő is tudta, hogy nem túl sok esélye van rá, hogy pontos lövést tudjon leadni ellenfeleire ebből a pozícióból. Muszály volt megpróbálnia, mást nem tehetett. Látta, hogy a motorcsónakot vezető férfi hadonászva ordít valamit társának, így nem habozott tovább. Négy lövést adott le, és közben kis híján elvesztette uralmát a jetski felett.

Filippo karjai a magasba lendültek, a férfi teste hátborzongató táncot járt, majd egy félfordulat után átbukott a csónak korlátja felett, és eltűnt a sötétben. Valószínűleg már halott volt, amikor a vízbe esett.

A motorcsónak már vészesen közel volt Bondhoz. 007 megrántotta a gázkart, a hirtelen teljesítménynövelés miatt a jetski megugrott, de ez volt a szerencse. Így sikerült az utolsó pillanatban elkerülni az ütközést, a jetski éppen csak ki tudott térni a motorcsónak elől.

Bond járműve belefűrődött a hatalmas hullámokba, amit a mellette elszáguldó hajó keltett, a férfi érezte, hogy az orr-rész víz alá bukik, majd

ismét a felszínre kerül. Közben már kilőtte az ötödik és a hatodik töltényt is a tárból. Az egyik a motorcsónak oldalába fúródott, a másik az üzemanyagtartályt találta telibe.

A víz morajlásán és a motorok zúgásán is túltett az a mélyről jövő, tompa durranás, amit 007 a következő pillanatban hallott. A tank felrobbant, hatalmas fényáradat ömlött szét a tó felett, a fellobbanó lángok olyanok voltak, mintha egy narancsvörös tűzvirág nyílt volna az éjszakában. A detonáció ereje a jetskit is odébb taszította, a víz felszínére fa, fém, és olvadt műanyag törmelékek záporoztak.

Ami a csónaktestből megmaradt, néhány száz yardnyival odébb ringatózott a vízen, a falánk lángok mohón habzsolták a roncsot.

Bond visszaszerezte uralmát a jetski felett, tekintetével Tonit kutatta a közelben. A nő a távolban állt, és őt nézte. 007 boldogan intett neki, majd gázt adott, és elindult felé. Toni visszaintett, és jelezte, hogy kövesse őt. Annak ellenére, hogy sikerült leszámolni az üldözőkkel, még koránt sem voltak biztonságban. Mielőbb el kellett tűnniük a környékről. Hamarosan újra felvették a kényelmes, de gyors utazósebességet, és belefűrték magukat az éjszakába.

Bő félóra alatt elérték a túlsópartot. A Hold ekkorra már kiverekedte magát a felhők közül, így nagyjából láthatóvá vált a partszegély.

Bondnak úgy tűnt, mintha Toni egyenesen nekiszáguldana, de az utolsó pillanatban feltűnt egy keskeny nyílás, a tulajdonképpeni szűk csatorna. Lassítottak, és mindketten berobogtak a vájatba.

A hely egy verőfényes nyári napon kellemes lehet piknikezésre – gondolta 007.

Jó ideig szinte csak az ösztönös megérzéseire hagyatkozva kormányzott. Közben azon merengett, hogy egy ilyen helyen talán még az életét is le tudná élni. Csak akkor tért vissza a jelenbe, amikor Toni intett neki, hogy húzódjon közelebb a parthoz, és állítsa le a motort.

Szemből egy rendőrségi motorcsónak bukkant fel, a kék fények villogtak a tetején. Anélkül, hogy foglalkoztak volna a két jetskissel, továbbszáguldottak. Csak az érdekelte őket, mi ég a tavon.

– Szerintem világíthatunk – mondta Toni, mire mindketten felkapcsolták a járművük lámpáit. Sietség nélkül haladtak a csatorna végéig, ahol balra fordultak.

Mintegy tíz perc elteltével láthatóvá váltak a kikötő fényei. A távolból aprónak látszó hajók úsztak el a vízen, innen olybá tündek, mintha csak játékszerek lennének.

Senki nem volt a nyomukban. Amikor elérték a partot, elrejtették a jetskiket, és a város felé indultak. Toni ment elől, magabiztos lépésekkel haladt a part mentén.

Hamarosan elérték a fenyőerdő szélső fáit, melyek nem voltak messze a homokos tengerparttól. A növényzetnek erőteljes édeskés illata volt, amit még a nyílt víz felől érkező sós tengeri levegő sem tudott tompítani. 007 örült, hogy a jetskin töltött egy óra után végre újra szilárd talajt érez a lába alatt. Járása így is olyan volt, mint egy lerészegedett tengerészé, aki egy viharos tengeren hánykódó hajó fedélzetén próbál meg menni. Ráadásul arról sem volt fogalma, hogyan fogják megtalálni az ügynököket ebben a sötétben. Vak vezet világtalant – gondolta.

Aztán egyszer csak, mintha a semmiből bukkantak volna elő, megjelent két árnyalak.

– Bill? – suttogta Toni.

– Hilary – jött a válasz. Az ügynökök sötét nadrágot és garbót viseltek, hogy minél kevésbé legyenek feltűnőek a sötétben. Egyikük magas volt és világos hajú, míg társa valamivel alacsonyabb volt, és afro-amerikai. Mindketten izmosak és kisportoltak voltak.

– A kocsii itt van a közelben – mondta a magasabbik sietve.

– Igyekeztek! – sürgette Bondékat a másik is. – Nem érünk rá egész éjszaka.

Egy hosszú fekete szedán várt rájuk, 007 nem ismerte fel a típusát. Toni, Bond, és a magát Charleynak nevező amerikai hátra ültek, mert a sofőr melletti ülésen volt még egy ügynök. Az arcát nem látták, de nem is volt fontos a kiléte.

– Helyezzétek magatokat kényelembe! – mondta Charley. – Közel kétórás út áll előttünk. Van kávé, ha kértek.

– Feketén, cukor nélkül – felelt Bond. Most érezte csak, hogy nincs is meleg odakinn. A nedves és hűvös tengeri levegő miatt kissé fázott is.

– Én is – mondta Toni.

– Oké. Csak dőljete hátra, és élvezétek az utat. Nem muszáj beszélgetnünk. Tartsátok meg a mondanivalóitokat Fibbeesnek!

007 kérdően nézett a nőre.

– Azt hiszem, egyenesen az itteni főnökhöz megyünk – súgta Toni.

Csendben itták meg a kávéjukat. A kocsii lágyan suhant az éjszakában, jó iramban haladtak úti céljuk felé. Bond kényelmesen hátradőlt, és felidézte magában az elmúlt órák eseményeit. Vajon elrontott valamit? Minden kétséget kizáróan, hiszen ő egy terrorista akció miatt, Harley Bradbury BD 299-es gépének a Dulles nemzetközi repülőtéren történt felrobbantása miatt jött

Olaszországba, de ez az ügy valami egész mássá kezdett alakulni, mint aminek kezdetben tűnt. Először is itt van Sukie, aki a feltételezésekkel ellentétben mégsem veszett oda a gép többi utasával együtt, ám később mégis szörnyű körülmények között lelte halálát. Ez azt eredményezte, hogy a főnöke jóváhagyásával most együtt dolgozik az FBI embereivel.

És a dolgokba bele kellett kalkulálnia a Tempesta–fivéreket is, illetve vélhető kapcsolatukat a Földanya Gyermekeivel, akik úgy tűnik a legfőbb hatalom megszerzésére törnek az Egyesült Államokban, hogy drasztikus változásokat eszközöljenek a szervezett bűnözéssel karöltve.

Aztán a Tempestaék megpróbálták őt és Tonit eltenni láb alól. Itt egyértelműen elbukott az akció azon része, hogy megfigyeljék a testvéreket, és velük menjenek az Egyesült Államokba, hogy kipuhatozzák kapcsolatukat a FAGY–gyal, és amikor ez nyilvánvalóvá válik, ők tegyék el a Tempestaikat láb alól, nem pedig fordítva.

007 úgy érezte, hogy eddig nem jutottak túl sokra az ügyet illetően.

Azután Harley Bradburyre gondolt, és azt latolgatta, vajon neki milyen szerepe lehet ebben az egész zűrös történetben. Egyszer csak zenére lett figyelmes. Egy csodálatos álarcosbál közepén találta magát. Rögtön felismerte a helyszínt: ez Velence. Amint a kis utcákon bolyongott, talált egy boltot, ahol csodálatos, kézzel készített maszkokat árultak. Később megpróbálta ismét megkeresni, de mintha az felszívódott volna – sehol sem lelt rá. És az a tér... Gyönyörű reggel volt, de délutánra az is megváltozott: ez volt a fény játéka. A világban sehol sincsenek olyan fények, mint Velencében.

A táncolók tömegéből egy nő vált ki, és feléje tartott. Elbűvölő, XVIII. századi ruhát viselt, az arcát pedig maszk takarta. Felkérte őt táncolni, és a hangja azonnal elárulta a kilétét. Sukie volt az. Amint elvette a maszkot maga elől, az összeégett arcát látta. Rémműlten kezdett hátrálni, és a távolból egy másik hangot is meghallott. Tonié volt.

– James, James! Ébredj, megérkeztünk!

A nő gyengéden rázza a vállát, és 007 most jött rá, hogy az egészet csak álmolta. Majdnem az egész utat átaludta. Rámosolygott Tonira, majd megrázta a fejét, hogy elkergesse a bágyadtságot. Közben kinyitotta az ajtót, és körülnézett.

A kocsik egy vidéki farmon állt, egy épület közelében, messze az országúttól. Kiszálltak, és mindannyian a ház felé indultak. Charley ment elől.

Meglehetősen ódon épület volt, semmiben sem különbözött a többi ezer meg ezer hasonlótól.

Charley többször kopogott. Az ajtó kinyílt, és Eddie Rhabb jelent meg a szokásos barátságosan kifejezéssel az arcán.

– Gyorsan gyertek be! – sürgette a társaságot.
Bond udvariasan előre engedte Tonit.

Rhabb félreállt az ajtóból, a többiek sorban bementek. A szobában kellemes meleg volt, a kandallóban tűz égett. A közelbe húzott kényelmes bőrszékek egyikében MacRoberts nyújtózott. Vörös üstöke talán még a lángoknál is vadabbul világított.

007 ismerős hangot hallott.

– James! Az ég szerelmére, mi történt? Sosem engedhetem el magát úgy, hogy ne járna a nyomában halál és lövöldözés? Bárhová is megy, úgy viselkedik, mint egy fékeveszett Rottweiler! – M felállt egy közeli székről. Kezében egy pohár whiskyvel a most érkezettek elé lépett, arcán csodálkozó kifejezés ült.

Emberrablás

Volt egy kevés idejük rá, hogy felmelegedjenek és ruhát váltsanak. Bond egy kisebb útításkában kapott néhány ruhadarabot, melyeket a King's Roadon lévő lakásából hoztak el – feltehetően M közbenjárására. Rendbe szedte magát, majd visszatért a többiekhez. Toni már ott kuporgott az egyik széken. Mélykék szoknyát és egy világosabb árnyalatú, de ugyanolyan színű pólót viselt. A nyakába egyszerű selyemkendőt kötött.

– Na végrel Magára többet kell várni, mint egy nőre, James! Szereti a részleteket is tökéletesíteni, ugye? – M felemelkedett a kandalló mellől, és az őt személyre megterített asztalra mutatott.

Az étel egyszerű volt – omlett és sült krumpli, friss kenyérral –, de laktató. A torkukat kellemes hőmérsékletű *Galestro*-val öblítették le. Amikor a kávé is megérkezett, Eddie Rhabb türelmetlenül és határozottan a tárgyra tért.

– Tehát, mi történt a tónál?

– Gyorsan kellett lelépnünk. Jetskiket használtunk, és ők elég bolondok voltak ahhoz, hogy motorcsónakkal kövessenek minket. – 007 régen megtanulta már, hogy csak a lényegre mondja, a részleteket ráér későbbre tartogatni.

– Gyorsabban történt, mint ahogy számítottunk rá – tette hozzá Toni.

– Én megmondtam – vetette közbe MacRoberts. – Amikor értesítettünk, hogy Bond érkezik, mondtam, hogy fel fognak gyorsulni az események.

– Felvilágosítana valaki, hogy mi ez az egész? – 007 kezdte úgy érezni, mintha valamiből kimaradt volna. – Annyit értek az egészből, az alapötlet az volt, hogy megpróbálók jó benyomást tenni a Tempestákra, és elcsalogatom őket az Államokba, hogy lecsukhassák őket, és a kulcsot eldobhassák jó messzire, hogy többé elő se kerüljön. – Kérdőn nézett Rhabbra és MacRobertsre.

– Hát, nagyjából ezt is tetted, nem igaz? – mondta Rhabb. – Barátságosak és vendégszeretők voltak. Ráadásul kiderült a kapcsolat is: valaki, akinek köze lehet Sukie Tempesta meggyilkolásához. Felvetődött Clay neve.

– Te mesélted el? – nézett kissé mororván Tonira 007.

A nő tagadólag rázta meg fejét.

– Majdnem attól a pillanattól tudtak minderről, ahogy Tempesták megemlégték a nevét. Átkutattam az étkezőt, és mindent hallottam az irodámban. A beszélgetés legfontosabb információi eljutottak ide Eddiehez és Machez.

– Tőlük pedig hozzám – mondta M halkan.

– Látod, James – dőlt hátra Eddie a széken, miközben újra felvette magabiztos testtartását –, kisütöttük, hogy mivel olyan jól ismerted Sukiet, és már pusztán azzal, hogy te is ott voltál a Dullesen, azonnal gyanús leszel. Ha a Tempestáknak nem lett volna közük a gyilkossághoz, akkor rögtön téged választanak. El tudom képzelni, mennyire összezavarodtak, amikor megtudták, hogy Toni találkozott veled.

– Szerintem nem vették be a sztorimat a kansas city-i utamról.

– Miért vették volna be? Toni már így is meglehetősen gyanús tagja volt a személyzetnek. Már akkor tudtuk, amikor visszament. De talán azt hitték, fontos lehet a számukra. És te is. Az sem lepne meg, ha kiderülne, titokban követték Tonit olykor-olykor, amikor az Államokban járt. Ezért tudniuk kellett, hogy még csak nem is járt Kansas City közelében. Azt hiszem, a tábornokkal kapcsolatos tervre azért volt szükség, hogy mielőbb megszabaduljanak tőled. Vagyis inkább mindkettőtöktől.

– Meglehet.

– Hogy zajlott le az egész? – érdeklődött M ártatlanul.

– Nem tudja, uram?

– Nem, de fogadni mernék, hogy nő is szerepel a dologban. Ha valaki úgy ismeri magát, mint én, bármekkora összegben fogadni merne erre.

Bond lehunya szemeit és bölintott.

– Csak a teljes igazság kedvéért, uram, ő jött be hozzám, és nem fordítva.

MacRoberts fanyar mosolyra húzta a száját.

– Giulliana, ugyebár? – mondta.

– Igen, Giulliana. És a férje valóban dühösnek tűnt.

– Luigi Tempesta sosem volt híres a nyugalmáról – magyarázta Eddie. – Vagy a pénzcsinálás miatt, vagy a felesége miatt idegeskedik. És Harley Bradbury is tud minderről. Luiginak egyébként meglehetősen bizarr ízlése van. A felesége szokásairól nem is beszélve. Bárkiről is legyen szó, elég, ha nadrágot visel, és ő máris ráveti magát, mint egy kamikaze.

– Tehát – tért a továbbiakra M –, mi történt ebéd után?

– Előálltak egy történettel Clay tábornokról, és kis csapatáról, akik valahol Idaho hegyei között indiánosdít játszanak.

– Megbízták valamivel?

– Felvetették, hogy kapcsolatba kellene lépnem vele. Még a számát is megadták. Állították, hogy esetleg valami köze lehet Sukie halálához.

– Ezután üldözték Giulliana karjaiba? – kérdezte M ironikusan.

– Nem egészen. Kora este állítólag üzenetet kaptak, hogy sürgősen el kell menniük valahová. A vacsora nem volt valami jó – mondta Bond, miközben bocsánatkérően nézett Tonira. – Elnézést, Toni.

A nő elmosolyodott.

– Semmi baj. Úgysem azzal voltál elfoglalva. Alig tudtam követni az eseményeket. Giullian majd felfalt a szemeivel. Azt próbálta tudtadra hozni, hogy mivel a férje elmegy otthonról, szabad lesz, akár a madár.

– De visszajöttek – vetette közbe M automatikusan.

– Éppen akkor, amikor Giulliana megpróbált megerőszkolni.

– Szakállas trükk – mondta Eddie elgondolkodva.

007 bólintott.

– Luigi szinte ránk törte az ajtót, minden vágya volt, hogy lelőjön.

– Azért kíváncsi lennék rá, hogy vajon tényleg megette-e volna – tűnődött M.

– Nem valószínű – rázta meg fejét csendesen MacRoberts.

– Semmit sem tehettem vele szemben. Fegyver volt nála – magyarázta Bond.

– És ekkor lépett színre Toni, akár egy egyszemélyes felmentő sereg, és megmentett – folytatta Eddie Rhabb.

– Ezek az új A15-ös nyugtató lövedékek fantasztikusak – nevetett Toni. – Már előtte is kipróbáltam. Angelon.

– Tehát tulajdonképpen maga húzta ki a slamasztikából. knak mindig van egy B-tervük, arra az esetre, ha valami hiba csúszna a számításba. Így bebiztosították magukat. Ez remek húzás nekik, de nem túl jó nekünk.

– A motorcsónakos fiúk meglehetősen elszántnak látszottak – utalt Bond a tavon lezajlott összecsapásra.

Eddie bólintott.

– Ez a másik probléma a Tempestákkal. Az emberek néha meglehetősen önfejük tudnak lenni. Nem úgy, mint a FAGY tagjai, akik szigorúan betartanak minden parancsot az elsőtől az utolsóig.

– És Clay? – kérdezte 007.

– Mi van vele?

– Úgy emlegették, mint aki maximálisan hű az elnökhöz, az országhoz, és a Függetlenségi Nyilatkozat alapelveihez. Mi köze lehet a FAGY-hoz?

– Sosem engednék – mormolta MacRoberts –, hogy egy idegen bármit is megtudjon a FAGY-ról. De a fejemet teszem rá, hogy a tábornok valamilyen kapcsolatban áll a szervezettel. Mindenki tudja, hogy neki már nincs semmi köze a kormányhoz, és ez meglehetősen fájdalmasan érinti. Azt viszont mi tudjuk, hogy a FAGY hatalomra tör. El tudom képzelni Clayről, hogy szívesen lenne mondjuk védelmi miniszter, ha a FAGY terve sikerül.

– Tehát, akkor hol tartunk most, és mi legyen a továbbiakban? – kérdezte Bond.

– Nos, James – felelt M –, reméljük, hogy az FBI-os barátaink megengedik, hogy továbbra is részt vegyen az akcióban. Az én időm meglehetősen szűkös.

Rhabb az órájára pillantott, és valami olyasmit mormogott, hogy van még ideje.

– Az a katonai jet gyorsabban ideért velem, mint egy Concorde – magyarázta M. – Hogy mit ért el? – nézett 007-re. – Megpiszkálta a darázsfészket, ami kezdetnek nem rossz. Miss Nicolletti és maga elveszett báránnyá váltak, akiket mielőbb meg akarnak majd találni. A Tempesta-fivérek valószínűleg veszélyesnek ítélik majd magukat. Az sem kizárt, hogy az Egyesült Államokba is követik magukat. Ezért holnap indulnak. Miss Nicolletti Washingtonba repül, maga, James, pedig San Franciscoba, majd onnan Spokane-be. Ők is erre számítanak, és gondolom arra is, hogy majd rendez egy kis színjátékot a tábornoknak. Ez a másik problémájuk. A tónál történtek ellenére azt hiszik, hogy bevette a történetüket, miszerint a tábornoknak köze van Sukie halálához. Nem is veszik fontolóra a dolgot, mert képtelenek tanulni a hibáikból. Feltételezem, hogy az FBI már figyelteti Clay tábornokot – nézett M kérdően Rhabbra. – Vagy tévedek?

Az FBI-ügynök megvonta vállát.

– Van ott valaki, aki figyel a terepet – közölte csak amolyan mellékes információként.

– Vagyis, amennyiben úgy adódik, meg tudják védeni Bondot – mosolygott M.

– Természetesen, uram. Én is a közelben leszek. Egyébként ezek az emberek úgyis csak őrzősdit játszanak.

– Akkor elemében lesz, ugye, James? – hagyta a levegőben lógni az utolsó mondatot M.

Bond sóhajtott, és feltételezte, hogy elemében lesz.

– Sem golyózápor, sem ölmozott ideggáz, sem a pokol tüze nem állíthatja meg a SIS-t. Mindenképpen át kell jutnom!

– Van valami hozzáfűznivalója, Bond? – engedte el M az iménti szóáradatot a füle mellett.

– Nincs, uram. Van az FBI-nak egy ilyen kis biztonságos házikója Idahóban is?

– Ez nem az FBI-é – mosolygott M. – Ez a miénk.

– Ezek szerint tovább nem dolgozunk már együtt a Clay-ügyön? – kérdezte Toni Bondra nézve.

– Nem – vakkantotta Eddie Rhabb. – James, a te feladatod, hogy körbeszimatolj egy kicsit Claynél. Elég, ha annyit megtudsz, hogy van-e valamilyen kapcsolata a FAGY-gyal. Azután tűnj el, amilyen gyorsan csak tudsz!

– Gondolom, mielőtt elkapna...

– Rutinmunka, James – mondta M. – Csak kerüljön vele kapcsolatba, és figyelje meg őt és a bandáját! Utána azonnal repüljön vissza Londonba! A jelentéseit pedig nekem küldi!

– Igen, uram.

Eddie Rhabb köhintett egyet, és fészkelődni kezdett a székében.

– Ne aggódj, James, figyelünk rád! Az egész területet biztosítani fogjuk.

– A saját nevünket használjuk? Semmi álca?

– Ez a legjobb, hogy meglepjük őket – mondta MacRoberts lágyan. Hangjában nyoma sem volt a megszokott vadságnak.

– És mi van, ha már a reptéren megpróbálnak tenni valamit?

– Nem lesz semmi probléma, James. Az olaszok is együttműködnek velünk. Holnap Pisában és Rómában teljes készenlétben várnak majd. És tisztában vannak vele, hogy mire és kire kell odafigyelniük.

– Nekem mennem kell – emelkedett fel székéből M, és Rhabbra nézett. – Az emberei elvisznek a katonai reptérre?

Az FBI-os bólintott.

– Utána pedig visszajönnek ide, és holnap Jamest és Tonit is elviszik a pisa-i reptérre.

– Pontosan mikor? – kérdezte a nő. Arcán látszott, hogy nem túl elégedett a dolgok alakulásával. Ő nem így tervezte az akció folytatását.

– Délelőtt tízkor hagyjátok el a házat, és a 11-es géppel repültök Rómába. Toni, a te géped csak később indul majd a Dullesre. James, a te géped rögtön indul majd San Franciscoba.

M köszönésféleképpen bólintott a férfiakra, kezét fogott Tonival, majd végül Bond elé lépett.

– Sok szerencsét, James! Londonban találkozunk. Igaz?

– Ha sikerül végigtornásznom magam ezen az agyafúrt akadálypályán, akkor igen, uram.

– Eddig mindig épségben visszajött... Talán egyszer volt, hogy jobban kellett aggódnunk a kelleténél, de mindig hazavergődött valahogy.

– Mindig minden megtörténhet, uram.

M bólintott.

– Ez így igaz. Hát, sok szerencsét még egyszer! – Azután Rhabb–bal az oldalán kísértelt az épületből.

– Olyan vagy, mint egy keljfeljancsi, mi? – mosolygott Toni 007–re.

– Valami olyasmi. De addig jó, mert ha sikerül mindig visszatérnem, az azt jelenti, hogy életben is maradtam.

Hallották, hogy odakinn felbőg a kocsis motorja, majd a zaj fokozatosan elhal az éjszakában.

– Jó formában van a főnököd – mondta Rhabb, miután visszatért. – Mindig ilyen szókimondó és érzéketlen?

– Többnyire – mosolygott Bond. – Elérzékenyülni csak egyszer láttam. A klubjában, néhány pohár vörösbor után.

MacRoberts hangosan felnevetett, majd Tonira nézett.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha most lepihentek egy kicsit. Nehéz nap áll mögöttetek.

– És a nehéz még enyhe kifejezés – mondta a nő, majd megkérdezte a tiszteket, mit gondolnak, mi fog történni a Tempesta–villánál.

– Hát... – tűnődött Eddie, majd MacRoberts vette át a szót.

– A Grimm–testvéreknek lesz egy kis fejfájásuk, miután felébrednek. Gyanítom, hogy azonnal vért akarnak. A ti véreteket. Telefonálni fognak Idahoba, semmi kétség.

– Nem lesznek túl boldogok, hogy a csapatuk létszáma két fővel csökkent – tette hozzá Toni. – Ez nem kimondottan válik a javadra, James.

– Annyi baj legyen! – legyintett 007. – Így is, úgy is szembe kell nézmem velük, és ha már így lesz, szeretném azt kipihenten tenni.

A szobája kicsi volt, de a kellemes. Az egyik falat szinte teljes egészében elfoglalta a hatalmas manzárd–ablak. A szobához tartozó fürdő is aprócska volt, éppen csak meg tudott fordulni benne. 007 levetkőzött, lezuhanyozott, majd ágyba bújt és lekapcsolta a villanyt.

Néhány perccel később, mikor már félálomban szendergett, halk kopogtatást hallott az ajtón.

– Ki az?

Az ajtó kinyílt és Toni surrant be a résen. Bemászott Bond mellé az ágyba, és úgy dörgölözött a férfihöz, mint egy doromboló macska.

– Azért jöttem, hogy elbúcsúzzak – suttogta, miközben lovagló ülésben ráült a férfi csípőjére. – Úgyhogy, hello!

– Hello, Toni!

Húsz percel később Bond megkérdezte tőle, gyakran jön-e ide.

– Nem olyan gyakran, mint szeretnék.

– Akkor meg kell látogatnod Londonban!

Toni odasimult a férfihez, és megeskette, hogy egy darabban visszatér Idahoból. Néhány pillanattal később egymás karjaiban aludtak el.

Ezúttal egy kellemes nyári délutánról álmódott. A napfény megcsillant Toni haján, miközben ők egy lapos fenekű csónakban feküdtek, ami a sűrű nádasban volt kikötve, valahol Oxford közelében. Az ég felhőtlen volt, mégis mennydörgött.

Vadul kopogtattak az ajtón, majd az kivágódott. 007 vállát durva kezek rázták meg.

Lassan nyitotta ki a szemét, érezte, hogy Toni meztelen combja az oldalához ér.

Világosság gyúlt, és Eddie Rhabb merev arccal, furcsa tekintettel nézett le rájuk. Bond egy pillanatra félreértette ezt a pillantást, mert úgy hitte, dühöt lát a férfi szemében, amiért egyik ügynökét ágyban találja vele, de utána látszott, hogy nem erről van szó. A dolog sokkal komolyabb és fontosabb lehet ennél.

– Elkapták a főnökét. M náluk van – hadarta Eddie.

Bond felült.

– Hogyan? – kérdezte megrökönyödve.

– A helyiek épp az imént jelentették. Az egyik emberük szemtanúja volt a jelenetnek. Az olaszok szeretik tudni, mi folyik az országukban, így egy embert a biztonság kedvéért ráállítottak a dologra. Mintegy ötmérföldnyivel feljebb az úton egy kocsi vágott eljükk. A két C.I.A.–sra rálöttek. Egyikük még élt, mikor a mentőbe rakták. Vagy fél tucat emberrel zárták el az utat, esélyük sem volt. M–et kirángatták az autóból, és áttuszkolták a sajátjukba.

007 érezte, hogy a szíve a torkában dobog.

– London egy Tanner nevű embert küld...

– Bill Tanner. Ő M személyzeti főnöke...

– Tannerrel jön néhány specialista. A helyieket már mozgósították, a sajtónál teljes hírzárlatot rendeltek el.

– Öt perc, és lent vagyok – mondta Bond, és már a fürdőszobában állt, mikor Eddie elment.

Alig ismert magára a tükörben. Több mély lélegzetet is vennie kellett, miközben döbbenetn nézett arra az arcra, amely visszabámult rá. Gyötrelem és kétségbeesés űlt ki a vonásaira.

James Bond úgy érezte, mintha tulajdon apját veszítette volna el.

Temető

Kis híján összeverekedett MacRoberts–szel és Rhabb–bal.

– A főnököm iszonyatos veszélybe került, pedig a ti feladatotok lett volna, hogy vigyázzatok rá. A rohadt életbe, meg kell találnom! És meg is fogom találni, ha addig élek is! – ordította szinte magán kívül. Az öklét rázta, és félő volt, hogy egy alkalmas pillanatban leüti Eddie–t. Az önfegyelme darabjaira esett szét, és hosszú ideig semmilyen józan érveléssel nem lehetett jobb belátásra téríteni. Rhabb–nak igencsak a sarkára kellett állnia, és keménynek lennie, hogy ne veszítse el az irányítást az események felett.

– Tökéletesen tudom, mit érzel, James! – Az arcuk majdnem összeért, olyan közel voltak egymáshoz. – Már annyi ideje dolgozol M alatt, hogy az sem lepne meg, ha önmagadat hibáztatnád a történetekért. Ha nem léptél volna le a Tempesta–villából, M talán nem is jött volna el személyesen. Ragaszkodott hozzá, hogy lásson téged. Már nem fiatal, de vállalta, hogy egy vadászgép hátsó ülésén iderepül, csakhogy személyesen erősítse meg a parancsát. Neked most az én utasításaim szerint kell eljárnod, és én most azt akarom, hogy szedd össze magad, és repülj az Egyesült Államokba, hogy találkozz Clay–jel! Nem engedhetem, hogy egy dühöngő örültként végigvágass Olaszországon, és elpusztíts mindent és mindenkit, aki az utadba áll! Semmire sincs nagyobb szükségünk, mint arra, hogy végre beelássunk annak az átkozott tábornoknak a lapjaiba. Tudom, hogy sok, amit kérek! De itt most nem a véleményedre és az érzéseidre vagyok kíváncsi, hanem parancsot adok! Megértettél engem?

Bond mogorván fordult el. Tudta, hogy az FBI–osnak igaza van, és kissé túlzottan elragadtatta magát az imént. Hagyta, hogy az érzelmei befolyásolják, ami nagyon ritkán fordult elő vele.

– Akkor tegyetek meg mindent, hogy mielőbb megtaláljátok! És lehetőleg egy darabban! – mondta 007 csendesén, majd rövid szünetet tartott. – Sajnálom, Eddie. Lásd be, hogy ez azért nekem is sok. Az öreg már régóta szerves része az életemnek...

– De azért remélem, nem puhultál el, és nem ijedsz meg odakinn, a terepen.

007–ben újra fortyogni kezdett a düh.

– Gyávának tartasz, Rhabb? Tudod, én már elég régóta végzem ezt a munkát, és ismerek olyan embereket, akik egy bizonyos idő után kiégtek. Én azonban soha, de soha nem leszek olyan, aki *bármit* megtesz a hazája ügyéért. Megértettél engem?

– Tökéletesen.

Bond otthagya őket, és visszament a szobájába, hogy összekészüljön az utazásra. Borotválkozás közben hallotta a telefont csörögni. Miután elkészült, és a bőröndjével és az aktatáskájával lesétált a hallba, érezte az újabb feszültséget. Rhabb és MacRoberts kővé meredt arccal vártak rá. Mindketten kerülték a tekintetét, mikor megkérdezte, hogy mi a probléma.

– M a probléma, James – felelt Eddie.

– Mi?

– Az egyöntetű vélemény, hogy őt is csak csaléteknek akarják felhasználni.

– Mi történt?

– Reggel hétkor, mielőtt bármit is tehattünk volna, egy légimentő, egy átalakított jet landolt Pisában, hogy felvegyen egy brit üzletembert, aki egy állítólagos baleset során sérült meg. De ez csak a fedősztori volt. A gépnek engedélye volt, hogy Londonba repüljön, de eltértek a tervtől. Rómában leszálltak, feltankolták a gépet és új engedélyt kértek. Seattle-be, Washington államba indultak tovább. Azt mondták, hogy a betegnek különleges kezelésre van szüksége, amit csak ott kaphat meg.

– A beteg pedig nem más, mint M.

– Szinte biztos. A reptéri személyzet egyik tagja Pisában fényképről felismerte az egyik ápolót, mint Tempesta egyik testőrét.

– Miért nem várják őket Seattle-ben? Még úton vannak, van idő az előkészületekre.

– Eltűntek. A radarok nem érzékelik a gépet. Vadászgépeket és felderítőket küldtünk ki, hogy fésüljenek át mindent innentől az USA-ig és Kanadáig. Eddig semmi eredmény nincs.

– Pedig ott kell lenniük valahol!

– Igen. Kivéve, ha történt valami a géppel...

Eddie nem fejezte be a feltételezést. Senki sem akart a legrosszabbra gondolni.

Toni Nicolletti jött le a lépcsőn, kezében a bőröndjével.

– Újabb probléma merült fel? – kérdezte.

– Még hozzá elég komoly – felelt 007, majd megrázta a fejét. – De addig jó, míg nem tudsz róla.

Eddie Pisába vitte őket.

– Senkivel sem fogsz találkozni – magyarázta. – Kivéve, ha én adok utasítást neked, hogy lépjenek kapcsolatba veled. De egész úton figyelni, és a lehetőségekhez mérten fedezni fognak, James. Akárhol is leszel, az embereim nem lesznek messze tőled. Remélem, néhány nap múlva viszontlátunk. Ja, és még egy dolog! Ha szükségessé válik, nyugodtan öld meg a tábornokot! Engedelyezve van.

– Ezt mondanod sem kellett volna. – Bond tekintete olyan kemény volt, akár a legszilárdabb gránit.

A Rómába vezető repülőút alatt végig fogta Toni kezét, és tompa fájdalmat érzett, amiért el kell válniuk egymástól. De ilyen volt mindkettejük élete. A különböző férfiak és nők úgy mentek, akár az éjszakai utazók. Jöttek szinte a semmiből, és ugyanoda tűntek el. Időnként találkoztak, esetleg felfedeztek valami újat, valami izgalmast egymásban, azután mindenki ment tovább a maga útján. Olykor–olykor ismét összehozta őket a véletlen vagy a sors, megbeszélhették a tapasztalataikat, esetleg egy újabb flört erejéig együtt voltak néhány órát ismét. Ilyenek voltak a véletlenek – akárcsak Bond találkozása Sukie–val a Dullesen. Az egész élete nők emlékével volt tele – mindenhez és mindenkoron kapcsolódott valaki. Ha pusztán a nőügyeiről és kapcsolatairól írna egy könyvet, megelevenedne minden kalandja és minden akciója.

Tonival már azelőtt elbúcsúztak, hogy a gép kapitánya felszólította volna az utasokat, kapcsolják be a biztonsági öveket, mert leszálláshoz készülődnek a Leonardo da Vincire. 007 gyengéden szájon csókolta a nőt, eluttogott egy gyors sort a *The Song of Solomon*-ból – "Megpillantva szerelmét, a szépséget pillantotta meg" –, s közben látta, hogy Toni szeméi elhomályosodnak. Később nem győzött csodálkozni saját szentimentalizmusán.

Nem sokkal később már a reptéren voltak, és a terminál felé tartottak. James Bond az elsők között szállt le a gépről. Vissza sem nézett, nem akarta elkapni egyetlen pillantását sem Toninak.

Útban San Francisco felé evett, pihent egy keveset, filmet nézett, és megpróbálta elnyomni fortyogó dühét, amit M elrablása miatt érzett. A reptérről taxival ment a The Fairmontba, ahová a saját nevében jelentkezett be.

A gépen, és útban a szálloda felé tudta, hogy legalább két ember van vele. Nem kereste ezeket az árnyékokat, de sejtette, hogy Eddie egyik embere, és valaki más – a Tempesták vagy a FAGY megbízottja – a megfelelő távolságot tartva követik őt.

A szállodai szobában csak azt pakolta ki a táskájából, amire szüksége volt – vagyis a 9 mm-es ASP-t és a tokját. Tudta, hogy a következő repülőút

előtt ismét vissza kell majd tennie a táskájának a rejtékébe, mielőtt átmegy a biztonsági szolgálat ellenőrzésén, de amíg itt tartózkodott sem akart fegyvertelen lenni. Az ember sosem lehet eléggé óvatos.

Másnap már kora reggel helyet foglaltatott az első spokane-i gépre, majd felhívta a számot, amit Eddie Rhabbtól kapott. Egy sor biztonsági kód és jelszó eldarálása után végre jelezhetette, hogy megérkezett, és meghallgathatta az új híreket.

- Itt vagyok – kezdte tömören.
 - Rendben van, sok szerencsét!
 - Újság?
 - Igen. A jelek szerint a madárka mégis csak Kanadába repült.
 - Biztonságban van?
 - Nincs más információ. Esetleg találkozhat vele. Ki tudja?
- A vonal megszakadt, a beszélgetés befejeződött.

A gép másnap reggel, valamivel nyolc után landolt Spokane-ben. Egy órával később már Úton volt Idahoba, egy bérelt Ford Taurus-szal, amit a Hertztől kölcsönzött a saját nevén.

Coeur d' Alene gyönyörű tópartján megállt, és keresett egy nyilvános telefont, ahonnan felhívta a számot, amit még a Tempestáktól kapott. Sokszor kicsöngött, majd egy kattanás mintha azt jelezte volna, hogy a készülék egy másik vonalra kapcsolt át.

– Itt az ügyeletes tiszt – vette fel valaki végre. A hang kemény volt, hivatalos.

– Beszélnem kell Brutus Clay tábornokkal – mondta 007 mindenféle bevezető nélkül. A vonal túlsó végén sokáig csend volt, majd egy mély, dörmögő hang szólt bele a kagylóba.

– Clay.

– A Tempesta fivérek barátja vagyok. Találkoznunk kell. Lehetőleg még ma.

– Éppen egy szárazföldi gyakorlat kellős közepén vagyunk – vakkantotta Clay.

– Mindenképpen találkoznunk kell!

– Van egy fél órám a maga számára. Van egy tolla?

– Igen.

– Mondom a helyszínt... – A tábornok kurta tömönatokban vázolta a találkozó helyét, majd mindent megismételtetett Bonddal.

– Ma, tizenöt óra – tette le köszönés nélkül.

Eddie külön említette, hogy vigyen magával térképet. Igaz, hogy az Államokban nem gyártottak olyanokat, mint Európában, de azért az itteniek is megfeleltek a célnak.

Bond visszaült az autóba, és elővette a térképet, hogy megkeresse a délutáni találkozó helyét, és megtalálja az odavezető legrövidebb utat. A térkép szerint a találkozó helyéül egy temető szolgált. 007 nem tudta mire vélni a dolgot – talán ez egy rossz ómen, vagy egy figyelmeztetés? Egy pillanatilag elmerengett a tó mozdulatlan víztükrének és a mögötte felsejlő hegyek látványának szépségén. Hirtelen úgy érezte, mintha Svájcban lenne. Egész jó kis helynek tűnt, hogy nyugdíjas éveit itt töltsse majd. Hegyet mászhatna, síelhetne, lejárhatna a tóra horgászni vagy evezni... De Bond alapvetően európai volt, és talán hamar megunná az ittlétet. Egy-két év, és úrrá lenne rajta a nyugtalanság. Amerikából visszavágyna valahová az Európai Egyesült Államokba, főleg, ha az a terror, amitől joggal tartottak, itt tényleg hatalomra jutna.

Már jó ideje úton volt, mikor egy jókora reklámtábla egy út menti gyorséttermet jelölt – Willy's Wolf's Lair – hirdette a felirat, és a világ legjobb steakjére hívta fel a figyelmet.

Odabent csinos lányok szolgálták fel az ételeket. Rojtos kabátot, rövid szoknyát, cowboy csizmát és kalapot viseltek. A steakek úgy festettek, mintha egy mamutból, nem pedig marhából származnának. Köretnek hasábburgonyát és mindenféle zöldségeket szervíroztak.

Bond a jobb oldalt elhelyezett bárszékek egyikén foglalt helyet, és rendelt egy Red Dog sört. Szívesebben ivott volna egy vodka–martinit, de valami azt súgta neki, hogy ezt errefelé túl nőies itálnak tartanak.

– Egy Red Dog? – kérdezett vissza a csapos. – Azonnal. – A következő pillanatban már oda is csúsztotta elé a kért italt. Az üvegen pára gyöngyözött, a csapos még megkérdezte, kér-e poharat is, majd miután 007 bólintott, enyhén felhúzta a szemöldökét. Úgy látszik, errefelé nem szokás pohárból inni – gondolta Bond.

– Miért, Bill? – mondta egy hang. 007 körülnézett, hogy megkeresse a gazdáját, hiszen a Bill megszólítás neki szólt. Egy fiatal lány ült le mellé farmernadrágban, rövid pólóban és dzsekiben. A nadrágja szarát betúrve hordta a térdig érő csizmában. A lány déli akcentussal beszélt.

– Hilary? – nézett rá Bond, és valami régi emlék kezdett derengni a múltjából. Kerek arc, pirosposzsgás, üde bőr, telt ajkak, hófehér fogak, ibolyakék szemek, és egy hatalmas szőke hajzuhatang.

– Hilary, személyesen – felelt a lány mosolyogva. – Ez igazán különös. Alig akartam itt megállni. Csak úgy eszembe jutott vezetés közben.

Ember, már vagy ezer éve nem láttalak. Mi van veled? Ha én ezt a mamának elmesélem...

– Köszönöm, megvagyok – mosolygott Bond.

– Valóban te vagy az, Bill, semmi kétség! Harapunk valamit?

Leültek egy szabad asztalhoz, és megebédeltek. A nő elárasztotta Bondot a féktelen csacsogásával. Később a férfi azt mondta, úgy érzi magát, mintha fogságba esett volna az "Elfújta a szél"-ben. Elpusztítottak egy hatalmas adag steaket rengeteg sült krumplival és jónéhány csésze kávéval.

– Hol a kocsija? – kérdezte Bond, amikor már kint voltak.

– Az ott – mutatott oldalra a lány. – Az öreg, fekete szedán. – Az akcentusa hirtelen ismerőssé vált: Scarlett O' Hara minden nyoma eltűnt – valószínűleg elfújta a szél.

– Itt jó helyen lesz – folytatta a lány. – Itt senki sem fogja észrevenni néhány napig. A parkolóban mindig rengeteg autó áll. A magáéval megyünk, ez volt Eddie utasítása.

– Honnan tudta, hogy megálltam az étteremnél?

– Nem tudtam. Coeur d' Alene-t elhagyva eszembe jutott, hogy itt esetleg megállhat egy rövid időre. Épp indulni akartam, hogy utolérjem, amikor megláttam a bárpultnál. Hol találkozik Brutus Clay-jel?

– Egy temetőben, Murray mellett.

– Az egy érdekes hely, James. Hívhatom Jamesnek, ugye?

– Hát persze. És én hívjam Hilarynak?

A lány halkán felnevetett.

– A valódi nevem Felicia Heard Shifflet. Kicsit hosszúra sikerült, így a barátaim csak Flissnek hívnak.

Egy nyolc mérföld hosszú hágón haladtak, amely átvezetett a közeli hegyeken.

– Július 4-e útja – mondta a nő. – Így hívják.

A hágó után apró városok következtek, szinte észre sem lehetett venni őket, ahogy keresztülhajtottak rajtuk. Osburn, Silverton – a lány továbbra is kommentálta az utat, olyan volt, mintha hirtelen felcsapott volna idegenvezetőnek.

Nevesincs Gulch. Névtelen Gulch. Kistó Gulch...

– Azt hittem, ilyen neveket csak filmekben adnak a településeknek – mosolygott Bond.

Valamivel délután három előtt lekanyarodtak a főútról. Egy szűk, poros földúton hajtottak, melyet a helyiek Sötét útra kereszteltek.

– Átmegyünk a King's Pass-en, és már majdnem ott leszünk – magyarázta a lány.

– Ezt semmi pénzért ki nem hagytam volna – mondta 007. Élvezte az utazást, de főleg azt, hogy a lánynak mindenhez volt valami hozzáfűzínivalója. Különös keveréke volt a lenyűgöző szépségnek és a vidám bölcsességnek.

Néhány perccel három után álltak meg a temető szélénél, és szálltak ki a kocsiból. A szépen gondozott sírok egészen a közeli erdőség fás területéig húzódtak, közöttük a pázsit is ápolt volt, látszott rajta, hogy rendszeresen nyírják.

– Jöjjön, mutatok valami érdekeset! – mondta a lány. – Ha már itt jár, kár kihagyni.

Besétáltak a sírok közé, majd megálltak egy kopottas felirat előtt.

– Erre emlékeznie kell majd később – mutatott a sírra a lány. "*Tank*" *Toncrey kapitány* – hirdette a felirat. – Ő volt a modellje Mark Twain-nek, amikor megformázta Huckleberry Finn figuráját – tette hozzá a lány. – De voltak más színes egyéniségek is, mint például Molly b' Damn, a helyi prostituált, aki beteg bányászokat is ápolt többek között. Ugyanis volt egy súlyos járvány az 1880-as évek vége felé. A regényben egy másik nő is meglevenedett, az ő gúnyneve "Borzasztó" Edit volt.

Miközben nézte a sírokat, Bond mintha valamilyen zajt hallott volna, ami leginkább mennydörgésre emlékeztette. De az ég felhőtlen volt, semmi jele nem mutatkozott, hogy esetleg vihar lenne készülõben. Kérdõn nézett Flissre.

– Ugye, nem csak én hallottam?

A lány nem felelt, õ is az eget kémlelte.

Néhány másodperc múlva már mindketten tudták, mi okozta az iménti zajt. A zúgó hang ütemes zörgéssé és dübörgéssé alakult át, a talaj remegni kezdett a lábuk alatt.

És akkor meglátták: a fák közül, de inkább felettük, három szürke folt jelent meg az égbolton, és közeledett feléjük. Bond azonnal felismerte õket, szinte alakot sem kellett ölteniük, már a hangjuk elárulta õket. A hidegháború maradványai voltak: egy kicsi AH-1W Cobra helikopter közeledett olyan alacsonyan, hogy még az oldalára szerelt TOW-rakétákat is látni lehetett. Kissé lemaradva mögötte, kétoldalt egy-egy szovjet MI-8-as egészítette ki az alakzatot – a kódnevük egykor 'Hip-F' volt.

– Azt hiszem, megérkezett a tábornok – mondta Fliss, és kigombolta dzsekijét, ami mögött láthatóvá vált fegyvertokja, és benne az apró, de azért halálos Tec-8-as kiskaliberû géppisztoly.

– Csak azt nem értem, hogy egy ilyen kedves és aranyos lány hogy keveredhet bele ilyesmibe – mosolygott 007, miközben a lány elővette az alattomos kis fegyvert.

– Ha magánál is van ilyesmi, azt ajánlom, vegye elő, és mielőbb tűnjünk el a fák között! – mondta a lány. Hangja ismét kemény és hivatalos volt, a csacsogó kislánynak egy szempillantásnyi idő alatt nyoma veszett. – Brutus B. Clay tábornok híres arról, hogy először lő, és aztán kérdez. És ehhez már az is elegendő, hogy mondjuk nem néz rá elég szépen. Tudja, mi az a B–betű a nevében?

– Kíváncsian hallgatom – mondta Bond, miközben már egymás mellett futottak, és lassacskán elérték a temető mögötti erdő szélső fát, ahol eltűnhettek a helikopter utasainak szemei elől.

– Brutális – mondta Fliss. – Ez nem vicc. Valahonnan Nevadából származik, és még az anyja is így hívta állítólag. Úgyhogy tényleg nem árt, ha fedezzük magunkat.

A fák koronái táncba kezdtek a fejük felett, ahogy a felettük elzúgó gépek rotorjai megkavarták köröttük a levegőt. A fém szitakötők odébb szökkentek, és egy közeli tisztáson leereszkedtek a talajra.

A zaj még mindig fülsüketítő volt. Bond megragadta Fliss kezét, és beljebb húzta a fák között. Cserjéken, kisebb bokrokon, és páfrányokon gázoltak át. Egyenlőre nem kellett aggódniuk az ágak recsegése miatt, mert a leszálló gépek zaja még bőven elnyomott minden más hangot a környéken. Egy vastag, terebélyes rönk mögé guggoltak, és igyekeztek a hangokra koncentrálni. Nem messze tőlük férfiak mentek el, valamennyien a temető felé tartottak. Nem sokkal később a telefonból jól ismert mogorva hang is megszólalt.

– Bond! James Bond! Merre van? Jöjjön elő, ne legyen ostoba! Ne játsszon gyermek bújócskát velem! Velem van egy régi barátja, és garantálhatom, hogy a késem a nyakán van!

Csend lett, majd Bondék hallották, hogy a léptek zaja távolodik.

007 kikémlelt a rejtkehely mögül, és visszanézett a temető felé.

– Most már láthatja, hogy tényleg egy veszélyes őrüttel van dolgunk.

Brutus B. Clay tábornok mintegy negyvenlépésnyire állt tőlük. Hat embere vette körül, akik mindannyian terepszínű, katonai gyakorlóruhát viseltek. Fegyverek egész arzenálja volt a kezeik ügyében az M–16–os karabélyoktól az Uzi–ig.

Clay mintegy hat láb magas volt, arcbőre naptól és széltől cserzett. Miközben elnézett a sírok felett, ismét kiáltott.

– Tudom, hogy át akar verni, Bond! Beszéltem Luigival és Angeloval!
Mebízta engem egy kis munkával! Holtan akarják magát, pajtás! És én egy
tapodtat sem mozdulok innen, míg el nem ássuk Borzasztó Edit mellé! Ott
lesz a legjobb helyen! Találkozhat vele, a főnöke pedig Molly b' Damn-nal!
Na, bújjon elő, és nézzen szembe velem, mint férfi a férfival!

Főútvonat – egyenes út

– Vissza! – suttogta Bond. – Kússzon vissza a helikopterek felé!

Mögöttük a tábornok még mindig ordított, szinte tombolt dühében. Az embereinek utasítást adott, hogy amint felbukkan valahol, azonnal löjék le Bondot.

Amint kúszni kezdtek a sűrű aljnövényzetben, felugattak mögöttük a fegyverek. Clay emberei, noha csak vaktában lövöldöztek, igyekeztek alacsonyra célozni. A golyók a földbe és a fák törzseibe csapódtak néhány lábbal odébb.

Bondék elérték a szélső fákat, és végre kiláthattak a nyílt terepre. A tisztáson ott állt a három helikopter, szabályos alakzatban egymás mellett. Rotorjaik lustán forogtak körbe-körbe. Egyértelmű volt, hogy Clay gépe a Cobra volt. A matt feketére festett helikopter teljes harci díszben pompázott: minden lehetséges fegyverrel fel volt szerelve. Bondék alig húszlábnyira voltak tőle.

A Cobrának tulajdonképpen két fülkéje volt – az egyikben a pilóták kaptak helyt, míg a másikban a fegyvereket kezelő személyzet. A pilótafülke most üres volt, de a másik részben egy alak körvonalai látszottak, amint egy szíjon lóg vállára ejtett fejjel – nyilván eszméletlen volt. Bond azonnal tudta, hogy M az. Látnia sem kellett az arcát ahhoz, hogy ezt megállapítsa. Azt nem láthatta innen, hogy öreg főnöke életben van-e vagy sem, de rögtön azt kezdte fontolgatni, miként juthatna be a fülkébe és hozhatná ki onnan. Az ötlet nem látszott túl bizalomgerjesztőnek, de tudta, mindenáron meg fog próbálni valamit, amivel segíthet M-nek.

A két orosz monstrum a Cobra mellett az iker-rotorokkal és hatalmas testükkel, melyben akár huszonnégy embert is képesek voltak szállítani, idomtalan óriásoknak tűntek. A fedélzet hátsó részének nyílása még azt is lehetővé tette, hogy könnyebb járművet is magával vigyen. Kövér, ormóatlan testük ellenére hatalmas erő lakozott bennük.

Bond megpróbálta felidézni, mire emlékszik a hideg háborús orosz gépek jellemzőit illetően, és eszébe jutott, hogy a 'Hip-F'-eknek különleges pilótafülkéje van. A kilátás onnan kifogástalan, a pilótának 180 fokos látószöveget engedett, de a felszereltsége nem tartozott a legjobbak közé. A kapitány sem a bal oldalon, hanem jobb oldalt foglalt helyet a fülkében.

007 újból körbekémlt, és igyekezett mindent tüzetesen megnézni a Cobra körül.

A MI–8–asok pilótái a helyükön várakoztak, de az alakzatban történt lezállás miatt nem láthatták teljesen a Cobrát, legfeljebb csak hátulról. Ha Bondék a szélső fáktól közvetlenül a mattfekete helikopter elé futnak, nem vehetik észre őket. A Cobrában M–en kívül nem volt senki, tehát a terv sikerülhetett. Ha Fliss és ő be tudnak jutni észrevétlenül a gépbe, van esélyük rá, hogy kiagyaljanak valami előnyös dolgot. Bond is csak rövid ideig lesz majd látható, míg bemászik a pilótafülkébe.

Amit nem tudhattak, hogy vajon a Cobra fedélzetén van–e valaki más is, aki esetleg lennről nem látszik. Ráadásul a MI–8–asok kapacitása is negyvennyolc fő együttesen, tehát onnan is érheti őket meglepetés. Clayjel legalább fél tucat ember tartott, és 007 reménykedett abban, hogy valami kis esélyük talán van. Az sem volt éppen mellékes tényező, hogy a helikopterek pilótáinak nagyon jóknak kellett lenniük, ha ilyen zsebrendőnyi területen, mint ez a tisztás, le tudták tenni a gépeiket.

Bond fejében már az járt, hogy talán okosabb lenne, ha a géppel együtt szöknének el, ami egy sor újabb problémát vetett fel, de remélte, hogy ezek is leküzdhetőek lesznek. Az mindenesetre biztos volt, hogy ha sikerül is észrevétlenül bejutniuk a Cobrába, és elindítani a helikoptert, szinte nyílegyenesen kell felfelé emelkedniük, hogy elhagyhassák a völgyet. Aztán kezdődhet a bújócska a másik két géppel a hegyek között – az nem látszott túl valószínűnek, hogy lehetősége lenne megrongálni őket oly módon, hogy azok ne tudjanak felszállni, s ha már így alakul, minden bizonnyal üldözőbe fogják venni a Cobrát.

A közelükben újból lövedékek csapódtak be, ami azt jelezte, hogy Clay emberei hamarosan rájuk találnak. Nem maradt tehát sok idő a töprengésre.

Bond sebtében vázolta a lánynak, mit fognak tenni.

Fliss szemei tágra nyíltak.

– Maga el tud egy ilyet vezetni?

– SeaKings–szel már repültem. Nem lehet olyan nagy a különbség.

Röviden megbeszélték a teendőket arra az esetre is, ha időközben a tábornok felbukkanna az embereivel.

– Rendben van? – kérdezte végül Bond.

A nő határozottan bólintott.

007 elővette a pisztolyát, és gyors mozdulatokkal elindult a Cobra felé.

A dolog egyszerűbb volt, mint várta. Senki nem vette észre őket, és pillanatok alatt bejutottak a gépbe. Clay és emberei közben lassan közeledtek a tisztás széléhez.

– Él, csak eszméletlen – mondta Bond, miután megvizsgálta M-et.

Fliss megpróbált átjutni az ernyedten lógó test mellett.

– Minden rendben lesz? – kérdezte 007. – Elfér?

A lány összehúzta magát, hogy elférjen, de a lövész fülkéje így is elég szűkös volt kettejüknek.

– Rázós utazás lesz – ígérte 007, miközben előremászott a pilótafülkébe.

– Az a legkevesebb, James! Csak juttasson ki innen minket valahogy!

Nagy levegőt vett, és elhelyezkedett az ülésben. Közben oldalt kinézve látta, hogy a MI-8-as pilóták nem is figyelnek a Cobrára.

Sebtében átvizsgálta a műszereket és a fegyverzetet, mindent rendben talált, és tájékozódni is tudott a műszerek között. Néhány kapcsolót átállított, aminek eredményeképpen az orránál felszerelt M197-es géppuska irányítása az ő kezébe került át a lövészfülkéből. Elégedetten konstataulta, hogy a rakéták is készen állnak a kilövésre. Ez a gép egy újabb típus volt, de a Cobrákon egyébként is sok változtatást eszközöltek, amióta a 209-es Bell modell megjelent a vietnámi háború idején. 007 hálát adott a tervezőknek, amiért arra is gondoltak, hogy a fegyverzetet két helyről is irányítani lehessen, ha a lövész esetleg megsérülne harc közben.

A következő mozdulatokat villámgyorsan és hiba nélkül kellett végrehajtania. Néhány másodpercnél nem volt több ideje arra, hogy beindítsa és felemelje a helikoptert a földről. Nem szabad elég időt hagyni Clay embereinek és a MI-8-as pilótáknak arra, hogy esetlegesen ellenakcióba kezdjenek, mielőtt megszökhetnének.

Beindította a rotorokat, a csikorduló zaj jelezte, hogy a forgósárnyak pillanatokon belül elérik a felszálláshoz szükséges sebességet. A rotorok beálltak a maximális emelő pozícióba, 007 megragadta a botkormányt, és előre toltta.

A gép kissé erőteljesebben reagált, mint előzőleg várta, de lényeg az, hogy máris emelkedett a talajtól.

Hamar megérezte, hogyan kell bánni a géppel. Igyekezett úgy manőverezni, hogy az orr kissé lentebb legyen, mint a farok-rész. Alig emelkedett az alacsonyabbra nőtt fák koronáinak magasságába, éktelen fémes kopogásra lett figyelmes. Clay emberei nyitottak tüzet odalentről miközben a MI-8-asok felé futottak, a lövedékek szinte elárasztották a helikopter fémtestét. 007 remélte, hogy nem sérül semmi létfontosságú műszer. Egy

pillanatra még a tábornokot is látta, amint rájuk céloz egy hatalmas mordállyal – talán egy 45-ös kaliberű colt lehetett.

A Cobra átszökönt a tetető felett, Bond tovább emelte, de még mindig csak sziklákat, ormokat és hegyeket látott mindenfelé. Néhány helyen még hófödte csúcsok is akadtak.

Elkapta a fejhallgatót, s miközben a fejére tette, fél kézzel tartotta a botkormányt. Miután sikerült magára tennie, a gép orrával megcélozta a legalacsonyabbnak tűnő hegyvonulatot. Szeretett volna mielőbb kikerülni Claynek és embereinek a látóköréből. Alighogy feltette a fejhallgatót, egy szaggatottan csipogó jelzést hallott, ugyanakkor egy vörös fény kezdett villogni a műszerfalon. Ez azt jelentette, hogy a MI–8-as helikopterek lövészei nem sokáig vesztegették az idejüket, máris kilóttak rá egy rakétát, amely bemérte a Cobrát.

007 rácsapott egy gombra, mire egy elterelő rakéta indult a gépből, ami megtévesztette a feljüket tartót. Már szinte látta is az 57 mm-es löveget. Egy hirtelen mozdulattal elrántotta a botkormányt, mire a Cobra merész manővert írt le a levegőben. A rájuk kilótt rakéta csak néhány méterrel odébb találkozott az övékével, a robbanás megrázta a helikoptert, de nem tett benne kárt.

A nap már alacsonyan állt a horizonton, Bond tudta, szűk tíz–tizenöt perc és alkonyodni kezd, a hegyek közti völgyek hamar sötétségbe borulnak. Ez volt az egyetlen lehetősége, hogy esélye legyen lerázni az üldöző gépeket, akiknek pilótái jóval nagyobb tapasztalattal és rutinnal rendelkeznek.

Bond tudta, hogy a MI–8-asok robusztus mivoltuknál fogva kevésbé rendelkeznek olyan manőverező képességgel, mint a Cobra, de tűzerejük ettől függetlenül rettentő nagy. A hidegháború idején, amikor még létezett a Varsói Szerződés, ezeknek a gépeknek fontos stratégiai szerepük volt. Rakétaik akár egy harckocsi páncélját is képesek átütni, vajon milyen akadályt jelent számukra egy törékeny kis Cobra? – tűnődött Bond. Megpróbálta nagyobb sebességre ösztökélni a gépet, hogy mielőbb elérje a legközelebbi sziklákat. Muszály volt bízniában magában, és abban, hogy meg tudja tévesztetni a MI–8-asokat. Olyan szituációba kellett kényszerítenie üldözőit, melyben kihasználhatja a Cobra nagyobb manőverező képességét.

A csipogó hang újból hallatszott, ami szerint újabb rakétát löttek ki rájuk. Ismét kénytelen volt ellenakcióba lépni, úgyhogy megismételte az iménti manővert. Ezúttal tompábban hallotta a robbanást, ami azt jelentette, hogy a rakéta távolabb robbant fel.

A vésszen közelgő sziklacsúcon átlendült a Cobra, Bond közben arra gondolt, jó volna tudni, mennyire járnak közel hozzájuk a MI–8-asok.

Bekapcsolta a TOW–keresőt, mire a radarkijelző képernyőjén kis zöld pontok kezdtek villogni.

Bukórepülésbe ment át, hogy minél közelebb legyen a földhöz, és az árnyékosabb részekhez. Az üldöző gépek mintegy egymérföldnyi távolságra voltak mögötte. Amint elérte a következő hegyoldalt, 007 szembe fordította a Cobrát a MI–8–asokkal. Hüvelykujját a tüzelőgombon tartotta, és a megfelelő pillanatot várta, hogy kilőhesse saját támadó rakétáinak egyikét. A Cobra békésen lebegett ég és föld között, csak akkor ingott meg kissé, amikor a kilőtt rakéta visszarúgott kissé.

007 nem várta meg az eredményt, hogy vajon eltalálta-e a 'Hip'–et. Azonnal félrehúzta a botkormányt, és növelte a rotor teljesítményét. Meredeken tartott a következő hegy felé. Hamarosan tízezer láb magasságban volt ismét. Bond hirtelen M–re és Flissre gondolt, és néhány másodpercig azon tűnődött, hogy ők is érzik-e a hideget a lövész–fülkében.

Miután elérte a következőnek kiszemelt hegyet, idejét látta, hogy megpróbálja betájolni saját helyzetüket. Megkereste a térképet, és megpróbált tájékozódni. Miközben ott matatott, kezébe került egy fekete, bőrkötésű notesz, amit gondolkodás nélkül zsebre tett.

Az újabb hegy mögé érve, látta, hogy már elég közel van a Coeur d' Alene melletti hatalmas tóhoz. A látvány lenyűgöző volt, de nem volt sok ideje a gyönyörködésre, hiszen a megkezdett halálos játékot be kellett fejeznie. Az élet–halál harc sajátos keveréke volt a bújócskának és a fogócskának.

Egy felfelé tartó melegebb légáramlat megdobta kissé a Cobrát, de Bond hamar visszanyerte az uralmat a táncoló helikopter felett. Nagy kört írt le a közeli csúcs körül, s közben megnézte, hol tartanak a MI–8–asok. Legalább ötmérföldnyi távolságra voltak tőle. A gépek éppen felé fordultak. Bond kilőtt még két rakétát, noha sejtette, ilyen távolságból úgysem találhatja el a 'Hip'–eket.

Azok nem lőttek vissza, csak kitartóan jöttek tovább, nem tértek ki oldalra.

Bond tett egy újabb kört a csúcs körül, majd lassított, és újabb rakétákat lőtt ki a közeledő üldözőkre. Remélte, azok azt hiszik, hogy ezzel a stratégiával akar szembeszállni velük. Közben megpróbálta belegondolni magát az ő helyzetükbe, és azon tűnődött, vajon ők milyen lépésre szánják rá magukat.

Amint a MI–8–asok még közelebb értek, 007 hagyta, hogy a teljesítmény kissé visszaessen, és a Cobra ezer lábra süllyedjen. Ez az apró kis elterelő művelet talán majd azt a gyanút ébreszti ellenfeleiben, hogy valami gond adódott az ő gépével.

A következő kör után a MI-8-asok odaértek, és felvették a legmegfelelőbbnek gondolt harci alakzatot a közelgő küzdelemhez.

Bond már korábban kinézett magának egy másik szirtet, most, mikor ismét eltűnt a másik két helikopter pilótáinak szeme elől, meredeken abba az irányba fordult, hogy megbújhasson amögött.

A MI-8-asok a hegyhez érve szétváltak, és két irányba indultak megkerülni a csúcst, hogy harapófogóba fogják a Cobrát.

Bond közben lebegtetni kezdte saját gépét, és várt... és várt. Legalább húsz másodpercbe tellett, mire az első szörnyeteg felbukkant jobb felől. Nagyon közel fordult a hegyhez. 007 kilőtte a következő rakétát, és közben látta, hogy baloldali irányból a másik MI-8-as is megjelenik a látómezéjében. Az események villámgyorsan zajlottak. Mire az üldöző gépek pilótái megérthették volna a csapda lényegét, addigra az előbb feltűnt helikoptert már találat érte. A hatalmas madár lángra borult, és tehetetlen roncsként zuhant a hegy lábához.

Bond habozás nélkül kilőtte a második rakétát is. Az egyedül maradt 'Hip' pilótája kétségbeesetten próbált egy ügyetlen manőverrel kitérni a feléje száguldó rakéta elől, de rosszul mérte fel a távolságot, és a hátsó rotorjával nekiütközött a hegynek.

Nagyon gyorsan vége volt mindennek. A gép szinte kettészakadt a levegőben, és a kiálló szikláknak csapódva, meredeken zuhant majdnem oda, ahová a másik MI-8-as. Mire leért, ez a gép is darabjaira hullott szét.

007 a tó felé fordította a Cobrát, és kényelmes tempóban indult abba az irányba. Közben erőteljesen bealkonyodott, az éjszakai sötétség kezdett rátelepedni a tájra. Bond a spokane-i repteret próbálta elérni, bekapcsolta a rádiót, és mindenféle frekvenciát végig próbált, hogy kapcsolatba tudjon lépni a légi forgalmi irányítással.

Mentőautóra volt szükség, és arra, hogy mielőbb kapcsolatba lépjenek az FBI-nál Eddie Rhabb ügynökkel, aki mostanra már nyilván visszatért az Egyesült Államokba.

M-re és Flissre gondolt, és remélte, hogy a körülményekhez képest jól viselték a manővereket, amiket a Clay tábornok privát légierőjével folytatott harc során volt kénytelen megtenni.

A Cobra már a hatalmas tó felett repült, amelybe a Spokane folyó is torkolt. Amikor Bondnak sikerült végre kapcsolatot teremtenie a spokane-i toronnyal, a Cobra motorja köhögni és akadozni kezdett. Nem telt bele néhány perc, és a rotorok lassulni kezdtek, jelezve, hogy rövidesen le fognak állni.

Vízi karnevál

Egy fix szárnyakkal rendelkező gépnél nem feltétlenül jelent katasztrófát, ha a motor vagy a motorok leállnak. A hagyományos repülőgépek súlyát a szárnyak osztják el. Egy nem túl nehéz gép, ha megfelelő magasságban van, még átmehet siklásba, amíg a pilóta talál valami alkalmas helyet a kényszerleszállásra. Az efféle gépeket viszonylag még könnyű kontrollálni is. A nagyobb repülőek esetében a sebesség elvesztése csak akkor válhat végzetessé, ha a gép nincs megfelelő magasságban, vagy a pilótán is úrrá lesz a pánik, és összecseréli a még működő, és a meghibásodott motorokat. Így egy repülőgép is könnyebben lezuhanhat, ahelyett, hogy siklana, amíg tud.

Egy helikopter esetében a motorhiba sokkal veszélyesebb tud lenni, mivel a gép súlyát gyakorlatilag a forgó rotorok tartják meg, így ha azok leállnak, nehéz bármit is tenni a katasztrófa elkerülésének érdekében.

Bond is csak keveset tehetett, amikor a Cobra gyors süllyedésbe kezdett, és veszíteni kezdett a sebességéből is. Még a zuhanás szögén sem nagyon tudott korrigálni, mert az ilyesfajta irány megváltoztatására is ép rotorokra lett volna szükség.

Elszántan próbálkozott a motor újraindításával, de már jócskán hatezer láb alatt voltak. Alattuk a tó vize sötétlett, és 007 sejtette, ha nem sikerül változtatni a helyzetet, a gép úgy csapódik a vízbe, mintha fejfel rohannának egy kőfalnak. A helikopter úgy törik majd darabokra, mint egy olcsó játékszer, ha földhöz vágják.

Nem adta fel, ismét megpróbálkozott az újraindítással. Ezúttal volt egy köhintés, mintha a motor megpróbálna feléledni. 007 arra gondolt, hogy talán az üzemanyag cső dugult el valahol.

Újra indított – megint csak egy prüszkölés. A magasságmérő ötezer lábat mutatott... Majd hamarosan négyezret.

Még egy próbálkozás... Háromezer láb... A motor ez alkalommal köhögni kezdett, és akadozva beindult.

Alig jelentett ez valamicske változást, de annyit mindenesetre sikerült elérnie, hogy a Cobra már ne meredeken zuhant tovább, hanem valamennyire irányíthatóvá vált. Volt esély egy viszonylag biztonságosabb landolásra.

Lassan próbálta növelni a motor teljesítményét, hogy a helikopter ismét lebegjen, ne pedig zuhanjon, de még mindig nem sikerült teljesen

stabilizálni a helyzetüket. A motor még mindig nem dolgozott rendesen, de mindenesetre annyi erőt át tudott adni a rotornak, hogy némileg kiegyensúlyozottabb lett a működése.

007 már látta Coeur d' Alene fényeit, sikerült abba az irányba fordítania a Cobrát. A rádión már sikerült közölnie a toronnyal, hogy bajban vannak, a hívójelük pedig Romeo–Alfa.

Megpróbált minél jobban a repülésre koncentrálni, szerette volna, ha legalább a város széléig épségben eljutnak valahogy. Egyenlőre azonban az is kétséges volt, hogy a tó fölött átjutnak-e.

– Spokane torony, itt Romeo–Alfa! – mondta Bond a rádióba. – Még mindig folyamatosan veszítek a magasságból. Hozzávetőleg kétföldnyire vagyok a parttól. Van valami ötletük a landolásra? Vége.

– Itt Spokane torony. Vettük, Romeo–Alfa. Azt ajánljuk, próbáljon meg minél közelebb jutni a parthoz! De ne jöjjön be a város fölé, mert az épületek és járművek miatt úgysem tudna biztonságosan leszállni!

– Vettem, torony. Megpróbálok olyan közel menni a parthoz, amennyire csak tudok. Gyors segítségre lesz szükségünk.

Ez tűnt a legértelmesebb megoldásnak. Őrütség lett volna egy keményebb landolást megkockáztatnia egy tóparti utcán, ahol emberek járkáltak, és a forgalom is meglehetősen nagy volt.

Bond mindent megtett, hogy ismét lebegésre bírja a masinát, de az csak nehezen akart engedelmeskedni. A tóparti úton sétáló emberek is felfigyeltek a küszködő gépre, aggódva nézték, mi fog történni. A légirányítás gyorsan intézkedett, a mentőosztag már úton volt a part felé. Néhány perccel később szirénázó mentőautók és tűzoltókocsik jelentek meg a parton.

– Torony, itt Romeo–Alfa – szólt Bond újra a rádióba. – Látom a mentőosztag egységeit a parton. Megpróbálok a lehető legközelebb landolni hozzájuk. Vége.

– Rendben, Romeo–Alfa! Sok szerencsét!

007 amennyire tudta, lelassította a Cobrát, hogy minél finomabban tehesse le a vízre. Tudta, még ha sikerülne is ez a manőver, Flissnek és M–nek nem lesz túl sok ideje rá, hogy kimásszanak a gépből, amely úgy fog elsüllyedni, mint egy vasdarab. Azt semmiképp nem szerette volna, ha olyan sorsra jut, mint a 'Hip'–ek.

Emlékezetében egy pillanatra feltűnt a felrobbanó és darabokra hulló helikopterek látványa. Elég egy rossz mozdulat, és akár egy finom landolás is katasztrófával végződhet.

A motor ismét kezdte felmondani a szolgálatot, a gép nehezen irányíthatóvá és egyre önállóbbá vált. Bond intett a mentőosztag embereinek,

hogy jöjjenek közelebb, közben a gép már majdnem érintette a vízfelszínt. Zajt hallott hátulról, a szeme sarkából látta, hogy Fliss kinyitotta az ajtót, és megpróbálja közelebb vonszolni a nyíláshoz M-et az imbolygó padlón.

A gép a bal oldalára dőlt, és Fliss eltűnt a tó vizében. A mentősök már a vízben gázoltak, valahonnan mentőövek is előkerültek. Bond megkönnyebbülten látta, hogy M eszméleténél van, és megpróbál segíteni magán. Fliss is előkerült, és igyekezett az öreg segítségére sietni.

Bond még egyszer egyenesbe hozta a gépet, de miután hallott egy irtózatos csattanást, a motor végleg leállt. Egyebet már nem tehetett, minthogy mielőbb elhagyja a Cobrát. Összehúzta magát, hogy minél kisebb legyen, és kiugrott a helikopterből.

Mivel közel volt a parthoz, arra számított, hogy a víz sekély lesz. Ehelyett mély volt és hideg. Ráadásul éppen egy erős áramlás közepében találta magát. A hullámok szinte magukkal ragadták, hiszen közel volt ahhoz a helyhez, ahol a tó és a folyó találkozása van.

Egy örökkévalóságnak tűnt számára, míg a felszínre küzdötte magát. A tüdejét mintha vasabroncs szorította volna össze, úgy érezte, tüstént szétrobban. Aztán végre kapott levegőt. Ezzel azonban nem oldódott meg minden probléma, mert az ár elkezdte sodorni. Bond minden erejét összeszedve küzdött, megpróbált a mentőosztag emberei felé úszni. A ruhái pillanatok alatt rengeteg vizet szívtak magukba, ezzel is nehezítve a dolgát. A vállai és a combjai fájnak, a metszően hideg víz alaposan próbára tette az izmait, a feje is folyton el-eltűnt a víz alatt. Köhögött és öklendezett, miközben úgy érezte, tehetetlen az ár sodrása ellen, és jó, ha arra futja az erejéből, hogy képes legyen egyhelyben maradni. Tapasztalt úszónak számított, de még soha nem került ekkora sodrásba. A küzdelem már legalább negyedóra–húszpercesnek tetszett számára, noha a logikája azt súgta, nem lehetett annyi, az ereje fogytán volt, érezte, hogy a víz átveszi teste felett a hatalmat, és csak sodródik a tó belseje felé.

A hideg víz is megtette hatását, kezdett beállnia a hypothermia állapota. A hátára fordult, továbbra is próbált a part felé evezni, miközben a sötét eget bámulta maga felett. Képek villantak fel az agyában, az élete úgy pergett le a szeme előtt, mintha egy filmen látná. Nők arcait látta, akiket sosem tud elfelejteni, egy lányt tetőtől–talpig bekenve arany festékkel, majd egy fiatal japán nő hajolt fölé, és gyengéd szavakat suttogott neki. Aztán egy másik nő, aki alig egy órája volt a felesége... Lövedékek fúródnak a testébe, és élettelenül hanyatlik a karjaiba.

Látta a londoni lakását – pillanatok a múltjából. Robbanások, fájdalom és öröm, apró és hatalmas csodák. Aztán minden összekeveredett, az

egész egy színes, forgó kaleidoszkóppá vált. A zavaros forgatagban egy hangot hallott, egy parancs érkezett a régmúltból: "Ez nem egy vízi karnevál, ember! Bond, csinálja végig rendezen, ha elkezdte!"

007 érezte, hogy közeleg a vég. Micsoda hely – gondolta, de nyugalma nem szállt el. Rendeteg veszéllyel kellett élete során szembenéznie, ami most itt fejeződik be egy széles, jéghideg tó vizében, amit csodálatos hegyek vesznek körül.

Miközben elvesztette az eszméletét, hangokat hallott, és kezeket érzett a testén, amelyek kiemelik a vízből. Angyalok lehetnek talán – tűnődött. Ezek szerint ez így szokott történni? Angyalok viszik át a Styxen...

Sötétség borult rá.

Lebegett a semmiben.

Hangokat hallott a messzeségből, aztán ezek a hangok egyre közelebb jöttek.

– Visszajön!

– Adjunk neki néhány percet!

– Nem, uram, várnia kell, amíg Dr. Brown engedélyezi, hogy beszéljen vele. Nem engedhetem meg, hogy a szobában maradjon.

...Valami beúszott a látószögébe, egy elmosódott kép, egy lebegő vízió. Egy aranyhajú vízió. Melegséget érzett maga körül, és kényelmet. Nem bánta, hogy elhagyja ezt a selyemgubót. Ez történik? Talán éppen újjászületik?

– Mr. Bond! – Egy nő hangja hallatszott, majd mintha valaki tapsolt volna. – James! James! Ébredjen, James!

Kinyitotta a szemét, és rájött, hogy a nyögések, amiket hallott, saját magától származnak.

Egy fehér köpenyes szőke nőt látott a közelben. Egy ápolónőt. Mellette egy férfi állt, aki szintén fehér köpenyt viselt.

– Üdvözlöm az élők sorában, Mr. Bond! Hogy érzi magát? – kérdezte a férfi.

– Hol vagyok? – nyögte 007. A nyelve alig akart engedelmeskedni, a szája kiszáradt. Csodálkozott, hogy miért éppen erre figyelt fel, hiszen ha halott lenne, valószínűleg nem volna teste, amit érzékel. – Szomjas vagyok – gondolta. Nyögött is valamit ezzel kapcsolatban, de az egészből csak egy érthetetlen krákogás lett. Egy gyengéd kéz azonban megemelte a fejét, majd narancslé ízt érezte a nyelvével.

– Hol vagyok? – ismételte immár érthetőbben.

– Kórházban. Pontosabban a Kootenai Egészségügyi Központban.

David Brown vagyok, az ön kezelőorvosa.

Ahogy 007 meghallotta a szavakat, és felfogta értelmüket, lassan az emlékezete is kitisztult. Víz húzta le a mélybe, mely hideg volt, szinte jeges.

– Mit keresek itt? Miért van szükségem orvosra? – kérdezte.

– Helikopter balesetet szenvedett. A tóban landolt a meghibásodott géppel – magyarázta az orvos. – Sokan egyszerűen belefulladtak volna, de maga életben maradt. Rémlik valami a történetekből?

Bond agyában képek kergetőztek. Emlékezett a Cobrára, és az orosz MI–8-asokkal vívott harcára. Egy pillanatra látott egy magas férfit, annak megszállott arckifejezését, amint felfelé néz. Egy automata pisztolyt tartott a kezében, és feléje lőtt. Azután a helikopter, a hajsza, a gép meghibásodása, és az, hogy M próbál kijutni a süllyedő roncsból.

– M rendben van? – kérdezte szinte azonnal.

– Ki az az M? – kérdezte az orvos. Nagydarab, megnyerő modorú ember volt, kedves mosollyal az arcán, noha 007–nek úgy tűnt, mintha a bolondját járatná vele.

– A másik férfi a helikopterben. Idősebb, mint én.

– Az admirális.

– Ő lesz az.

– Az igazat akarja tudni?

– Felrobbanok, ha nem az igazat mondja!

Az ápolónő, aki valóban szőke volt, de nem annyira vonzó, mint először hitte, az ágyhoz lépett, és megigazította a fejrészt, amitől Bond félig ülő helyzetbe került.

– Hogy van? – kérdezte 007 türelmetlenül. – Ugye, nem...?

– Az admirális rendben van – nyugtatta meg Brown. – Sőt, nagyon is rendben van. Már pokollá tette a személyzet életét. Van néhány ember az FBI–tól, akik látni akarják magát. Egy Rhabb és egy MacRoberts nevű férfi már alig várják, hogy beengedjem őket. Rendben vannak? Úgy értem, ismeri őket?

Bond bólintott.

– Gondolom, kérdéseket akarnak feltenni.

– Igen – mondta az orvos –, de egyelőre nem engedem be őket. Meg kell erősödnie, rengeteg pihenésre van még szüksége. Persze én ezt csak javasolhatom.

– Mi van Fliiss–sel?

– Ő a fiatal nő, aki magukkal volt a gépen?

007 ismét bólintott, s közben látta, hogy a mosoly ráfagy Brown arcára.

– Ugye, ő is életben van? – De már látta az orvos arckifejezését, és a szemeit. Azok mindent elárultak, Bond már tudta.

– A fenébe! – mondta dühösen és szomorúan egyszerre.

– Sajnálom – hajtotta le fejét együtt érzően az orvos. – Nagyon bátran viselkedett. Nem hiszem, hogy az admirális élne, ha ő nem lett volna ott. Kihúzta a gépből, gyakorlatilag ő mentette meg az életét, de a karja vagy a lába beszorulhatott az ajtónál. A bűvárok felhozták, és a mentősök mindent megtettek, hogy újraélesszék, de már késő volt.

Bond maga előtt látta Fliss bájos, mosolygós arcát, és rájött, hogy tulajdonképpen nem is ismerte a nőt. Mennyire más volt, amikor az útszéli gyorsétkezdében együtt voltak, és milyen bátran viselkedett, amikor a lövöldözés elkezdődött. A rohadt életbe! Azt, hogy a nők soha nincsenek biztonságban mellette, már félig hangosan tette hozzá.

– Hozatok valami harapnivalót, és a nővér odaadja a gyógyszereket, amiket szeretném, ha bevenne – terelte másra a szót az orvos.

– Meddig kell itt maradnom?

– Ha az admirálison múlik, akkor hozzávetőleg még öt percre. De igazából jó volna, ha a következő éjszakát itt töltené. Később még beszélünk.

Az orvos elhagyta a szobát, a nővér pedig injekciót adott neki. Ettől tényleg erőre kapott. Néhány perccel később egy fekete ápoló hozott különböző finomságokat egy széles tálcán.

A kórházi kosztról Bondnak mindig az iskolai menza förtelmes íze jutottak eszébe, de most annyira éhes volt, hogy mindent nagyon finomnak talált. A tálcán volt krumpli- és hagymaleves, máj és szalonna burgonyapürével, és valamilyen massa, ami az eperfagylaltra emlékeztette, de arra gyanakodott, hogy azt is tele rakták vegyszerekkel. Úgy látszik, ezen a vidéken egyáltalán nem törődnek olyasmivel, mint koleszterin-szint, és egészséges táplálkozás...

Bő egy óra múlva a nővér kávé hozott. A köpenyzeiben egy kis felcsipeszelt biléta volt, mely szerint Patti-nek hívták.

– Még mindig várnak magára – mondta a nő. – Az FBI-osokra gondolkodok.

– Egye fene, legyen szíves, küldje be őket!

– Biztos benne, hogy elég erős már ehhez?

– Teljesen. És abban is biztos vagyok, nem akarja, hogy ezek a fiúk egész éjjel itt lábatlankodjanak.

A lány huncutul elmosolyodott.

– A vörös hajút nem bánnám... Csípem a vörös srácokat.

Eddie Rhabb lépett be először, MacRoberts elmaradhatatlan utánfutóként követte. 007 hirtelen azon tűnődött, vajon ő észrevette-e, hogy tetszik Patti-nek.

Rhabb magával hozta Bond akatáskáját és holmijait, amiket a kocsiban hagyott.

– Sajnálom, ami Fliss-sel történt, Eddie – kezdte Bond.

Rhabb megrázta a fejét.

– Ügyes lány volt. Szolgálat közben halt meg, miközben megmentette a főnököd életét.

– Tudom. Találkoztál már vele?

– Találkoztam és beszéltem is. Az öreg tényleg fárasztó tud lenni olykor.

– Gondolom, az volt az első szava, hogy kár volt aggódni érte.

– Valami ilyesmi. – Eddie lélegzetvételnyi szünetet tartott, majd folytatta. – James, sajnálom, hogy nem tudunk segíteni. Volt néhány emberem a környéken, de nem tudtak közbeavatkozni. Túl gyorsan történt minden. Amikorra a légiőr odaküldött néhány vadászgépet, már vége lett a csetepaténak.

– És amúgy, mi az ábra?

– Szeretnénk először tőled hallani a részleteket, James, ha nem haragszol – mondta MacRoberts.

007 tömören összefoglalta a történeteket. Mindenről csak a lényegét mondta el, kerülte a felesleges részleteket.

– És a tábornok? – kérdezte Rhabb. – Az egyik lelőtt helikopteren volt?

– Igazából erre nem tudok válaszolni. Talán igen, talán nem. Ez találós kérdés. Tény, hogy egy cseppet sem kedvelt minket, és ezen a tényen az főleg nem szépített, hogy elvittük a legnagyobb gépét.

Rhabb bólintott, és beszámolt róla, hogy két csoportot küldtek ki a lezuhant gépek roncsaihoz.

– Azt hiszem, ebben csak akkor lehetünk biztosak, ha megtaláljuk a holttestét. Bízom benne, hogy így lesz. Alaposabban a körmére néztünk, és mostanra nem maradt túl sok kétség affelől, hogy meglehetősen szoros szálak fűzik a FAGY-hoz.

– Igazi fejfájást okoznak, látom.

– A FAGY? Igen. Úgy tűnik, egyre tökéletesebb szervezetté válik. Leszámítva azokat, akik a megszállott Brutus Clay hívei, a többségük józan gondolkodású. Tényleg hisznek abban, hogy a szervezetnek védelemre lesz szüksége egy szép napon, és már tervezik a következő lépéseket. Még néhány

év, aprólékos munka, és komoly gyűrűt fognak Washington köré vonni a befolyásukkal.

– De ez az idő mindenképpen el fog jönni.

– Nem lepne meg. Kivéve persze akkor, ha mi előbb tapossuk szét a Földanya Gyermekeit.

Váltottak még néhány szót, Bond megkérdezte, hogy állnak a dolgok Bradbury felrobbantott 299-esével.

– Tudjuk, hová helyezték el a bombákat. Valószínűleg távirányítással robbantották fel. A gép darabjait visszavitték az Egyesült Királyságba, a fiúk Farnborough-ban is átvizsgálják. Harley Bradbury készülhet a nagy találkozásra az ügyvédek és jogászok seregével.

– És a Tempestákkal. Effelől semmi kétség.

– A Tempesták a jelek szerint teljesen felszívódtak. Semmi nyomuk Rómában, Toszkánában vagy Velencében. Lehet, hogy mégis sikerült átcsalogatni a fivéreket ide. Ki tudja?

– És most hogyan tovább? – kérdezte Bond.

– M kiven a forgalomból. Már ami ezt az ügyet illeti – felelt MacRoberts. – Azt mondta, rengeteg tennivaló akad számokra ahelyett, hogy az USA-ban szaladgálsz körbe-körbe, és összevissza lövöldözzöl az üdvhadsereg tagjaira. Szó szerint idéztem.

– Ez M-re vall – mosolygott 007. – Mindig sejtettem, hogy a függetlenségi háború szerinte elhibázott lépés volt.

– Azért a ti III. György királyotok sem volt egy szent.

– Hát, ez is igaz, de M még mindig úgy gondolja, hogy Amerika majdhogynem szerves része a brit koronának.

Amikor Rhabb-ék elmentek, Patti ment be elbúcsúzni.

– Holnap nem leszek szolgálatban, és gyanítom, mire legközelebb jövök, maga már nem lesz itt. Azért ne aggódjon, nem marad egyedül, itt lesz az éjszakai boszorkány. Sok szerencsét!

Az említett boszorkány egy mogorva, erőszakos, idős, fekete nővér volt, aki mereven ragaszkodott minden előíráshoz. Ezt maradéktalanul közölte is Bonddal, amint szolgálatba lépett. 007 nem akadékoskodott, megpróbált jó képet vágni hozzá.

Azon az éjszakán Bond semmire sem vágyott jobban, mint további kiadós pihenésre, nem akart senkivel akadékoskodni, főleg nem a nővérral. Zaklatottnak és fáradtnak érezte magát, és tizenegy órakor már aludt is. Éjfélre már nyugodtan álmodott.

Éppen álma legkellemesebb részéhez ért, hiszen ismét együtt lehetett az újjászületett Sukie Tempestával, amikor durva kezek kezdték rázni.

– Ébredjen, Bond! – kiabálta valaki. – Már órák óta ébren kellene lennie, rengeteg dolgunk van. Találkoznunk kell néhány emberrel, és a gépünket is el kell érniük! Visszamegyünk Londonba! Ember, ébredjen már!

M mély, és sürgető hangja elriasztotta az álomképet. Ismét eszébe jutott a valóság, a Tempesta-család, és a FAGY.

Közjáték

Washingtonba repültek, ahová helyi idő szerint délután félötkor érkeztek meg. Mivel első osztályon utaztak, sikerült kettesben maradniuk. Annak ellenére, hogy M mindig óvatos volt a nyilvánosnak számító helyeken a fontos dolgokról történő beszélgetéseket illetően, most mellőzte ezt az elvét, így Bond végre megtudhatta elrablásának részleteit.

– Már sötét volt, és én is eléggé fáradt voltam – kezdte az öreg. – Tulajdonképpen mindannyian a világ egyik legöregebb trükkjének dőlünk be. Egy kanyar után két kocsi zárta el az utat. A dolog teljesen úgy festett, mintha baleset történt volna. Az egyik kocsiból egy férfi lógott ki félig, mintha eszméletlen sebesült lenne. A sofőr gondolkodás nélkül a fékre lépett. Utasítanom kellett volna, hogy azonnal értesítse a rendőrséget, de én sem gondoltam át alaposan a dolgot. Lassú voltam és felelőtlen. Az egész pillanatok alatt történt. Mindenhonnan előzőnöltek, legalább hatan lehettek. A sofőr és a testőröm csak rövid ideig tudott ellenállni a túlerővel szemben. A parancs is egyértelműen az lehetett, hogy rajtam kívül mindenkit öljenek meg. Hasztalan lett volna az ellenállásom. Egy ilyen öreg ember nem sokat tehetett volna hat fiatallal szemben. Ilyen idős korban már csak bajba tudja keverni magát az ember. Ha titkos információkat akartak volna kiszedni belőlem, teletömtek volna vegyszerekkel, és addig faggatnak, amíg ki nem adok mindent, amire kíváncsiak. Egy injekciót mindenesetre kaptam, amitől mély álomba zuhantam. Csak a repülőgépen tértem magamhoz. Valahol leszálltunk, gondolom, Kanadában. Közel volt Washington állam, autóval vittek. Kellemetlen és hosszú utazás volt, főleg, hogy én a csomagtartóban voltam. Kábult voltam, de azért hallottam, amikor a határhoz értünk. Azután megint elvesztettem az eszméletemet, és egy házban tértem magamhoz. Természetesen be voltam zárva, de sikerült kikukucskálnom. A kilátás gyönyörű volt: hegyek hófödte csúcsokkal és fenyőerdők. Akár Svájcban is lehettem volna. Később elkezdődött a kérdezz–felelek játék. Egyáltalán nem voltak kíváncsiak az európai vagy a közel–keleti ügyeinkre. Csak azt akarták tudni, mennyit tudunk a FAGY–ról és a Tempesta fivérekről.

– Ki vezette a kihallgatást? – kérdezte Bond.

– Egy katona, vagy ki a fene. Az biztos, hogy egyenruhában volt. Igaz, mindenki abban volt. Ezek mindannyian katonásdit játszottak. Azok a tipikus bokacsattogtatók.

– Milyen volt külsőre a pasas?

– Tipikus amerikai, villogó fehér fogsorral, mintha egy fogpasztareklámból lépett volna elő. Olyan, aki leginkább önmagának akar tetszeni. Az ötvenes éveinek a végén járhat, de ezt olyan nehéz megállapítani. Rengeteg olyan fickó van ebben a szakmában, akik negyven évesek, de legalább hatvannak néznek ki. Nagyon magas. Több mint hat láb. Sok időt tölthet a szabadban, ez látszik az arcán. Elég erőszakos típus, és van benne egyfajta jól észrevehető gonoszság. Megköveteli a feltétlen engedelmességet, de ő maga nem szereti betartani a szabályokat. Az volt a benyomásom, hogy szeret kockáztatni. Dicsőséget vagy halál. Ismeri ezt a típust. Ez a szemében is látszik.

A leírás meglehetősen pontos volt Brutus Clay tábornokról.

– Mit mondott neki? – kérdezte Bond.

– Nem volt túl sok mondanivalóm a számára. Semmi olyat nem árultam el, amit egyébként ne sejtett volna, hogy tudjuk. Azt mondtam, tudjuk, hogy a Tempsták jó néhány dologban benne vannak. Ami a FAGY–ot illeti, nem árultam el mindent. Azt mondtam, tudjuk, mit jelent a betűszó, de senki nem veszi komolyan a társaságot, és fogalmunk sincs róla, mik a céljaik. Ettől persze kissé ideges lett.

– Ezen cseppet sem csodálkozom – mosolygott Bond. – Mennyi ideig tartott mindez?

– Az időnek nincs túl nagy jelentősége, amikor megpróbálják kikészíteni az embert. Azt hiszem, az egyik helyen sodium pentatholt adtak. Mindenesetre alaposan kiütött, mert úgy éreztem magam, mint aki leitta magát a sárga földig. De összeszedtem magam, és nem mondtam nekik semmi olyat, ami különösebben érdemleges lenne.

– Arra emlékszik, hogy került a Cobrába?

– Teletömtek nyugtatóval, meg még isten tudja, mivel. Csak akkor tértem magamhoz, amikor már a levegőben voltunk, és az a szegény lány élesztgetni próbált.

– Tudja, hogy a lány meghalt, miközben megmentette az életét, uram?

M lassan bólintott, és rövid, fájdalmas fintor futott át az arcán. Az egész olyan volt, mint amikor a nap egy pillanatra elbújik egy felhő mögé.

– Már megköszöntem annak a Rhabb nevű fickónak. Különös emberek ezek az FBI–osok, de a szívük a helyén van.

– Nem lehetett könnyű a helikopteres utazása. Biztos borzasztó volt a tudatlanság.

– Nem rosszabb, mint egy Force Ten fedélzetén. Emlékszem, egyszer régen, az Atlanti-óceán északi részén... – és elkezdett egy ősrégi történetet mesélni egy kísérohajóról abból az időből, amikor még nagyon fiatal tiszt volt. Bond tudta, nehéz lesz megúsznia ezt a sztorit, mindenképpen végig kell hallgatnia.

Washingtonban M közölte Bonddal, hogy ő a Cosmos Clubba megy.

– Sajnálom, James, de nem hívhatom meg. Vacsorázzon meg, holnap Langley-be kell mennem, és szeretném, ha velem tartana. Sűrített lesz a program, mert holnap este indul egy gép a Dulles-ről a Heathrow-ra. London már elintézte a helyfoglalást.

Bond az egyik reptéri nyilvános fülkét használva szobát foglaltatott magának a legközelebbi Marriott Szállóban, amely Crystal City-ben volt.

– Majd holnap megkeresem – mondta M. – Délután kettőkor ott leszek magáért.

Az idős férfi adott még egy telefonszámot, ahol sürgős esetben 007 elérheti, majd pillanatok alatt eltűnt a repülőtéri forgatagban a taxiállomás irányába.

Crystal City – Kristályváros. Washingtonnak ezt a részét azért hívták így, mert rengeteg épület keltett olyan benyomást, mintha üvegből lenne. Ez elég egzotikusan hangzott sokak számára, ám valójában rideg és csúnya volt. Bond hamar megérkezett, bejelentkezett a recepciónál, majd elfoglalta a szobáját, melynek ablaka pontosan az amerikai főváros nemzetközi repülőterére nézett. Kicsomagolta azokat a holmikát, amikre szüksége lesz a délután hátralevő részében és az est folyamán, majd felhívta az FBI központját az Edgar J. Hooverről elnevezett épületben, hogy megtudja, Eddie Rhabb visszaért-e már. Az FBI speciális ügynöke úgy tervezte, hogy még aznap visszautazik Coeur d' Alene-ből, de Bond nem találta meg a központban. Rhabb házon kívül volt, és csak a titkárnőt sikerült némi viszontagságok árán elérni.

– Tegnap este velem voltam, azt mondta, ma visszarepül Washingtonba – magyarázta 007.

– Itt is volt reggel – mondta a lány meglehetősen kelletlenül –, de most sürgős elintéznivalója akadt.

Bond úgy gondolta, okosabb, ha nem faggatózik, és inkább felhívta Jack Pop Hughes-t az NTSB-nél.

– Hé, James! Azt hittem már az összes emberünk visszatért a boldog, öreg Angliába.

– A legtöbben igen, de én itt maradtam még egy kis időre, Pop. Arra gondoltam, mit szólnál, ha ma este együtt vacsoráznánk. Elveszett ember vagyok ebben a te hatalmas városodban, és nem akarok zűrbe keveredni.

– Hát, az tényleg meglehetősen egyszerű errefelé. Elég, ha kiteszed a lábad az utcára, és a baj máris rád talál. Hol vagy?

– Crystal Cityben, a Marriottban.

– Nyolc körül ott leszek érted. A hallban találkozunk.

Bond lement a szálloda kis shopjába, vett egy doboz cigarettát, majd a szobájába visszatérve az ablakhoz ült, rágyújtott, és a reptér gépeit nézte, amint szinte percenként landolnak vagy szállnak fel. Már éppen leszokóban volt a dohányzásról, de az elmúlt napok eseményei még mindig elevenen éltek benne, és úgy érezte, jót tenne néhány slukk megnyugtatósképpen. Az első szálból mégis csak néhányat szippantott, rövid idő múlva elnyomta, megnézett még egy jet-et, amint orrát a felhők közé fúrja, majd a szekrényhez lépett, és a kabátzsebéből kivette a fekete noteszt, amit a helikopterben talált. Visszaülve az ablakhoz, tanulmányozni kezdte.

Az első öt oldal telefonszámokkal volt tele. A számok mellett nem voltak nevek csak kezdőbetűk, és Bond minél jobban nézte őket, annál inkább nem értett belőlük semmit. A legtöbb amerikai szám volt, de talán egyik sem létezett valójában. Ahogy tovább nézegette a noteszt, egyre kuszábbnak tűnt számára az egész. Összevisszaság – gondolta. Néhány lap leginkább térképre emlékeztette, de azokból sem lehetett túl sok mindent kiolvasni. Ezeket furcsa hieroglifa-szerű valamik követték, és számsorok, amelyeknek látszólag semmi értelmük nem volt. 007 sokáig bámulta ezeket.

AM8753 ΣφΚΠΠϚ 14 ΖΟΨΡ 7654 ΔΒ*≡Ξ 468Η ΔΦΠΩΑ

Az egész notesz tele volt hasonló szimbólumokkal, még több telefonszámmal és térképpel. Volt köztük néhány értelmes szó is, melyek biztosan kódnevek lehettek : *Madeline, Corsica, Backstop, Pepper, Madman*.

A füzetet egy tapasztalt rejtjelezőnek vagy kódfejtőnek kell átnéznie ahhoz, hogy kiderüljön valami. Töprengett még egy ideig, majd a telefonért nyúlt, és tárcsázta az M-től kapott számot. Két csengés után a Cosmos Club jelentkezett, ahol 007 Sir Miles Messervy admirálist kérte a készülékhez.

M nevét a Titkosszolgálat emberei sosem használták, noha ez volt az egyik legköztudottabb nyílt titok a cégnél.

M hamarosan odajött, és meglehetősen éles hangon szólt a kagylóba.

– Mít akar, Bond?

– Csak egy kérdés, uram.

– Hallgatom!

– Foglalkozunk még a FAGY–gyal?

– Nem. Kivéve, ha kihatással van az Egyesült Királyságra. Bízom benne, hogy újvilági barátaink majd idejében informálnak minket. Mi takarékra kapcsolunk. Miért akarja tudni?

– II C–vel vacsorázom az NTSB–től. Megpróbálok beszélni Rhabb–bal is az FBI–tól. Ez egy egyszerű jó–ha–tudunk–róla–ügy, uram.

– Ha az NTSB rábukkan valamire, az természetesen minket is érdekel. És minden fontos lehet, ami Bradbury–vel kapcsolatos. Ez tényleg egy jó–ha–tudunk–róla–ügy, főleg, ha Angliával is kapcsolatos. Érti?

– Tökéletesen, uram. És köszönöm.

Pop Hughes valamivel nyolc előtt érkezett meg a szállodába, és amint beültek az autójába, azonnal a Connecticut Avenue–n lévő egyik előkelő étteremhez hajtott.

– Steak, tengeri kaja és elegancia – mondta Pop lelkesen. – Menő újságírók gyakran járnak ide. És ahová a firkászok beteszik a lábukat, onnan a politikusok sem lehetnek messze. Ráadásul kitűnően főznek, ami nem mellékes.

Steaket rendeltek, majd Bond egy hosszú kérdezz–felelekbe kezdett a BD 299–essel kapcsolatban.

– Mire vagy kíváncsi, James? – tárta szét karjait Hughes. – Hamarosan nyilvánosságra hozzuk a vizsgálat eredményeit. Már elég sokat megtudtunk. Tudjuk, hova rejtették a bombákat, csak a detonálást illetően nem vagyunk még biztosak a dolgban. A feltételezések szerint időzítve volt, de az sincs kizárva, hogy távirányítással robbantottak. A jó öreg Harley Bradbury–nek jónéhány kérdésre felelnie kell majd. A darabokat visszaszállítják Farnborough–ba, ahol összerakják a gépet. Ott remélhetőleg további kérdésekre is választ kapunk.

– Indíték, Pop? Biztosan van valami elképzelésed az indítékokat illetően.

Hughes megrántotta a vállait.

– Több tippem is van, de mind elenyészőnek tűnik az emberáldozatokat tekintve. Túl sokan haltak meg.

– Sajnos mostanában már semmi nem lep meg. Manapság már egyáltalán nem számít, ha egy merényletnek ártatlan áldozatai is vannak. Mondj valamit a tippjeidről!

Hughes nagyot sóhajtott.

– Hát, egyrészt lehetett pusztán üzleti–ügy vagy leszámolás. Esetleg fenyegetés. Valaki vagy valakik nem akarták, hogy a Bradbury Légítársaság

ugyanolyan irányítás alatt maradjon, mint eddig. Néhány nagykutya ki akarja venni a társaságot Harley kezéből. Talán így nyújtották be a kérvényt.

– Esetleg olyan, vagy olyanok, akiket én is ismerek?

Hughes rövid szünetet tartott, majd folytatta.

– Hát, vannak jónéhányan, akik investáltak a buliba. Itt van mindjárt a Tempesta–família Rómából..

– Őket meglehetősen jól ismerem.

– Ők még nem is voltak olyan nagy százalékban részesek benne, mint egy francia konzorcium, vagy egy amerikai nagyvállalat a Wall Streetről. A nevük Freezeways.

– Aha – gondolkodott el Bond. – Alaposan körbeszágalszám őket a helyedben, Pop.

– Már megtettem, de elég valószínűtlennek látszik, hogy közük lenne a merénylethez. Elég tisztességes cég. Mindenesetre van még néhány meredek elképzelés.

– Folytasd!

– Két FBI ügynök, Allen és Farmer egy pasast kísért Londonból az Államokba. Anglia egy peres ügyben adta ki. A neve Dick Kauffburger, becenevén az Idióta. Elégé piszok alak volt, befolyásos kapcsolatokkal. Hidd el nekem, vagy egy tucat olyan férfi és nő létezik az alvilágban és a felső tízezerben egyaránt, akik nem törődnének az ártatlan áldozatokkal, ha elkaphatnák Kauffburgert. Illetve erre mostmár nincs gondjuk. Nagyjából ennyi – fejezte be a fejtegetést Hughes. – Talán ez lehetett a valódi ok, de biztosat persze nem lehet tudni.

– Ennyi? Semmi további kósza ötlet?

– Lehetett politikai ügy is. De az csak tisztán brit szál. Én pedig nem látok itt tevékenykedni egyetlen britet sem.

– Nem hiszem, Pop. Emlékezz, hogy a Vasladyt is hogyan próbálták meg kivonni a forgalomból. A Konzervatívok éppen kupaktanácsot tartottak, végig ott voltak vele. De igazad van, sosem lehet tudni.

– Az elkövetők egy részét illetően már majdnem biztosak vagyunk. Sejtjük, kik helyezték el a bombát a gépen.

– Nocsak?

– Emlékszel, hogy a gép az előző estét a birmingham-i Bradbury–hangárban töltötte, mielőtt levitték a Heathrow–ra, hogy Washingtonba repüljön.

– Igen, emlékszem.

– A bombák csak ott kerülhettek fel a fedélzetre.

– Mennyire vagytok biztosak ebben?

– Több, mint száz százalékig. A rutinellenőrzést azon az éjszakán két férfi és egy nő végezte. Csak ők hárman voltak a hangárban, legalább másfél órán át dolgoztak a gépen.

– És?

– És mindhárman eltűntek. Egy fickó, akit Daniel Paul–nak hívnak, egy másik, idősebb férfi, aki Iffyként közismert, a teljes neve Ivor Bergman, és a nő, egy bizonyos Ruth Isaacs.

– Valaki értük ment?

– Nem. Egyszerűen csak eltűntek. A következő estén nem mentek dolgozni. Hamisított belépőjük volt. A Titkosszolgálat már dolgozik ezen a szálon. Úgy tűnik, hogy Paul, a már jólismert bombakészítő az Angry Brigádból. Az igazi neve Mallard – 'Sárkány' Mallard, illetve teljes nevén Winston Mallard: jamaicai származású. A lány valószínűleg IRA–tag. Nuala McBride. Dereng valami?

– Nuala mindenképpen ismerős. Összefoglalva tehát, van egy csapat exterrorista, akik a bombát legyártották, és elhelyezték a gépen. Amint visszatértem Londonba, utánanézek. Tartsuk a kapcsolatot, Pop! Rendben? Minden apróság érdekel. – 007 egy névjegykártyát tett az asztalra. – Ha van valami, telefonálj ide, és hagyj egy számot, amin visszahívhatlak!

– Megadjam én is a számomat?

Bond megrázta a fejét.

– Meg tudom szerezni, ha szükségem lenne rá – mosolygott.

Amikor visszatért a hotelbe, még egyszer alaposan áttanulmányozta a noteszt, ami minden valószínűség szerint Clay tábornoké volt. Utána lefeküdt, és szinte azonnal mély álomba merült. Telefoncsörgésre ébredt.

Az órája hajnali öt–harmincat mutatott, mérgesen mordult bele a kagylóba.

– Kerestél tegnap este. – Eddie Rhabb hangja frissnek tűnt, annak ellenére, hogy az FBI–os nem aludt sokat.

– Igen, próbáltalak elérni.

– Fontos?

– Csak életbevágó. Mikor találkozhatnánk?

– Reggelizzünk együtt a szállóban! Mondjuk nyolckor.

– Az már egy emberibb időpontnak tűnik, hogy ébren legyen az ember. Ott leszek.

Bond aludt még egy keveset, majd ébredés után vett egy frissítő zuhanyt, rendbe szedte magát, és pontban nyolckor lement az étterembe. Az FBI–os már várta.

– Tehát? – kérdezte Eddie, miután mindketten rendeltek.

- Van valamim a számodra.
- Mi?
- Csak szép sorjában! Megtaláltátok a tábornok holttestét?

Eddie megrázta a fejét.

– Csak a pilóták holtteste volt a helikopterek roncsai között. A temetőnél arra utaló nyomokat találtunk, hogy az egyik MI–8–asból egy dzsippet tettek ki.

– Ezek szerint Brutus Clay teljes egészségnek örvend, és vígan éli tovább az életét, a jóég tudja, hol...

– A hegyek között az embereivel, gondolom én. Tehát mid van az én számomra?

– Clay apró kis fekete könyvecskéje, tele titkos adatokkal és térképekkel.

007 átadta Rhabb–nak a noteszt.

– Ezt nem a sajátjainak kellene odaadnia?

– A főnököm azt mondta, már nem foglalkozunk az üggyel. Kivéve, ha úgy alakulnak a dolgok, hogy esetleg Angliát is érintené.

– Ha a FAGY akcióba lendül, akkor abban mindannyian érintettek leszünk.

– Ennek még legalább két évtizedet adok.

– Én nem hiszem, hogy ilyen sok időnk lenne, James. Mindenesetre tartzuk a kapcsolatot!

M ígéretéhez híven, megjelent délután, pontban két órakor egy limuzinnal és egy sofőrrel. Langley–be, Virginia–ba mentek, a CIA központjába, ahol M néhány óras négy szemközti megbeszélést folytatott egy magasrangú tiszttel. Közben Bond körbejárta régi ismerőseit.

– Az amik meglehetősen aggódnak emiatt a FAGY miatt – mondta M halkán, miközben már a Dulles felé autóztak, visszafelé Langley–ből. – Sőt, mondhatnám, pánikhangulat van kialakulóban.

– Találkoztam reggel az FBI–ossal, és nekem is ugyanez volt a benyomásom.

M morgott még valamit a dologgal kapcsolatban, azután nem hozta szóba többé az ügyet. A Heathrow–ról egyenesen a központba mentek.

A következő évben az újságok tele voltak a Bradbury–gép lezuhanásáról szóló hírekkel, és a légitársaság esetleges csődbemeneteléről szóló fejtegetésekkel. Időről időre felröppent valami információ. Londonba is érkeztek folyamatosan a jelentések Eddie Rhabbtól, hogy Clay újból felbukkant, és arról, hogy a Tempesták még mindig jónéhány kétes üzletben

benne vannak. Ők vezettek egy új konzorciumot, amely átvenni készült a Bradbury Légitársaságot Triumph Airways néven – egy szervezet, amely virágzott, és riasztó tempóban egyre csak nőtt és nőtt.

Winston Mallardot és Nuala McBride-ot elfogta és letartóztatta a rendőrség, amikor éppen egy repülőgép fedélzetére léptek Miami-ban. Nem találtak ellenük semmilyen bizonyítékot, így a sajtóval közölték, hogy tizenkét órán belül elengedték őket. Persze akik a SIS-nél dolgoztak, tudták, hogy a Titkosszolgálat a két terroristát benntartotta, és kihalgatta. Még az a hír is felröppent, hogy kellemetlen, de hatásos vallatásnak vetették alá őket.

Később – még ugyanebben az évben – M behívatta Bondot, hogy az FBI-tól és a CIA-tól kapott híreket közölje vele.

– Paranoiások – morogta. – Egytől egyig, mindannyian.

007 közben azon tűnődött, vajon tényleg csak túllihetik-e a dolgot, hiszen a legújabb hírek szerint a FAGY létszáma egyre csak nőtt. Sőt, két kiváló ügynöknek nyoma veszett, akik az ügynök dolgoztak – valószínűleg megölték őket. Ez később bebizonyosodott, mert a holttesteket karácsony este megtalálták. Csúnyán megcsönkítették őket.

Egy küldetés alkalmával Svájcban James Bond találkozott a még mindig elragadó szépségű Fredericka von Grüssével, aki a Svájci Titkosszolgálat tisztjeként vett részt az akcióban. Együtt dolgoztak Bonddal, és a küldetés végén von Grüsse kisasszony otthagya az alpesi országot, és a továbbiakban hasonló megbízatást kapott M-től.

Freddie von Grüsse és Bond attól kezdve összetartoztak, és ez több mindenkire is boldoggá tett. Leginkább M-et, de jónéhányan úgy gondolták a Titkosszolgálatnál, hogy 007-nek már évekkorábban meg kellett volna állapodnia valaki mellett. Mindenki egyetértett abban, hogy Freddie, avagy Flicka, ki hogy hívta, nagyon jó hatással volt Bondra. M még afelett is szemet hűnyt – merthogy ellentétes volt a szabályzattal –, hogy együtt éltek Chelsea-ben, Bond king's road-i lakásában.

Úgy tűnt, hogy hamarosan megkondulnak az esküvői harangok is. A von Grüsse-lány a legjobb választás volt – mondogatták egyesek. Bond anyja svájci származású volt, de 007 úgy tűnik, nem örökölt tőle semmilyen tipikus svájci tulajdonságot.

Azután együtt elvállaltak egy újabb küldetést, mely később a *SeaFire* kódnevet kapta. Veszélyes akció volt, és annak ellenére, hogy sikerrel jártak Flicka von Grüsse súlyos sérülést szenvedett. Válságos állapotban szállították Puerto Ricóból Londonba. A baj sosem jár egyedül – M is éppen egy ritka betegséget kapott.

Lassacskán a Titkosszolgálat arculata és szerkezete is megváltozott. A hidegháború végetért, és ugyan még mindig M volt az első ember, a fontos döntéseket egy bizottság felügyelte. A szolgálat felelős volt a hatalmon lévő politikusok akcióiért.

Majd, minden előzmény nélkül, a FAGY ismét felütötte a fejét egy drámai és teljesen váratlan helyzetben.

Második könyv

Fagyos összeesküvés

Hang a múltból

Bond a Király Légierő egyik Gulfstream típusú mentőgépén repült vissza Puerto Ricoból. Freddie von Grüsse szinte darabokra tört teste a körülményekhez képest kényelmesen volt elhelyezve a gépen. A lánynak az arca is a felismerhetetlenségig összeroncsolódott. A szájából és orrából csövek lógtak ki, a bőre színe szürke volt. A szemei csukva voltak, az összes életjel a lélegzetvétel apró mozdulatai voltak, ahogy a mellkasa alig láthatóan emelkedett és süllyedt. Táplálékot csak a karjába futó infúzióon keresztül kapott. A betegre két nővér és a légierő egy orvosa felügyelt.

Bond első útja az orvoshoz vezetett.

– Túl fogja élni, doki? – A tekintete tele volt aggodalommal, a hangja fáradtan és fásultan kongott.

– Csak remélhetjük, uram. – Az orvos fiatal kora ellenére meglehetősen nagy tapasztalattal rendelkezett. – Most még nehéz bármit is mondani. Alaposan megvizsgáltam, és helyre raktam azokat a csontokat, amiket tudtam. Talán a belső vérzést is sikerült megállítani. Amint megérkezünk Lyneham-be, további kezelést fog kapni, és egy pontosabb diagnózist is fel tudunk állítani.

– És mi a magya véleménye, doki? Nyugodtan lehet velem őszinte.

Az orvos mély lélegzetet vett, és nem akart 007 szemébe nézni.

– Negyven százaléknál nem adok több esélyt a felgyógyulásra. – Ennyit tudott mondani, de a legrosszabb még csak eztán következett. – És ha tényleg az igazságra kíváncsi, akkor meg kell mondjam, ha föl is épül, az élete hátralévő részét tolösztékben fogja tölteni.

Bond arra gondolt, hogy ennek a gondolatát a lány nem fogja tudni elviselni. Inkább meghalna, minthogy nyomorékként élje le a további életét. Freddie von Grüsse csak akkor volt boldog, ha teljes életet élt, és pezsgett körötte minden. Semmi esély nem volt rá, hogy elfogadja majd azt a tényt, hogy betegen töltsé hátralévő életét. 007 ebben a pillanatban abban reménykedett, hogy a lány nem marad életben, és emiatt nem érzett lelkiismeretfurdallást.

Lyneham-ben már egy mentőautó várta őket a reptéren, Bond természetesen elkísérte Flickát a klinikára, ami részben a Titkosszolgálathoz tartozott Surrey-ban.

Az átalakított öreg épületet két szervezet tartotta fenn. A klinikán dolgozó nővérek többsége ott lakott. A személyzethez tartozott három kiváló orvos is, de sürgős esetekben egy óra alatt a klinikára ért bármelyik specialista. Az intézmény felszereltsége a legjobbak közé tartozott, így ha Freddie-nek egyáltalán volt valamennyi esélye a felépülésre, akkor ez a hely volt erre a legalkalmasabb.

A megérkezése után néhány órával Freddie már a műtőasztalon volt. A sebészek mintegy hét órán keresztül dolgoztak rajta, és már jóval elmúlt éjfél, mire végeztek. Bondot a műtétet vezető professzor tájékoztatta.

– Semmit sem tudhatunk biztosan... – A professzor egy szakállas, ősz hajú férfi volt, a hatvanas évei elején járhatott. – Minden teljesen bizonytalan. Kómában van, és semmi esély nincs rá, hogy a közeljövőben magához tér belőle. A koponyában erőteljes bevézés volt, ezt sikerült helyrehozni. A tüdő egyik fele kilyukadt, és harminchét csontja törött el. A tüdőt megfoltoztuk, a folyadékot kiszivattuk belőle. Most erős antibiotikumokat kap, hogy megelőzzük a tüdőgyulladást. Abban nem lehetünk biztosak, hogy az agy sérült-e vagy sem. Ha valaha is kikerül ebből a kómából, fel tudjuk majd mérni a károsodás mértékét, de hogy őszinte legyek önnel, Bond parancsnok, azt hiszem, az esély nagyon csekély. Valószínűleg képtelen lesz a normális életre.

007 taxival ment vissza Londonba, és nem tudott szabadulni attól a nyomasztó érzéstől, amit ez a helyzet okozott benne. Az otthona kietlen pusztaságnak tűnt Freddie nélkül. Az éjszaka hátralévő részét azzal töltötte, hogy megpróbálta elképzelni, milyen lesz a további élete. Az számára sem volt kétséges, hogy nagyon szerette a lányt, de szembe kellett néznie a ténnyel, hogy nagy az esélye annak, hogy végleg elveszítheti. Bármily erős is volt ez a szerelem, nem tudta elképzelni, hogy az élete további részét Freddie von Grüsse ápolójaként élje le.

Ezt éppúgy nem szeretné a lány sem.

Eszébe jutott eddigi élete, és az, hogy mennyire volt szerencséje, avagy éppen balszerencséje a nővel. A szex csak egy dolog volt, hiszen mindössze négy olyan nő akadt csupán, akikről elmondhatta, hogy igazán szerette őket. Közülük is az egyik egy órája volt csak a felesége, máris megölték.

Bond azon tűnődött, hogy a balszerencse legfőbb oka vitathatatlanul összefügg a foglalkozásával.

Észre sem vette, mikor aludt el, de korán ébredt. Fáradt volt és kimerült. Első útja M-hez vezetett, akinek a háza a regency-i majorságban volt Quarterdeckben, a windsori erdőség szélén.

Legutóbb, amikor M–nél járt, főnöke betegeskedett éppen. Fel sem kelt az ágyból, és egy ápolónő mindig ott sündörgött körülötte. Ez még akkor volt, amikor a *SeaFire*–ügy a végkéfelethez közeledett. Bond aggódott M miatt. Az öreg nagyon elégedetlen volt a dolgok állásával. A napi parancsok tőle függtek, a speciális küldetésekért is ő vállalta a felelősséget, de minden szál keresztülfutott a bizottságon. Bond és M, régivágású tisztek révén nehezen emésztették meg a hidegháború befejeződésével járó változásokat. Mindketten küzdöttek azért, hogy megmaradjon korábbi önállóságuk, de a szerencse nem kimondottan kedvezett nekik. Bond sokat töprengett azon, hogy az enyhüléssel egyetemben talán az ő idejük is lejárt, és lelke mélyén igazat adott a kormánynak, hogy nagyobb ellenőrzést gyakorolt a Titkosszolgálat munkájára vonatkozóan.

Becsöngetett. A hatalmas, elegáns tölgyfaajtó rövid várakozás után feltárult, és 007 boldog volt, mert M maga nyitott ajtót. Az öreg pihent és friss volt, látszott rajta, hogy a viszonylagos nyugalom jól tett neki. Hideg, szürke szemei éppolyan tisztán csillogtak, mint a betegség előtt. M őszintén örült a látogatásnak, a megszokott melegséggel fogadta Bondot. Leültette a könyvtárszobában, és sherryvel kínálta. Néhány mondatos jelentéktelen fecsegés után azonban kérdőn nézett ügynökére.

– Csak azért van itt, hogy ellenőrizze öreg főnökét, vagy egyéb célja is van a látogatásának, James?

Bond mesélni kezdett Freddie állapotáról.

– Tudom, drága fiam – mondta M. – Mindent tudok róla. Maga megállta a helyét, ő elbukott. Ebben egyikük sem hibás, hiszen mindketten a legjobb szándékuk és tudásuk szerint jártak el. Csak azt tudom tanácsolni, hogy folytassa az életét. Időnként látogassa meg, de valódi megoldást úgyis csak az idő hoz majd. Tökéletesen tisztában vagyok vele, mit érez, de nem engedhetem meg, hogy olyan depresszióba zuhanjon, mint *akkor*... – M a felesége halálára célzott.

007 sóhajtott. Nagyon is tisztában volt vele, miről beszél a főnöke. Soha nem volt olyan borzasztó és elviselhetetlen számára az élet, mint Tracy halála után.

– Menjen szabadságra, minél hosszabb időre. Annak az átkozott bizottságnak sincs semmi kifogása ellene. Jövő januárig semmi dolga sem lesz. Meg kell próbálnia, James! Utazzon el valamilyen kellemes helyre egy időre. Pihenjen és regenerálódjon! Fel kell töltenie az elemeket, mielőtt végleg kimerülnének. Mint már mondtam, az idő majd mindent megold.

Bond hallgatta M-et, de nem akart messzebb menni, mint a klinika, ahol Freddie fekszik, akár Csipkerózsika, aki arra vár, hogy ő megcsókolja, és felébressze az álmából.

Ahogy elhajtott, és a Saabbal a klinika felé igyekezett, megint hatalmába kerítette valamilyen megmagyarázhatatlan érzés, mely cinikus öngúnyba csapott át.

Freddie állapotában semmilyen változás nem állt be, mióta legutóbb meglátogatta. Tudta, hogy ez a látogatás egy idő után rutinszerűvé fog válni. Mindig hét harminckor fog kelni, tornázik, megfürdik, reggelizik – a kedvenc étkezése...

Kezd visszatérni a régi napok kerékvágásába – hogyan elemezné ezt egy pszichiáter? Megpróbálta megtalálni benső nyugalma. Freddie von Grüsse kizökentette őt a rég megszokott életritmusból, amíg együtt voltak. Talán az, hogy a lány most ilyen állapotba került, számúzi majd őt a régi életébe?

Elhatározta, hogy minden délelőtt tíz körül bemegy a klinikára, hogy a nap többi részét ott tölthesse. Majd leül az ágy szélére, Freddie mellé, aki mozdulatlanul fekszik, szemben az ablakkal, mely mögött a hatalmas, csodálatos mező terült el.

Néha beszélt hozzá, és remélte, hogy egyszer csak hirtelen majd választ kap. A kezét egész idő alatt fogta, időnként meg is szorította, és remélte, hogy a lány valamelyik szorítást majd viszonozza. De Freddie cseppnyi jelét sem adta annak, hogy fel akarna ébredni a mély kómából.

A következő péntek délutánján, miután elment Freddie-től, a hangulta olyannyira nyomott volt, hogy a depresszió fekete fellegét szinte látni vélte önmaga felett. Hazaérve megszokott, fásult mozdulatokkal szedte össze aznapi postáját, amit reggel meg sem nézett – ez is egy újabb törés volt megszokott életében, ami mégjobban dühítette.

A dolgozószobában leült íróasztalához, és elkezdte átnézni a küldeményeket. Volt néhány befizetni való csekk, egy levél a klubjától (a jellegzetes kézírást felismerte – egy fiatal nőé volt, akit már egy ideje kerülni próbált). Azután ott volt még a legfrissebb árlista a Berry Bros és Rudd cégtől, a borkereskedőtől; egy vastag, fekete boríték a The Folio Society-től és egy prospektus az American Expressstől tele jobbnál jobb nyaralási ötletekkel – ezt is csak a tagok kapták meg.

A végére már csak egy apró csomag maradt – olasz bélyeg volt rajta. A csomagot óvatosan bontotta fel a Royal Marine kommandós késével – ezt használta papírvágóként. Egy kazetta volt benne, felirattal ellátva: *James Bond részére – Szigorúan bizalmas!*

A dolog kezdett érdekessé válni. A hálószobából előhozta a kis sétálómagnóját, behelyezte a kazettát, a fülére tette a fülhallgatót, és megnyomta az indítógombot.

"Helló, James! Remélem, még emlékszel rám. Ha mégsem ismernéd fel a hangomat, akkor segítségül elárulom a kódnevemet, amit akkor használtam, amikor együtt dolgoztunk. Veszélyes időszak volt, mégis gyönyörű. Hellkin, James. Emlékszel még Hellkinre?"

Hellkin... Hogyan is feledhetné el őt? A szavai úgy ömlöttek szét a tudatában, akár az édes méz, és újra látta a nőt, mintha ott állna előtte. Ugyanúgy, ahogyan először megpillantotta az Ischia szigeti villa előtt, a nápolyi öbölben.

Azon a napon is lélegzetelállítóan gyönyörű volt – szűk felsőt és levágott szárú farmert viselt, mely láttatni engedte mezítelen combjait és gömbölyű, izmos fenekének egy részét. Fantasztikus lábai voltak. A törékeny nőies testtel pazar látványt nyújtottak. Csak csodálni tudta az első pillanattól kezdve.

És újra maga előtt látta az arcát is: sötét, villanó szemek, pisze orr, vastag ajkak, melyek örökké mosolyogtak, és a gyönyörű, hullámzó, fekete hajkorona.

A hangja most is a fülében csengett, emlékezett rá, amikor bemutatkozott – Beatrice –, oly lágyan ejtette a nevet, mintha egy szenvedélyes sóhaj hagyta volna el az ajkát. Beatrice Maria da Ricci olasz apa és angol anya gyermeke volt. A lány Oxfordban tanult, majd a SIS alkalmazásába került. A titkosszolgálat főhadiszállásának számítógépes központjában dolgozott egy ideig, majd ő maga is kikerült a kemény világba, az úgynevezett terepre. Akkor még javában dúlt a hidegháború – vagy legalábbis a hidegháború alkonya.

Emlékezett a csókjára, a lány testének rezdüléseire, az édes borzongásra, és a keserűsége, amikor azt hitte, hogy halott. De valami évekig ott motoszkált a tudatalattijában. Beatrice könnyen lehetett volna élete legnagyobb szerelme – és ezt mindketten tudták.

Az emlékek olyan intenzitással törtek a felszínre, hogy Bondnak vissza kellett tekernie a kazettát az elejére, hogy ne csak hallja a nő hangját, de szavainak értelmét is felfogja.

A bemutatkozás után Beatrice hangja komorra vált.

"James, igazán sajnálom, hogy zavartak, de – mint te is bizonyosan tudsz róla – én még mindig a régi cégnél dolgozom. Igaz, vannak jónéhányan, akik szerint mi már soha az életben nem találkozunk egymással. Jelenleg is éppen egy megbízatást teljesítek, ezért nem akartalak telefonon hívni. Úgy gondolom, minden bizonnyal téged is érdekkelhet,

hogy mik történnek erre felé. Ezt a felvételt Rómában készíttem, és amilyen gyorsan csak lehet, eljuttatom hozzád. Pénteken már Svájcban leszek egy olyan ügyből kifolyólag, amiről nekem azt mondták, hogy te is tudsz. Egy ügy, amelyről elég, ha egyetlen szobában említést teszek: FAGY.

Péntektől vasárnap estig a Hotel du Rhone-ban leszek, Genfben. Az 504-es szobában fogok lakni. Először a recepciótól kell telefonálni."

Hosszú csend következett.

"James, kérlek, gyere, ha tudsz! Számomra ez élet-halál kérdése, bidd el! Ennek a feladatnak sikerülnie kell! Ha veszítek, az az életembe kerül! Kérlek, segíts!"

007 tudta, hogy nem lenne bölcs dolog, ha a telefont használná, így szűk tíz perc elteltével ismét kocsiban ült, és Quarterdeck felé tartott. Vissza kell mennie M-hez. Nem vitt mást, csupán az aktatáskáját, és egy könnyű utazótáskát benne a legszükségesebb holmikkal. Az út nem tarthat tovább egy és negyed óránál, és ha megkapja az engedélyt, akkor egy újabb óra elteltével a Haethrow-n lehet – vagyis kis szerencsével este hétre a reptérre érhet. Ha nem csal az emlékezete, van egy Swissair járat Genfbe este kilenckor – ez az utolsó gép aznap Svájcba.

Keresztülcikázott a városon – már amennyire a péntek esti csúcsforgalom ezt engedte –, közben pedig újból végighallgatta Beatrice üzenetét. A sürgetés érződött minden szavában, és Bond nem tudott ellenállni neki.

Vajon mit talál majd Genfben, a Hotel du Rhone 504-es szobájában? Beatrice félt, ez egyértelműen hallatszott a hangján. Pedig a lány nagyon jó ügynök volt, akit nem lehetett egykönnyen megijeszteni.

Mindenképpen tudni kell

Miközben Quarterdeck felé hajtott, szitálni kezdett az eső. Tipikusan angol, kellemetlen novemberi éjszaka volt, Bond mégis kezdte úgy érezni, a lelki egyensúlya lassan–lassan visszatér, kimozdulva az eddigi mélypontról. Mert végre tisztában volt vele, mi volt a baja önmagával. A tétlenséggel töltött hosszú hetek, és a szüntelen aggodalom Freddie von Grüsse miatt észrevétlen önsajnálta taszította.

Ilyen már régebben is történt vele.

Távol került a megszokott életritmustól, az állandó veszélytől, és tudta, ezt a passzivitást mielőbb meg kell szüntetnie. Vágyott rá, hogy visszatérjen a játékba – ahogy ő nevezte, és most jó esélye nyílt erre. Meg kell győznie M-et, engedélyezze, hogy még aznap este elrepülhessen Genfbe.

Törleszteni akarta az adósságát.

A valamivel több, mint egyórás út végén M maga nyitott ajtót.

– James, fiam! – üdvözölte felvillanyozva, az öreg arcáról egyértelmű öröm tükröződött. – Jöjjön be! Ma este egyedül vagyok, Davisonék Windsorbba mentek egy koncertre.

Mr. és Mrs. Davison a tulajdonképpeni személyzet voltak, akik maguk is M házában éltek.

Bond belépett az ajtón és rögtön megérezte a lakkozott fenyőfa bútorok jellegzetes és ismerős illatát. Itt már évtizedek óta minden ugyanúgy állt, szinte semmi sem változott: a festmények a falon, a berendezés, és a jó öreg csengő közvetlenül az ajtó mellett, ami a HMS Repluse-ról származott, abból az időből, amikor M még parancsnokként szolgált a Királyi Haditengerészet rombolóján.

– Megkínálhatom valamivel, James? Davisonék bőven hagytak sonkát és salátát, még kettőnknek is sok.

– Köszönöm, uram, nem – utasította el 007 udvariasan. – Nagyon fontos dolgot kell önnel megbeszelnem. Az engedélyt szeretném kérni, hogy néhány órán belül elhagyhassam Angliát. Mindenekelőtt lejátszanék egy kazettát, uram, ami a mai postával érkezett. Amint meghallgattam, azonnal útnak indultam ide.

M arcán halvány felhő suhant át, az idős férfi szemeiben az aggodalom szikrái csillantak.

Rövid tünődés után M italt töltött mindkettejüknek, majd a kandalló elé ültek, és Bond lejátszotta a Beatrice Maria da Riccitól kapott kazettát.

– Ha sietek, még ma éjjel Genfben lehetek, uram – mondta, miután csendben végighallgatták az anyagot. – Csak az engedélyére van szükségem. Gondolom, ön is felismerte a hangot.

M elgondolkodva nézte a táncoló lángokat.

Nehéz döntés előtt állt.

– Igen, James, pontosan tudom, ki ő – mondta végül. – És azt is tudom, hogy már dolgozott vele.

– Nos, uram?

– Nem vagyok könnyű helyzetben, James. Jól tudja, olyan idők járnak, hogy én egyedül már nem adhatok engedélyt vagy bármiféle eligazítást. A világ nagyot változott, de ezt ön is éppen olyan jól tudja, mint én. Teljességgel szabálytalan, hogy Beatrice a hivatalos utat megkerülve, magával vette fel a kapcsolatot.

– Csak az elvi beleegyezését kérem, uram. Hiszen én úgyszólván szabadságon vagyok már a jövő év elejéig.

M tiltakozva emelte fel a kezét, mintha hallani sem akarná 007 szavait. Újra hallgatásba burkolózott, és egy hosszú percig ismét csak a lángokba bámult, mielőtt folytatta volna.

– Ez egy olyan ügy, amiről mindenképpen tudnunk kell, James! De nem magának, hanem a cégnek. Ha, és ez egy nagyon nagy, ha ezt az ügyet a főnökeim elé viszem, jónéhány napba beletelhet, mire döntést hoznak. Véltudom én is tudnék néhány szót szólni annak érdekében, hogy részt vehessen az akcióban, ami már így is tart egy jóideje, de attól félek, a dolog nem ilyen egyszerű. Véleményem szerint valakik felhasználják Beatrice-t erre az egészre. Ő kiváló ügynök, és szerintem ez a kazetta csatlékként szolgál arra, hogy megpróbálják visszacsalogatni egy olyan ügybe, amit már jól ismer. Azt mondta, valamilyen örögi dolog folyik odakinn, aminek mielőbb véget kell vetni. Kiváló emberek dolgoznak az ügyön, és nagyon remélem, hogy sikerrel járnak. Persze nézhetjük az érem másik oldalát is. Ez lehet egy utolsó segélykiáltás is, de mindenképpen szokatlan megoldás. Lehet, hogy valami félresikerült, ezért van szükség önre.

M hosszasan beszélt a szolgálati szabályzatról, valamint az olyan ügyekről, amelyek érintik Anglia érdekeit, majd sóhajtott egy nagyot, és az adott helyzetről is elmondta, amit tudott.

– De sosem szabad ezeket továbbadnia, mert amit tudok, az szigorúan bizalmas. És ha valaha is kitudódik erről bármi, én tagadni fogom, hogy említést tettem róla. Megértett, James?

– Tökéletesen, uram. Remélem, ezt vehetem úgy, hogy feljogosít arra, hogy a szabadságom alatt Genfbe utazzam?

– Hogy mit kezd az információval, az már a maga dolga. Én nem adhatok beleegyezést, mert nem tartozik a hatáskörömbe. Arra pedig már nincs idő, hogy a bizottság elé tárjuk a dolgot. Mindenesetre, amennyiben mégis úgy dönt, hogy valóban Svájcba utazik, figyelmeztetnem kell, hogy rendkívüli veszélynek teszi ki magát! És nem árt, ha azt is tudja, hogy lehet, mire visszatér Angliába, én már nem leszek olyan pozícióban, hogy a véleményemmel befolyással lehetnék bizonyos döntésekre. Remélem, ezt is érti.

– Konkrétan?

– Megkötötték a kezemet, 007. Úgy tűnik, már túl öreg vagyok ehhez a munkához. Nemrégiben közölték velem, hogy hamarosan nyugdíjba küldenek. Ez lehet egy hét, egy hónap múlva, vagy az év végén, de a lényegen mit sem változtat. Gyakorlatilag én már leszálló pályán vagyok. Az utódomat ismerem már, és gyanítom, James, maga nem fog örülni neki. Ugyanis egy nő veszi át a cég irányítását.

M ismét szünetet tartott, mintha csak arra akarna időt adni Bondnak, hogy feldolgozza a hallottakat. Mert ő mindenképpen továbbra is szolgálatban lesz, akárki legyen is a titkosszolgálat irányítója.

– Természetesen, bármit is tudok, azt nem öntől hallottam, uram. És ha netán úgy döntenék, hogy teszek egy hosszabb–rövidebb svájci kirándulást, akkor az teljes egészében az én elhatározásom lesz. Így rendben van, uram?

– Magával mindig is öröm volt az együttműködés, 007. Még akkor is, amikor éppen a szabályzatot rúgta fel, mert mindig gondoskodott róla, hogy teljesen ártatlannak tűnjön.

M ismét a 007–es kódot használta, ami boldogsággal töltötte el Bond szívét – érezte, így már ugyanazt a nyelvet beszélik mindketten. Az öreg ismét visszakanyarodott az aktuális témához.

– Gondolom, James, emlékszik még arra a borzasztó terrorcselekményre, amit Harley Bradbury légitársaságának egyik gépe ellen követtek el a washingtoni Dulles repülőtéren. Akkor magát küldtük oda, hogy képviselje a SIS–t.

– Emlékszem, uram. Sosem derült fény a valódi okokra.

– És miért nem?

– Ha jól emlékszem, kettőt elkaptunk azok közül, akik a bombát a gépbe tették. Mi is volt a nevük? Winston Mallard és Nuala McBride?

– Még mindig nálunk vannak, James. De még nem kerültek bíróság elé.

– Az okok kapcsán az is felmerült, hogy a merénylet összefügg két FBI-ügynökkel, akik éppen egy foglyot szállítottak volna vissza az Egyesült Államokba. Mi adtuk ki a fickót Washingtonnak.

– Ez sosem történt meg, James. És annak ellenére, hogy tudunk Mallard és McBride kapcsolatáról a Tempesta-fivérekkel, semmilyen bizonyítékunk nincs erre vonatkozóan. És az is nyilvánvaló, hogy a testvérpár kapcsolatban van a világ jelenleg talán legveszedelmesebb szervezetével, a FAGY-gyal.

– A Földanya Gyermekei... – mormolta Bond.

– Pontosan. És azt is tudnia kell, hogy a robbantás valójában a FAGY és a Tempesták érdekében állt, de a részletek még ma sem világosak. És ez jóval több, mint egyszerűen ördögi. A gép és mindenki, aki a fedélzeten tartózkodott, csak azért vált áldozattá, hogy a szervezetet és a testvéreket megvédjék egy zsarolástól.

– Hogyan?

– Mí, rossz amerikai kifejezéssel élve, lefitymáltuk GCHQ-t akkor. A GCHQ az amerikai kormány kommunikációs központja. Mindennel foglalkoznak műholdas megfigyeléstől a telefonlehallgatásig. Volt egy pasas, akit akkoriban nyugdíjaztunk. Carternek hívták, Julian Carternek. Az antiterrorista részlegnél dolgozott. Rengeteget tudott. Neveket, címeket, szervezetek felépítését. Ha baj volt, csak szólunk kellett neki, és ő máris mondta a nélkülözhetetlen információkat. És persze ő is a gépen volt. Jó egy év telt el, mire a vizsgálat kiderítette, hogy esetleg ez is kapcsolatban állhat a merénylettel. Carter számítógépen tárolt mindent, és egy ügyes fickónak sikerült előhalásznia néhány letörölt fájlt. Rengeteg anyagot talált. Úgy mondták nekem, hogy néhány gigabájtnyi, bár fogalmam sem volt róla, mi a fenét jelenthet az a gigabájt. Az anyag *Carter fagyaszttása* címet viselte. Aztán elmagyarázták nekem, hogy hiába törölnek le bármilyen anyagot egy lemezről vagy akár egy kazettáról, az még mindig ott marad egészen addig, amíg valamilyen más információ nem kerül rá. Tudta ezt, James?

– Az igazat megvallva, tudtam, uram.

– Gondoltam... Mindenesetre az az okos fickó újraélesztette ezeket a fájlokat. Enyhén szólva mindenki meglepődött azon, amit talált...

– A FAGY felépítése?

– Majdnem. Nevek, címek, városok... Az egész csatarend. Sőt, még néhány levél is volt a mellékletben. Ez volt az az ínycséség, amit felajánlott a FAGY–nak. Egyszerűen zsarolás volt.

– A zsarolók többnyire mindig megtartanak egy másolatot maguknak...

– Várjon, James! Carter egyedül élt. A lakását átkutattuk. Mondanom sem kell, az információkat jól elrejtette. Volt egy nagyon régi Bibliája. Vastag lapokkal. Valahogy sikerült ezeket a lapokat szétvágnia, és az ő vékony lapjait közéjük tennie. Nem kis munka lehetett, mint ahogy megtalálni sem volt csekélység. Okos ötlet, meg kell hagyni. Elképesztő, ami ott előkerült. Legvadabb álmainkban sem gondoltuk volna, hogy a FAGY ennyire jól szervezett.

M nem hagyta figyelmen kívül Bond szerepét a későbbi akcióban, ami meglehetősen veszélyes volt, Sukie megjelenését a Dullesen.

– Magának, James, mi a véleménye a FAGY–ról?

007 összefoglalta, amilyen tömören csak tudta. Egy igen jól szervezett csapat, akik katonásdit játszanak, és előbb–utóbb komoly veszélyt jelentenek az Egyesült Államokra. Mert a Fagy nem azért jött létre, hogy megvédje az Egyesült Államokat, hanem azért, hogy fokozatosan egyre jobb pozíciókat elfoglalva lassan átvegye a hatalmat az országban.

– Úgy tűnik, drákói szigorral akarnak lesúlytani a bűnözésre, a kábítószerkereskedelemre, és az illegális bevándorlókra. Pontosan, ahogy mondja, uram.

– Valahogy úgy. És ebben nagy szerepe lesz a Tempestáknak is, ami elég ijesztő perspektíva. Ők fognak közbelépni, hogy megvédjék a kormányt, irányításuk alá vonják a hadsereget és a törvényhozást. Tökéletes elképzelés. Ez a fő céljuk, és amennyire a jelentésekből kiderül, már közel állnak a megvalósításhoz. És itt lesz szerepe Beatrice Maria da Riccinnek.

– Milyen szerep?

M ismét sokáig hallgatott, és hosszasan bámult a tűzbe, mielőtt válaszolt volna.

– Emlékszik még arra az akcióra, amikor megmentette az életemet, James? És emlékszik Toni Nicollettire?

– Hogyan tudnám....?

– Elfelejtteni?

– Igen.

– Sajnos rossz hírem van vele kapcsolatban. A holttestét múlt héten találták meg egy kocsi csomagtartójában. Közelről tarkón lőtték. Szabályos kivégzés volt. Egy héttel később a maga FBI–os barátja is megjelent. A jelek

szerint a felettesei aggódtak, hogy valahol kiszivárgott valami. Elhatározták, megpróbálják ismét csapdába ejteni a Tempesta-fívéreket. Hogy rövidre fogjam az egyébként hosszú történetet, kölcsönadtuk nekik Beatrice da Riccit. Ő már dolgozott Rómában, Velencében és Toszkána közelében. És az FBI szinte biztosra veszi, hogy valami hamarosan történik ott, a FAGY mozgásba lendült. Tehát, James, most már értheti, miért vagyok annyira ideges amiatt, hogy Beatrice közvetlenül magával vette fel a kapcsolatot.

– Ha bajban van, akkor szüksége lesz segítségre.

– Akkor is megvan a módja, hogy miképpen jelezze ezt. És biztos vagyok benne, hogy nem is hagyná figyelmen kívül ezt. Maga is tudja, James. De én attól tartok, nem saját elhatározásából cselekedett, vagyis hamis a riasztás. Nyilvánvaló, hogy maga nem tartozik a Tempesták és a FAGY kedvencei közé.

– Eggyel több indok, amiért mennem kell.

M belenézett Bond szeméibe.

– Ha úgy határoz, hogy Svájcba repül, tudnia kell, hogy nem számíthat a segítségemre. Én a maga helyében, James, telefonálnék néhány helyre indulás előtt. Sosem lehet tudni...

007 visszahajtott Chelsea-be, és amikor belépett a lakásba, látta, hogy az üzenetrögzítő kijelzője villog. A kórházból keresték, vissza kellett hívnia Dr. Sanusit, Freddie kezelőorvosát.

– Aggódom, Mister Bond – ez volt az első alkalom, hogy az orvos nem optimistán beszélt. Korábban mindig temperamentumos volt, és vicceket mesélt. Mindenkinék az volt a benyomása róla, hogy pályát tévesztett, inkább táncos komikusnak kellett volna mennie.

– Hallgatom, doktor – mondta Bond.

– Ma, miután maga elment, úgy tűnt, mintha visszajönne közénk. Kinyitotta a szemeit, és beszélt is.

– Mit mondott?

– Nem azt, amire számítottunk. Nem kérdezte, hogy hol van, hanem valamilyen *Jungfrau*-t emlegetett. Azt mondta, nem látja a *Jungfrau*-t. Mond ez magának valamit?

– Igen –felelt 007, de nem akart belemenni a részletekbe. Az első közös akciójuk Freddievel Svájcban volt. Egy gyilkost kellett megtalálniuk, aki a Brit Titkosszolgálat egyik tisztjét ölte meg. A holttestet egy gyönyörű, zöldellő, lankás lejtőn találták meg, ahonnan látni lehetett a *Jungfrau*-nak elnevezett hegyet, amely erotikus külsejével leginkább egy fekvő nő mellére hasonlított. Freddie talán elveszett valahol a múltban, abban az időben, amikor megismerkedtek. – Mi van még? – kérdezte Bond.

– Nem tartott sokáig. Reménykedtem, hogy végre tényleg visszatér közénk, de rövid idő múlva ismét kómába esett, és attól tartok, ez most mélyebb, mint az előző volt. A pulzusa nagyon gyenge, és az életfunkciói is ingadozó intenzitást mutatnak. Egészen eddig abban reménykedtünk, hogy az agyműködés rendben van. De ez valószínűleg csak a kómás álmok miatt volt így.

– Nézze, doktor, elutazom néhány napra. Mi a véleménye, ma este bemenjek még hozzá a kórházba?

– Ezt önre bízom, Mister Bond. Őszintén megvallva nem látom, hogy bármit is használna, noha soha nem lehet semmit teljességgel kizárni... De attól tartok, már nem sokáig lesz velünk. Meg kell kérdezem: ha eléri azt az állapotot, hogy már csak a gépek tartják életben, akarja, hogy hagyjuk elmenni békében?

– Csak néhány napról van szó. Ha oda kerül a sor, majd döntök akkor, de köszönöm, hogy gondolt rá.

– Ez a kötelességem. A munkája szólítja el?

– Részben.

– Remélem, legalább valamilyen kellemes helyre utazik.

– Csak Svájcba, de nem hosszú időre.

A beszélgetés befejeződött, az orvos letette a telefont. Minden, amit Bondnak mondott, igaz volt az utolsó szóig, de egyébként is kereste volna, ha nem hívja, akkor is.

Az orvos felállt az íróasztaltól, és bezárta az irodaajtót. Utána újból a telefonért nyúlt, és ezúttal ő kezdeményezett hívást. Tengeren túli számot hívott, és mikor a vonal túlsó végén felvették, csak ennyit mondott:

– Hamarosan útnak indul. Úgy tűnik, bekapta a horgot.

007, miután helyet foglaltatott a legközelebbi genfi gépre, ismét elhagyta a lakását. A King's Roadon talált egy telefonfülkét, ami még nem esett áldozatául a vandalizmusnak. Egy Boldman névre szóló kártyával egy egyesült államokbeli számot hívott. A beszélgetés bő harminc percig tartott.

A genfi Hotel Du Rhone a tó közelében állt, és gyönyörűen volt berendezve. Azt mondják, a tulajdonosnak sikerült tökéletesen összehangolnia az elegáns luxust és a modern funkciókat, ami teljes kényelmet biztosított az itt vendégeskedőknek. Svájc egy részről még mindig a világ egyik legdrágább állama, másrészt viszont itt–ott kezdi elveszíteni varázsát a végbemenő változások miatt.

Ezt már attól a pillanattól kezdve tapasztalni lehetett, hogy Bond megérkezett a reptérre. Néhány éve még elsem lehetett képzelni falfirkákat.

Mostanra itt is megszokottá vált, akárcsak a zsebtolvajok, vagy az ápolatlan tinédzserek. Ilyeneket sem lehetett látni vagy tapasztalni korábban. A modern Svájcban a rend és a tisztaság már nem olyan egyértelmű. Mindez kizárt volt egykor, a kálvinizmus bölcsőjében – gondolta Bond –, de valószínűleg elkerülhetetlen volt manapság. Pedig Kálvin ebben a városban gondolta ki saját vallásfilozófiáját, itt alapozta meg a titkosrendőrséget, akik később gyerekekkel figyeltették a szülőket. Rég volt, nagyon rég.

007 csak addig tartózkodott a szobájában, amíg kipakolta kevés holmiját, és felfegyverezte magát aktatáskájának titkos rekeszéből. Ezután felhívta az 504-es szobát. Beatrice da Ricci kevésbé volt pozitív, mint a kazztán, de azért tudatta vele, örül, hogy eljött.

Bond lesétált egy emeletnyit, és bekopogott az ajtón. És ott volt ő, mosolyogva, szemmel láthatóan boldogan. Amint a nő meglátta, azonnal a nyakába ugrott, szorosán átkarolta.

– Nem is tudod, mennyire boldog vagyok, hogy látlak, James! – mondta, miközben becsukta az ajtót. A hangjából azonban feszültség érződött, ami nem kerülte el 007 figyelmét. Ráadásul a szemei is ide-oda cikáztak, mint a menekülő vadnak.

– Hát, rég volt, Beatrice. Én is örülök, hogy látlak.

– Nem annyira, mint én! – a pupillái megint megrezdültek, mintha valami baj lenne készülöben.

A lány mögött, az egyik széken és egy fotelban egy-egy férfi ült. Mindketten szürke öltönyt viseltek.

– Meg kell ismerned a fiúkat, akiket Eddie Rhabb rendelt ki mellém – lépett hátrébb, és bemutatta őket egyesével. – Farmer és Allen, mindketten különleges ügynökök. Ők vigyáznak rám, amíg itt vagyok.

Bond azonnal visszaemlékezett Pop Hughes szvaira, amit a lehetséges indokok közt mondott a 299-es járat felrobbantásával kapcsolatban:

"Két FBI ügynök, Allen és Farmer egy pasast kísért Londonból az Államokba. Anglia egy peres ügyben adta ki. A neve Dick Kauffburger, becenevén az Idióta. Elégé piszok alak volt, befolyásos kapcsolatokkal. Hidd el nekem, vagy egy tucat olyan férfi és nő létezik az alvilágban és a felső tízezerben egyaránt, akik nem törődnének az ártatlan áldozatokkal, ha elkaphatnák Kauffburgert" – mondta az NTSB embere.

És M szavai néhány órával ezelőtt: *"Ez sosem történt meg."*

Egy pillanatra Bond úgy érezte, mintha veszedelmes kígyókkal lenne együtt Beatrice szobájában.

Az 504-es szobában

Bond háttal állt az ajtónak, az agya pedig villámgyorsan megpróbálta megtalálni lehetséges megoldást. Beatrice közte és a férfiak közt volt. Pop Hughes azt mondta, hogy a gép felrobbantásánál a lehetséges cél az volt, hogy a két ügynököt, illetve elsősorban a gondjaikra bízott foglyot eltegyék láb alól. Ez persze azt jelenti, hogy ő csak a BD 299-es utaslistájának alapján vonta le ezt a következtetést, mielőtt a holttestek azonosítása megtörtént volna. De Bond hallott olyan híreket is, hogy volt néhány olyan holttest – illetve ami megmaradt belőlük –, melyeket nem sikerült azonosítani, és hozzátartozók sem jelentkeztek értük.

Hogyan is fogalmazott M? *Ez sosem történt meg.* Pedig négy év elteltével, miután az ügyet lezárták, M-nek már nyilvánvalóan kellene lennie olyan információknak, amely fényt derít a homályos pontokra – de csak akkor, ha ezekre valóban fény derült.

007-nek csak rá kellett néznie Beatrice arcára, és máris tudta, hogy gyanúja beigazolódni látszik: itt valami tényleg nincs rendben. A két ügynök nem volt a gépen, noha mindenki úgy tudta, hogy ők is ott vannak. Beatrice nagyon rémült volt. Allen arcára diadalittas mosoly ült ki, ami inkább egy elenszenves grimaszra hasonlított. Bond visszamosolygott rá, miközben a lány azt súgta felé:

– Azt hiszem, repülnöd kellene!

A lány még végig sem mondta, 007 már mozdult is. Miközben Beatricet oldalra lökte, ő maga is előrevetődött. Közben megpróbált minél kisebb célpontot nyújtani, és igyekezett a 9 mm-es ASP-t is elővenni.

Allen kapcsolt először. A fegyveréért nyúlt, de Bond megelőzte. Mire a férfi elővehette volna, már hatalmas ütést kapott az állára, amitől egyensúlyát veszítve esett át a közeli kanapén. 007 előkapta pisztolyát, de ekkor egy nyugodt hangot hallott a közelből.

– Én a maga helyében eldobnám, ha azt akarja, hogy a gyönyörű hölgy életben maradjon.

Farmer, a másik ál FBI-ügynök Beatricet tartotta maga előtt a nyakánál átkarolva. A fegyvere csövét pedig a halántékának szegezte. Bond remélte, hogy senki nem akar a szálloda ötödik emeletén lövöldözni.

Közben Allen is feltápáskodott nyögdécselve a fájdalomtól.

– Ez egy tipikus mexikói-fogás – mondta Bond. – Legalábbis, úgy hiszem, így hívják.

Ekkor határozott kopogás hallatszott az ajtó felől.

– Ki az? – kérdezte Farmer. A hangja arrogáns és nyugtalan volt.

– Szobaszervíz – hallatszott a válasz kintről.

– Nem rendeltünk semmit – mondta Farmer, amelybe Allen nyögése is belevegült.

– Szerintem az egyik úrnak jégre lenne szüksége – tette hozzá 007. –

Úgy tűnik, jócskán ráférne egy felfrissülés.

– Az igazgatóság ajándékát kell átadnom – morogta a hang odakintről.

Farmer elengedte Beatricet, és Bond felé lökte. A pisztolyát a háta mögé rejtette.

– Senki ne próbálkozzon semmilyen trükkel!

– Maga aztán igazán költői módon bánik a szavakkal, Farmer! – mondta 007, miközben elkapta a lányt, és maga mögé húzta.

Allen közben még mindig a kiegyenesedéssel bajlódott. Az iménti ütés olyannyira megsédítette, hogy még mindig nem egészen tudott magáról.

– Egy pillanat! – felelt Farmer, miközben az ajtóhoz sétált. A kulcsot elfordítva a zárban résnyire nyitotta az ajtót.

Szinte ugyanabban a pillanatban az ajtó kivágódott, és nem telt bele két másodperc, mire a szoba megtelt emberekkel. Bond az érkezők közt azonnal felismerte Eddie Rhabb-ot, és MacRoberts-et, akinek lángvörös haja tűzcsóvaként lobogott a feje körül. A többieket is látta már valahol. Igen, néhány évvel korábban, még Quanticoban Toni Nicolletti szobájában. A nevek gondolkodás nélkül az eszébe jutottak – Drake, Long és a női tiszt, akit Prime-ként ismert. Mindannyian fegyvereket tartottak a kezükben. Farmer és Allen, bármennyire is jók voltak, annyit azonnal beláttak, hogy nincs értelme tűzpárbajt kezdeményezniük.

– A svájci rendőrök már lent várnak – mondta Eddie köszönés nélkül. – De előbb én akarok magukkal beszélni, és ők nagyon készségesek voltak e tekintetben.

Eddie kis terpeszben állt a két férfi előtt, és úgy festett, mint egy támadni készülő bika. Az arcán egyszerre volt látható a mérhetetlen düh és a megkönnyebbülés.

Eztán fordult csak Bond felé.

– Elnézést, a kis aljasságért, de valahogy ide kellett csalogatnunk, James. Szükségünk van rád, és ismerjük a bürokratikus huzavonákat a

cégednél. Elég bonyolult lett volna kérvényezni, hogy ideküldjenek, ráadásul több mint biztos, hogy nem is nagyon egyeztek volna bele. Manapság elég nagy a változás nálatok.

007 csak megrántotta a vállát, kissé értetlenül állt az események pergő váltakozása előtt. Az ajtón kívül látott néhány egyenruhás svájci rendőrt is.

Rhabb intett nekik, miközben tovább ecsetelte Allennek és Farmernek a várható fejleményeket.

– Ne tartsanak a kellemetlen nyilvánosságtól, uraim! A nevük nem fog egyetlen hivatalos dokumentumon sem szerepelni, és abban is biztosak lehetnek, hogy a kiadatásukkal sem lesz semmi probléma, mivel erről senki nem fog tudni. Maguknak annyi joguk sincs, mint egy agyontaposott féregnek, úgyhogy nem fogom azokat felolvasni maguknak. Én sohasem hallottam magukról, és affelől is biztosíthatom önöket, hogy a jelenlévő tisztek is úgy fognak nyilatkozni, hogy soha nem látták magukat.

Az egyenruhások megbilincseltek a foglyokat, és a lifthez vezették őket.

– Kerítsenek egy orvost annak, amelyik kissé imbolyogva megy – mondta Bond. – Nem szeretném, ha ünneprontónak tartana.

– Engem nem zavarna – mosolygott Prime, a női ügynök. – Még vagy kétszer a falba verném a fickó fejét, ha tehetném.

MacRoberts szemügyre vette az ajtót, keletkezett-e benne valami kár, és csak úgy foghegyről szólt oda kolléganőjének:

– Jó neked, Prime! Nem hiszem, hogy túlzottan kedvelnéd a férfiakat!

– Lehet próbálkozni – felelt a nő.

– Ha nem okoz túl nagy terhet, elárulná valaki, hogy mi az ördög folyik itt? – jelezte 007, hogy ő is a társaságban van.

Rhabb szólt Longnak, hogy a szobaszervízzel hozasson fel néhány kávé, majd hozzátette:

– Ja, igen, és abból a hogyishívják–tortából is kérünk néhány szeletet. Mi is a neve? 'Gateau–torta!

– Igen – mosolygott Bond. – 'Gateau–torta, az isteni lenne... Bár én a helyedben vagy az egyiket, vagy a másikat rendelném...

– A 'Gateau azt jelenti, hogy torta – magyarázta Prime.

– Mindegy, mi mit jelent, abból a tortából kell néhány – mondta ingerülten Rhabb, a többiek csak mosolyogtak.

Long a telefonért nyúlt, és elsorolta a kívánságokat.

Elhelyezkedtek a szobában. Eddie a kandalló előtt ácsorogva hol lábújjhegyre állt, hol visszaereszkedett. Várta, hogy a kedélyek lecsillapodjanak, és megérkezzen a kávé, valamint a sütemény.

– Istenien nézel ki, mint mindig – mondta Bond Beatrice–nek halkán.

– Te sem panaszkodhatsz. Fogalmad sincs róla, hányszor szerettelek volna látni a legutóbbi kis kalandunk óta.

– És mi tartott vissza?

– M és a főleg Moneypenny. Azután pedig hallottam, hogy mélyen belehabarodtál egy svájci hölgybe. Igaz?

007 bólintott.

– Igaz. De nem tudom, hogyan lesz tovább. Már jóideje kómában van, és az orvosok sem adnak sok esélyt a felépülésére.

– Ó, James, sajnálom! Ne haragudj!

– Úgy tűnik, balszerencsét hozok minden nőre, aki az utamba kerül – Bond fájdalmas grimaszt vágott, és a ragyogás eltűnt a szemeiből.

– De nekem szerencsét kell hoznod! – súgta a nő.

Bondban újra feltornyosultak az emlékek és az érzelmek. Emlékezett arra, ami a közösen végrehajtott akciók után történt. *A nő, aki élete párja lehetne.* Újból Beatrice–re nézett, és azon tűnődött, hogy vajon miért nem ragaszkodott hozzá egykor jobban.

Végre megérkezett a kávé és a sütemény. Az illatok belengték a szobát, és a torták látványa is meglehetősen pazar volt. A pincérek kissé visszafogottak voltak, nem szoktak hozzá, hogy ennyi fegyveres és izmos ember legyen egy szobában.

A csendet Rhabb törte meg. Azzal kezdte, hogy mindent az elejétől kell elmesélnie, ha azt akarja, hogy Bond megértsen minden összefüggést. A történet azzal kezdődött, hogy mintegy hét hónappal korábban Beatrice–nak sikerült a Tempesta–család közelébe jutnia.

– A két álügynök a megmondhatója, mennyire megbíztak benne.

– Sejtettem, hogy a két fickóval nem stimmel valami – mondta Bond.

– Jó volt a megérzésed. Londonban eléggé megkavarták a dolgokat.

Bevetettek egy kegyetlen gyilkost és még arra is volt módjuk, hogy három másik ember kerüljön fel a Bradbury Airlines gépére Dulles felé helyettük. Azt mi is tudtuk, hogy nem tiszták, de azt hittük, ők vesztek oda a merényletnél.

– Pop Hughes nekem is mesélt erről akkor, és arra vonatkozóan is volt egy elmélete, hogy miért történhetett maga a robbantás.

– No, igen – vetette hátra fejét Rhabb. – Valóban félelmetesen szerveztetek azok ott a FAGY-nál és a Tempesta-családban. Tudsz a merénylet valódi okáról, James?

– Az igazat megvallva, igen. M elmesélte nekem a múlt éjjel.

Rhabb mély levegőt vett.

– Allen és Farmer már jóideje szerepeltek a Tempesták fizetési listáján. Sőt, mindketten állandó belépővel rendelkeztek a FAGY legfelső köreibe is. Amikor a Tempesta-fivérek befogadták Beatrice-t, ezt a szép kis párost bízták meg azzal, hogy szemmel tartsák minden lépését. Bárhová ment, szorosán a nyomában voltak. Nem volt könnyű Beatrice közelébe férköznünk, de végülis sikerült. Teljesen nyilvánvaló, hogy valami mozdul, valami nagy dolog fog történni a FAGY és a Tempesták körül. Arra gondoltunk, talán te sem szeretnél kimaradni belőle. Pontosabban, az jutott eszünkbe, hogy nálad nincs alkalmasabb ember a világon a csalétek szerepére.

– Szóval idecsaltatok a gyönyöri da Ricci kisasszony segítségével...

– Valami ilyesmi történt. Mint már említettem, te is tudod, hivatalos úton száz évig is eltartott volna, mire engedélyezik, hogy részt vegyél az akcióban. Így amint megkaptuk Beatrice jelentését arról, hogy a dolgok mozgásba lendültek, egy kis csalást csináltunk, hogy ezzel elérjük, hogy iderepülj, és kivonjuk a forgalomból Allent és Farmert.

– Ügyes húzás volt, Eddie. Engem mindig lenyűgöznek az aljas húzások.

Rhabb hatalmas adag süteményt tömött a szájába, és jóízűen rágni kezdte, miközben Prime ironikus szavakkal ecsetelte főnökének látványos habzsolását.

– Amikor – folytatta Rhabb, miután leöblítette a süteményt egy korty kávéval – Beatrice-t odaküldtük, vitt magával egy miniatűr szerkezetet, aminek a segítségével rendszeresen küldhet jelentéseket. Befér a melltartójába, igaz? – fordult a lány felé a nevét olaszosan ejtve.

– Így van, de kénytelen voltam más rejtékhelyet találni neki, mert a Tempestáknál általában fellép az úgynevezett v.k.sz..

– Az meg mi?

– Vándorló-kéz-szindróma. Azt hiszem, nem kell ecsetelnem, mi az.

– Aha – vont a vállait Rhabb. – Okos nő. Nagyon okos – dicsérte, majd folytatta az ismertetőt. – A jelentések egy számítógéphez kapcsolt apró kazettás magnó segítségével, rádiójelek formájában érkeznek minden este tíz órakor. Természetesen tömörített és felgyorsított formában.

– Nem mindig pont tízkor.

– Néhány hete olyan jelentés érkezett, hogy hamarosan elutazik Toszkánából. Hamarosan megkaptuk a pontos dátumot és a többi részletes információt. Angelo néhány hivatalos papirt kellett Rómába vinnie, azután pedig ide kellett utaznia, hogy a bankkal kapcsolatos teendőket is elintézzze. Ez a legmegfelelőbb hely a banki ügyekre, nem?

– Hát, Svájc leginkább erről ismert – bólintott Bond. – Itt vannak a legmegbízhatóbb és legismertebb bankok.

– Tudtuk tehát, hogy Beatrice mikor, hol lesz. Azt is tudtuk, hogy a két árnyék milyen módszerekkel dolgozik. Megtudtuk, hogy a következő hétvégén a FAGY alvezérei gyűlést tartanak a Tempesta–villában. Vagyis minden fontos ember ott lesz, mindenki, aki számít a szervezetben. Fontos megbeszélés és valami kis ünnepség, de az egyértelműen kitűnik, hogy bármi is fog ott történni, az minden lehet, csak jó nem a mi számunkra. Amit terveznek, azt az Államokban fogják megvalósítani, ezért jó lenne még csírájában elfojtani minden kezdeményezést. Vagyis még Olaszországban. Ez azt is jelentheti, hogy a mi kezünk bizonyos értelemben tiszta marad, hiszen az akcióra nem otthon kerül sor. Ez az adófizető állampolgároknak is jó, mert nem az ő pénzüik megy el arra, hogy ezeket a rosszfiúkat nyakon csípjük. Az olaszok ezt jobban csinálják, mert ők minimum százegy évig tartják börtönben azt, akit ilyesmi miatt elkapnak. Természetesen mi is benne lennénk, de ennél jobb megoldást nem tudunk.

– És egy rakás papírmunkát is megspórolsz magadnak – vetette közbe Bond.

– Így van. Mindenesetre az első lépés az volt, hogy le kellett választanunk Beatrice–t az árnyékairól. És erre használtunk fel téged, James. A figyelemfelkeltés volt a fontos. Pontosabban fogalmazva a figyelemelterelés. Rómában felvettük Beatrice–t, és a CIA egyik biztonságos házába vittük. Ott beszéltük meg a további részleteket Genfre és a szállodára vonatkozóan. Szobaszám, részletek, stb...

– Ők foglalták le ezt a szobát? – kérdezte 007.

– Luigi és Angelo foglaltatta le. Szeretnek mindent előre tudni, nem bíznak semmit a véletlenre. Ez volt az egyetlen dolog, ami miatt aggódnunk kellett.

– Rosszul sült el?

– Az árnyékok aggódni kezdtek. Egyszer pedig Rómában szem elől is tévesztették Beatrice–t, ami kész katasztrófa volt a számukra, mert minden egyes lépéséről jelentést kellett küldeniük. A Tempesta–fivérek arról is tudni akarnak, Beatrice mikor megy végére... Szóval itt van az a két óra, amivel nem tudnak elszámolni. Aztán bejelentkeznek a genfi szállodába, vagyis már várják

Beatrice-t. Ő megérkezik, de a kazetta már elment hozzád, nincs visszaút. Végig kell játszani, amit elkezdtünk. Erre mondják a franciák, hogy *mélange a three*.

– *Ménage a trois*, Eddie –javította ki Prime lakonikusan.

– Mindegy. Szóval a dolgok kezdenek érdekessé válni, mert, ugye, mint említettem, a kazetta már elment hozzád.

– Postai úton?

– Nem, hanem az egyik londoni emberünk dobta be. Mindenesetre innen kezdve muszáj volt bevonnunk a svájci zsarukat is a képbe. Még szerencse, hogy ők jóban vannak a céggel, akárcsak az olaszok, akik már alig várják a következő hétvégét. Te is láthattad, milyen rugalmasan intézték a dolgokat ma, és azt hiszem, egyetérthetünk abban, hogy szép munka volt. Abban a pillanatban, amikor tegnap éjjel megtudtuk, hogy jössz... – hirtelen elhallgatott, mintha valami rosszat mondott volna.

– Tegnap éjjel? – húzta össze a szemöldökét 007. – Beszéltél M–mel?

– Nem. Kapcsolatban állunk azzal a kedves orvossal a magánklinikán. Ő telefonált nekünk tegnap éjjel. Mindent tudott, kivéve a gép számát.

– Oké – bólintott lassan Bond, mintha számára is hihetetlennek tűnne, milyen trükköket használ az FBI. – De ha jól értettem a dolgot, Beatrice hazamegy hétfőn.

– Így van – felelt Beatrice. – Hétfőn visszautazom a Tempesták "sóbányáihoz".

– És a kis barátaid mögötted?

– Ez az, amit még hétfő előtt el kell intézni valahogyan. Allennek vagy Farmernek, sőt, talán mindkettejüknek telefonálniuk kell a testvéreknek, és meg kell magyarázniuk néhány dolgot.

– És ez hogyan fog sikerülni? – kérdezte Bond, de már sejtette, mit tervez Eddie Rhabb.

– A magyarázat az lesz, James, hogy összefutottak veled. És ez, szerintem elég jó alibi lesz Allennek és Farmernek.

– És gondolom, még az is megfordult a fejedben, hogy a következő hétvégére én is kiruccanok Olaszországba, hogy jelen legyek a Tempesta-villában, amikor az Egyesült Államokból Egyesült Zombik lesz.

– Igen, ez a terv... Ha nincs ellene kifogásod. Úgy értem, hogy is tudnál ellenállni...

– ...annak, hogy ismét velem dolgozz? – fejezte be a mondatot Beatrice a legvonzóbb mosolyának kíséretében.

– Hát, látom, mindent megtesztek azért, hogy befolyásoljátok a döntésemet.

– Van már tervünk – vette vissza a szót Eddie Rhabb. – Arra gondoltam, együtt vacsorázhatnál Beatrice–szel, hogy elmondhassa a részleteket. Genf rettentő romantikus hely lehet este. Vacsora két személyre... Gyertyafény... Az a fickó a lenti bárban lágy dallamokat játszik a zongorán...

– Úgy sejtem, nincs más választásom – felelt 007.

Beatrice újabb elbűvölő mosolyt küldött felé.

– Dehogynincs, James! A velem eltöltött kellemes vacsora helyett választhatod néhány hétre valamelyik svájci börtön kényelmét is. Ott nem főznek túl jól, úgy hallottam.

– Azt hiszem, melletted maradok. Végülis, úgyszincs más dolgom mostanában. Az sem kizárt, hogy ezzel még megmentjük a jó öreg Egyesült Államok jövőjét. Mindenesetre ez jobban hangzik, mint az időmet fecsérelni egy svájci börtönben.

Miközben ezt kimondta, Bond ismét eltűnődött azon, hogy már megint mibe keveredett bele.

A megoldás

– Nem érzed úgy néha, hogy tele van a hócipőd az egészszel, James? – nézett át az asztal fölött Beatrice, és Bond arra gondolt, lehet, hogy óriási hibát követett el, amikor a legutóbbi közös akciójuk után lelépett. A világ három legfontosabb vezetőjét mentették meg a kellemetlen elhalálozástól – és ebből a szempontból az a tény, hogy mára már egyikük sincs vezető pozícióban, teljesen lényegtelen.

Csak az volt fontos, hogy Beatrice Maria da Ricci most itt van, aminek eredményeképpen Bond teljesen összezavarodott. Megpróbált a nő kérdésére koncentrálni.

– Mivel lenne tele a hócipőd?

– Engem hivatalosan bízott meg a Titkosszolgálat. Téged beleárgattak ebbe az ügybe. Megérkeztél ide, és azon talátd magad, hogy az FBI ugráltat. És még csak nem is rád tartozik ez az egész.

– Beatrice, hiszen te is jól tudod, hogy én egész életemben csak egy küldetést teljesítő bábfigura voltam. Én csak parancsokat kaptam, utasításokat hajtottam végre a képességeim legjavát használva a sikeres munka érdekében. És igaz ugyan, hogy hivatalosan most szabadságon vagyok, és hogy ez az ügy elsősorban az Egyesült Államokat érinti, de nem szabad figyelmen kívül hagyni azt aényt, hogy amennyiben a FAGY–nak sikerül teret nyernie, az az egész világra borzasztó hatással lesz. Egy év múlva, vagy bármikor, ha az Egyesült Államokban a FAGY kezébe kerül az irányítás, akkor az egész világ visszasüllyed a kőkorszakba. Szerintem ez most a legfenyegetőbb veszély a világra nézve – egy amerikai izolációs politika, ami teljességgel átrendezné a politikai palettát. Önellátóvá akarna tenni mindenkit, rengeteg erőszakkal és törvénytelenességgel szilárdítaná meg a rendet, ami nem vezetne jóra. A következmények kiszámíthatatlanok lennének. Tehát a válaszom: nem. Nem érzem magam olyanak, akit ugráltatnak. Örülök, hogy itt vagyok. És amikor ennek az egésznek vége lesz, borzasztó lesz újra hazamenni, de ezekben az időkben itt van szükség rám. Én így érzem. A dolgok megváltoztak, már semmi sincs úgy, mint régen. Az élet számomra már sokkal veszélyesebb, mint a hidegháború idején volt. És szeretem látni, hogy Amerika még mindig fontos szerepet játszik a világ ügyeiben, még akkor is, ha nem is csinálnak mindent tökéletesen.

A Hotel du Rhone fehér abrosszal és csillogó ezüstökkel megterített asztalánál ültek. A fény megtört a kristálypoharakon, és a zongorista szünet nélkül romantikus slágereket játszott.

Beatrice—en egyszerű, sötétkék estélyi ruha volt mély kivágással elől és hátul is, hozzá diszkrét gyémánt nyakéket viselt. Köröttük, a többi asztalnál tömött pénztárcák és a rang foglalt helyet – többnyire nyugdíjas pénztárcák. Ők tökéletesen illettek a társaságba. Bond fejében M megjegyzése járt: "Bern a politikával foglalkozik, Zürich pedig a pénzzel. Genf pedig egy külön világ, megvannak a saját jól bejáratos körei. Ha olyan társaságra vágysz Svájcban, ahol az emberek többsége Zürichben tartja a pénzét, csak be kell lépned egy genfi klubba, ahol az átlagéletkor hatvan és a halál között van."

007 Beatrice—t nézte az asztal felett.

– Emlékszel még az utolsó közös vacsoránkra?

A nő alig láthatóan bólintott, és enyhén elmosolyodott.

– A Szikla Szállóban volt, Gibraltárban. Azután a kis üzlet után, amit a hegyen kellett elintéznünk.

– Még mindig tartozom neked, emlékszel?

– Majd megadod egyszer, James.

– Mindig törleszteni szoktam az adósságaimat. Lassan jöhetnének már nyugodtabb napok is. Csak azt remélem, Eddie—nek sikerül valahogy rávennie a két fickót, hogy a megfelelő dolgokat mondják telefonon Angelonak és Luiginak.

– Biztos vagyok benne, hogy sikerült neki. A jó öreg Eddie—nek, van egy—két meghökkentő módszere arra vonatkozóan, hogy elérje, amit szeretne. Hiszen te is itt vagy, James.

Bond elmosolyodott, és közben azon tűnődött, hogy valójában ki is csalta őt ide, Rhabb vagy da Ricci? Hangosan így folytatta:

– Eddie is megváltozott az idők folyamán, Beatrice. Amikor először dolgoztunk együtt, néhány éve, még megpróbálta inkább az Egyesült Államokba csalni a Tempesta—fivéreket, mert nem bízott az olaszokban, hogy jól végzik a munkájukat. Most pedig azt mondja, hogy inkább az olaszokra hagyja a munkát, ő pedig a távolból figyel.

A nő elgondolkodott egy pillanatra.

– Ebben a jelenlegi körülmények is közrejátszhatnak. A FAGY fenyegetése már nagyon közel van, nagyon is kézzelfogható. Ebben is biztos vagyok, erről már szó volt nem egyszer. Van egy olyan érzésem, hogy Eddie most komolyan aggódik. Amikor először beszélgettünk, még nem igazán vette komolyan a FAGY—ot, de mára belátta, hogy fenyegető veszélyt jelent az

országára nézve. Amit azok a fickók terveznek, nagyon hamar realitásaá válhat, és ezt végre ő is belátta.

Az étel megérkezett, és ők megegyeztek abban, hogy amíg átadják magukat a gasztronómiai élvezeteknek, nem beszélnek munkáról. Előttük volt még az egész este, és a másnap is, hogy megtárgyalják a jövődő akció részleteit. Tehát most *Raclette*-t ettek, ami nagyon ínycsiklandozó volt. A Gomser sajt rá volt szórva a forró burgonyára; mellette ecetes uborka és gyöngyhagyma. Ezt követte a *Geschnetzeltes*, a finom borjúfilé szinte beágyazva az elmaradhatatlan *Rösti*-be, amit Bond egyszerűen csak a "svájci specialitás gyermekszobájának" hívott – az aranyszínű burgonyatorták, melyek remek kiegészítői voltak köretként bármilyen ételnek.

A *Raclette*-hez jófajta Beaune illett, és meg is maradtak mellette egész este. Tökéletesen kiemelte a borjú ízét. Később, annak ellenére, hogy Bond hosszasan tiltakozott, a pincér ragaszkodott hozzá, hogy megkóstolják a *Zuger Kirschtorte*-t, amelynek enyhén alkoholos, meggyes íze volt. A legnagyobb élvezetet az okozta, ahogyan elolvadt az ember nyelvén, és valósággal a mennyekbe röpítette az édesség fogyasztóját. A vacsora tökéletes megkoronázása volt ez.

Évés közben azért 007 nem mulasztotta el megvizsgálni az éttermet. Tudta, hogy Eddie Rhabb nem engedheti meg magának azt a luxust, hogy csak maguk legyenek itt. De a figyelő csapat láthatatlan maradt. Később azért rájött, hogy egy idősebb pár az aki "hozzájuk tartozik". Vélhetően helyiek voltak, akiket a svájciak adtak kölcsön az FBI-nak erre az alkalomra. Talán egykori tisztak voltak, akik biztosan örültek, hogy végre akad valami munkájuk.

A vacsora végén rendeltek még kávé, de azt már felvitették az 504-es szobába.

Amíg a kávéra vártak, 007 átnézte a szobát. Először ellenőrizte az ágy díszes fejtámláját, majd a lámpát, ami antik darabnak tűnt.

Bond szórakozottan húzott elő innen is, onnan is egy-egy lehallgatókészüléket. A mosdóban rájuk taposott, majd lehúzta őket a vécén. A szobai szekrényből elővette az aktatáskáját, és kivette belőle a saját kis szerkentyűjét. A megfelelő frekvenciára állítva kezébe vette a beszélőt, és megnyomta az "Adás" gombot.

– Eddie, vagy bárki, aki hallgatja! Majd ordítani fogok a saját poloskámba, ha szükségem lesz segítségre. Holnap találkozunk.

Bond elégedetten dőlt hátra az egyik fotelban. Beatrice ismét elmosolyodott.

– Eddie-vel ráérünk holnap foglalkozni. Előbb azt kell elmondanom, amit én tudok, és persze azt, ami szerintem történni fog.

A szobapincér megérkezett a kávéval. A zsúrkocsit a tálcával a szoba közepére tolt. Bond forró italt töltött a csészébe, majd cukrot tett bele.

– Még emlékszel? – kérdezte a nő csillogó szemekkel, és látszott rajta, hogy egészen le van nyűgözve. – Még emlékszel, hogy feketén szeretem, cukorral?

– Nem vagy egy könnyen feledhető nő, Beatrice. Most pedig avass be a titokba!

– Először is, tudom, hogy már jártál a villában, de azt nem tudom, mennyit láttál belőle. Meséld el, mire emlékszel!

007 leírta a tó felőli bejáratot a csónakházakkal, és a házhoz vezető feljáróval. Majd az étkező következett és az a szoba, amit kapott arra a bizonyos zűrés éjszakára. Azután az irodáról beszélt.

– Rendben. – Beatrice intett Bondnak, hogy üljön le mellé, ő maga pedig elővett egy vastos borítékot. Rajzok és fényképek kerültek elő belőle, Bond felismerte, hogy a tóparti villát ábrázolja valamennyi. – Akkor a ház mögött elterülő hatalmas kertet és a villában lévő báltermet nem ismered.

007 megrázta a fejét.

– Nem. Mutasd meg!

Mindketten a tervrajzok és fényképek fölé hajoltak. Elég részletesen ábrázolták a hátsó kertet: ciprusfák, kőfalak, kutak, egy rózsakert, és a szökőkutak, melyek akkor kezdenek működni, ha egy-egy bizonyos pontra rálépnek a pázsiton.

A kert egészen a toszkánai hegyekig nyúlt, ahol újabb sor ciprusfa jelezte a határvonalat. Volt egy hatalmas tisztás is, melynek a szélén egy régi faház állt, amit talán kamraként vagy kertészházaként használtak.

Beatrice megmutatta, hol van az ő szobája, és elmagyarázta, hogy valószínűleg, figyelik, és poloskákkal is telerakták, de Bond érkezésére majd kiiktatja a rendszert.

– Úgyis rengeteg dolguk lesz akkor, nem lesz rá idejük, hogy ezzel törődjenek. A táncterem – bökött az egyik rajzra – fontos lesz.

Majdnem az egész ház alatt volt egy ugyanakkora terem. A fényképek sok részletet megmutattak a táncteremből: a díszes párkányokat, a hatalmas csillárokat, festményeket, melyek között Bond fel is ismert néhány Picassot és Matisse-t, sőt, egy Schamberget is. Ez utóbbi, emlékezett, harminc éve tűnt el a new yorki Modern Művészetek Múzeumából.

– Pazar hely – dörmögte.

– Igen. És a jövő hétvégén kétszer is használni fogják. Lesz ott valami szombat délután, és egész vasárnap. A FAGY vezetői vasárnap gyűlnek össze ott. A villában nincs elég szoba, hogy mindenki ott tölthesse az egész hétvégét, ezért szervezik így a dolgokat. A szombat éjszakát Viareggióban és Pisában töltik, majd vasárnap érkeznek a villába. Hajókkal hozzák őket.

Beatrice valószínűnek tartotta, hogy a FAGY vezetői magukkal hozzák a személyzetüket is.

– Bármit terveznek is, hamarosan valóra akarják váltani. Talán már csak két–három hét lehet hátra. Ez az utolsó esélyünk, hogy megállítsuk őket, amíg így együtt vannak.

– Mit tudsz a szombatról? – kérdezte 007. – Mi fog akkor történni? Valami partiról volt szó.

– Erről tényleg nem tudok. Csak azt tudom, hogy a báltermet fogják használni, és a FAGY legjelentősebb vezetői is ott lesznek a vendégek között. Valamilyen ünnep lesz. Kihallgattam egy beszélgetését a testvéreknek. Akármilyen ünnep lesz az, nagyon izgatottak miatta. Az egyik valaki, aki érkezni fog, már rég nem járt a villában. Az viszont biztos, hogy a FAGY vezetők miatt már eleve nagy lesz a felfordulás a találkozózt megelőző héten. Szervezés és tervezés. Azt is hallottam, hogy ez lesz az utolsó összejövetel a *Blizzard* előtt. Gondolom, ez a FAGY tervének a neve, vagy a leendő akció fedőneve.

– Fogok én ebből az egészből látni valamit?

– A te jegyed az első sorba szól, drágám. Ott leszel te is a házban. A ház építői tényleg nagyon előrelátóak voltak. Tanulmányoztam a tervrajzokat, és nézzd csak, mit találtam! – ujjá ismét a papírokra mutatott. – Van egy rejtékfolyosó, mely a bálterem egyik falához vezet. A folyosóra egy kőlépcsőn át lehet eljutni. És az egészben az az érdekes, hogy annak a falnak a túloldalán egy hatalmas tükör van. Vagyis félig áteresztő tükör. Így a rejtett folyosóról pontosan a bálterembe lehet látni. Fantasztikus.

Bond csak hümmögött a hallottakon.

– Mi a baj? – kérdezte Beatrice.

– Biztosan van valami célja, hogy ezt odaépítették. Teljesen bizonyos vagy abban, hogy a házban lehetsz, amíg ez az egész zajlik?

– Nem mondtak olyasmit, hogy el kellene mennem.

– Beatrice, ne gondold, hogy ezt előre közlik veled! Egyszerűen megteszik és kész. Nem kizárt, hogy esetleg videofelvételt akarnak készíteni a gyűlésről. Lehet, hogy téged csak az utolsó pillanatban küldenek el.

– Egyebet nem tehetek, mint hogy rendszeresen küldök jelentéseket, amint visszatértem. Mindenről értesíteni tudlak, akármilyen történjen.

– Ez elég kockázatos, úgyhogy nem vagyok valami boldog. De gondolom, Eddie gondoskodott mindenről, így nekem csak a saját feladatommal kell törődnöm. Majd meglátjuk, hogy alakulnak a dolgok, és mit tehetek.

– Erről beszéltél, James? Ez az, ami miatt nem egyszerű bábnak tartod magad?

– Mire gondolsz?

– A kezdeményezőkézségedre.

– Beatrice drágám, én a kezdeményezőkézségemet mindig használom. Inkább arról mesélj, hogy én hogyan jutok be a villába, és milyen fedezetet kapok.

– Ejtőernyővel dobnak le. A többi Eddie-től függ. Ő fogja elmondani. Rendben?

– Ha te mondod... És mikor?

– Mit mikor?

– Mikor fogja elmondani?

– Holnap. Mindent meg fogsz tudni arról, hogyan zajlik majd az akciód. Sőt, arról is biztosan mesél majd, hogy nekem mi lesz a feladatom a Tempestákat illetően, és hogy mikor és hol találkozunk majd a kertben, hogy bejuttassalak a házba.

– Ó, nagyszerű, még szerencse, hogy mindenki ilyen előrelátó.

– Reméljük, nem lesz semmi gond, és minden zökkenőmentesen fog zajlani.

– Furcsa ez az egész.

– Mi?

Bondnak hirtelen Freddie jutott az eszébe. Meg is említette Beatrice-nek.

– Olyan, ő, mint Csipkerózsika a mesében... Érdekes... Sosem voltam az a típusú férfi, akinek meséken jár az esze. Nem is tudom, miért jutott ez most az eszembe.

Beatrice is elkomorodott hirtelen.

– Érthető, hiszen Freddie igazán közel áll hozzád – mondta a lány. – Tényleg olyan rossz a helyzet?

– A lehető legrosszabb. Az orvosok sem adnak sok esélyt a felépülésére.

– El fogod tudni viselni, ha...?

– Már viselem, Beatrice kedvesem. Már tudom, hogy nem élhetem le vele az életemet.

– Megcsaltad őt, James?

– Ha arra vagy kíváncsi, nem futkostam körbe... Hogy is mondaná Eddie? ...letiporva a friss hajtásokat. – Bond remekül utánozta az amerikai beszédstílusát.

Mindketten nevettek.

– De én nem vagyok friss hajtás – mondta csendesen Beatrice.

– Tudom, kedvesem. Nagyon is jól tudom.

Ugyanabban a pillanatban nyúltak egymás felé. Bond ajka a nőét kereste, és amikor végre megtalálta, akkor érezte csak, mennyire szomjazott már a csókjára. Mohón falták egymást, szinte reszkettek az izgalomtól és a boldogságtól, miközben gyengéden, ugyanakkor türelmetlenül merültek el egymásban.

Lassan bontakoztak ki, mint a tavasszal nyíló virág, évekkorábban egymás iránt érzett szerelmük friss lángra kapott, és amikor kiteljesedett, úgy csitult el, hogy ez a tűz nem húnyt ki, hanem, mint egy őrláng tovább égett.

Egymást ölelve, hirtelen merültek álomba. Tudták, érezték egymás jelenlétét, és úgy érezték, a világ lehet bármilyen, ők most így vannak a legnagyobb biztonságban. És ezt már mindketten nagyon régen érezhették.

A telefon csörgése ébresztette őket. Bond az órájára pillantott. Nem sokkal múlt négy óra.

– Jobb, ha én veszem fel – mondta Beatrice. – Álmosan áthajolt a férfi felett, és a füléhez emelte a kagylót. Egy pillanatig hallgatott, majd 007 felé nyújtotta a kagylót.

– James...

Bond már tudta, mielőtt Eddie Rhabb bármit is mondott volna...

– James, sajnálom, de rossz hírem van. Mindjárt átmegegyek, hogy megbeszéljük, mi legyen a továbbiakban. A barátnőd, Fredericka von Grösse egy órával ezelőtt meghalt. Doktor Sanusi épp az imént hívott.

Lázár

Beatrice sírt. Miután Bond letette a kagylót, rögtön elmondta a nőnek. Nem dramatizálta túl a helyzetet, pusztán annyit mondott, hogy "Freddie egy órája meghalt". Erre a nő zokogni kezdett, a könnyei patakokban folytak le az arcán, és hevesen rázkódott. Megsiratott egy nőt, akivel még csak nem is találkozott soha az életben.

– Istenem! Várnunk kellett volna... – szipogta fájdalmasan, azután beviharzott a fürdőszobába, magára zárta az ajtót, de a sírása így is kihallatszott odabentről. Olyan hangja volt, mint egy lefulladni készülő motorcsónak akadozó erőlködése.

Bond semmit sem érzett. Később rájött, hogy ő már akkor eltemette Freddie-t, amikor hónapokkal korábban összetört testét tartotta a karjaiban, még Puerto Ricóban. Számára már akkor halott volt, amikor az orvosok megmondták, hogy sosem fog felépülni. Tudta, hogy halott, akkor is, mikor látta, hogy él, mert ez az élet már csak egy hosszú és keserves haláltusa volt. Akárhányszor bement hozzá a klinikára, hogy meglátogassa, búcsúzni ment. Az a pillanat pedig, amikor Eddie közölte a hírt, a kijózanodás komor pillanata volt.

Beatrice végül kijött a fürdőből. Az arca tiszta volt, a könnyeknek már nyoma sem volt rajta. A hangja határozott volt, és nyoma sem volt benne az iménti érzélgősségnek.

– Sajnálom, James! Annyira jó volt újra veled lenni, de félek, Freddie halála mindent megváltoztatott köztünk. Annyira borzasztó, ami történt. Nagyon sokáig feküdt ott, és úgy érzem, helyettem halt meg.

Bond egy pillanatig nem értette, a lány miről beszél, de aztán eszébe jutott 1989, amikor néhány napig úgy tudta, hogy Beatrice halott.

Néhány perccel később Eddie Rhabb is megérkezett.

– James, nem tudom, mit tegyünk. Tudom, kegyetlenül hangzik, de nem engedhetem meg, hogy visszarepülj a temetésre. Ha most elmész, szinte biztos, hogy a főnökeid rád ragadnak. És talán a Tempesták emberei is. – Rhabb hosszú szünetet tartott, nagyot sóhajtott, majd folytatta. – Másrészt viszont természetesen nem kényszeríthetek rá, hogy maradj. Én megkértelek, hogy segíts, de mindketten tisztában vagyunk az akció veszélyességével.

– Eddie, minden rendben van – mondta nyugodtan 007. – Freddie hamvasztást akart. Ha kapcsolatba tud lépni Sanusival, mondja meg neki, hogy hamvaszzák el, és ha ez az ügy majd befejeződött, akkor elmegyek a hamvaiért, és szétszórom ott, ahol akarta, Interlake-en kívül.

– Te egy herceg vagy, James. – Eddie még be sem fejezte a mondatot, de már fél lábbal a folyosón volt.

– Eddie ezt gyorsan elintézte – mondta Beatrice. Már ismét a régi volt.

Mindketten visszafeküdtek az ágyba, és aludtak még egy keveset. Odakinn már világos volt, mikor felébredtek. Reggelit rendeltek, amit néhány perc múlva felhozott a szobapincér, aki furcsán nézett rájuk. Nem értette, miért foglaltak külön szobát, ha úgysis együtt alszanak.

Mire végeztek a reggelivel, Eddie már ismét ott volt.

– Egyedül jöttem – vigyorgott. – Senkinek semmi köze hozzá, hogy a szabadidőtkben mit csináltok.

– Ez igazán kedves tőled – jegyezte meg Beatrice, de biztos volt benne, hogy Rhabb már az akcióra koncentrált.

– Felhívtam Sanusit – kezdte, miközben Bondék kávéjából magának is töltött egy csészényit. – A jelek szerint az öreg – itt M-re célzott – azt mondta a cégednél, hogy valahol külföldön töltöd a szabadságodat pihenéssel. Úgyhogy most mindenki téged keres, James. Próbálj meg nem feltűnő lenni, ha lehet!

– Mi van a két rossz fiúval? – kérdezte 007.

– Nagyon szolgálatkészek. Felajánlottuk nekik, hogy megúszhatják a dolgot enyhe büntetéssel, és úgy néz, ki felfogták. Biztos helyen őrizzük őket, és engedjük nekik, hogy néhány beszélgetésünknek fültanúi legyenek. Kezdik belátni, hogy a FAGY és a főnökeik napjai meg vannak számlálva. Ugyanolyanok, mint a többi patkány. Menekülnek a sülyedő hajóról, ez a politikájuk. Beatrice elmondta, amit tud?

– Beszélt a ceremóniáról, ami szombaton lesz a fejeseikkel, és a klán vasárnapi gyűléséről.

– Akkor akarunk lecsapni rájuk. Vasárnap. De ha valami balul üt ki, előbb be kell hívnod minket.

– Pontosan kik azok a "mi"?

– Gondolom, már észrevetted, vagy legalábbis kitaláltad, hogy teljes összhangban dolgozunk a Börfejekkel.

A Börfejek a gúnyneve az olasz terrorista-elhárító egységnek, a NOCS-nak (Nucleo Operativo Centrale di Sicurezza). Ők az a speciális különítmény, akiket többek közt túszejtő akciók során is be szoktak vetni.

Szervezeti felépítésük szerint ez az elit csapat a Carabinierik alá tartozott. Ez az erő pedig az olasz COMSUBIN irányítása alatt állt, akik felelősek mindennemű katonai akcióért, és a terrorizmus elleni harcért – de csak akkor, ha országos jelentőségű ügyről van szó. A NOCS tagjai a legmodernebb fegyverekkel vannak felszerelve, és a hátterük is elég jól szervezett. Rhabb elegendő információval látta el az olaszokat, így sikerült meggyőznie őket arról, hogy a FAGY ugyanolyan veszélyes Olaszországra, mint az Egyesült Államokra nézve.

– Gondolod, hogy az akció után az olaszok kiadják a tábormokokat az Államoknak? Nyakam rá, hogy ez nem lesz ilyen egyszerű.

– Ez majd akkor lesz kérdés, ha már túl leszünk az akción, ami a *Fagyálló* fedőnevet viseli majd. A legfontosabb, hogy a FAGY vezetőit elfogjuk, akik között nagy valószínűséggel ott van Luigi és Angelo Tempesta is. Amint lenyestük a fenevad fejét, a többi már nem lesz nehéz, a gyalogságot könnyedén lehet majd semlegesíteni. Beatrice a terveket és a fotókat is megmutatta?

007 bólintott.

– Oké, akkor fussunk át még egyszer a főbb pontokon! A bejuttatásod, kapcsolattartás, és az együttműködés az olasz speciális egységgel később. Miután Beatrice visszament a birtokra, lesz még öt napunk, hogy felkészítsünk mindenre, James. Te szombaton, a kora hajnali órákban mész be.

– Hogyan?

– Ejtőernyővel, természetesen. A célzóna egy nyitott terület a Tempesták birtokán. A legfontosabb, hogy halálos pontossággal éj célba.

– Remélem, hogy pontosan, nem pedig holtan.

– Nem leszel egyedül. Egy csapat az érkezésed előtt három órával behatol a birtokra. Ők nem ejtőernyővel érkeznek, hanem gyalog. A Királyi Haditengerészetnél csak "jampiknak" hívják őket. Beássák magukat úgy, hogy a Tempesták semmit sem fognak észrevenni az egészről.

– Ha már itt tartunk... Pontosán hány fegyverrel kell számolni a villában?

Beatrice adott választ a kérdésre.

– Kettőt megöltél közülük a tónál, ha jól hallottam.

– Igen. Nem volt más választásom. Az egyiket Filipponak hívták, a másik névre nem emlékszem.

– Filippo és Carlo, igen. Ők idősebbek voltak.

– És kik vannak most a helyükön?

– A biztonságiak főnöke Alessandro. Öt, illetve hat embere van. Roberto, Tomaso, Edmundo, Giorgio, Enrico és Saul – számolta az ujjain a nő. – Mindannyian fiatalok és tekintélyes méretűek. Izom izom hátán. Tomaso például body builder volt korábban. De mindannyian elég nagydarabok, és értenek a gyilkolás minden módjához. Képesek csendesen ölni késsel, de pusztá kézzel is pillanatok alatt elintéznék bárkit. Meglehetősen félelmetes társaság. Ja, és Saul próbálkozott már velem, úgyhogy állandóan köröttem legyeskedik. Nagyon óvatosnak kell lennünk.

– Nem felejtettél ki valakit? – kérdezte Eddie.

– Kire gondolsz?

– Arra a fickóra, aki a kis barátunkat ugratta Londonból.

– Ja, igen! Te jó ég! Kauffburger. Ő a legközelebb testőre a fivéreknek. Bármelyikőtöket két ujjal elintézi. Akkora, mint egy óriás, ráadásul gyengeelméjű pszichopata. Nem is kell csúnyán nézned, elég, ha egyetlen fintort vágasz, ami neki nem tetszik, és végez veled. Az aljassága és a szadizmusa nem ismer határt. Egyedül a testvéreket tiszteli, és bármit megtesz értük, amire kéri. Az a típus, aki csak azért képes kitörni egy macska nyakát, mert örömet leli benne.

– Rágja a körmeit, és az ujjával gyújt tüzet. Ismerem a fajtáját – mondta 007 Beatrice felé fordulva, és abban reménykedett, hogy Eddienek sikerül mindent a terv szerint végrehajtania. – A fenti házban biztonságban leszek?

– Nem lesz gond – felelt a nő. – Úgyis csak a szombatról és a szombat éjszakáról van szó. Viszek egy kis csomagot, amit Eddie már összekészített nekem. Akkor, amikor ugrasz, egy kisebb robbanás lesz a csónakházban. Jól mondom, Eddie?

– Jól. Nem lesz semmi komolyabb, csak egy nagy durranás, és fény. Ez elvonja az ottaniak figyelmét az ugrás célzónájáról.

– Hányan őrzik a házat éjjel? – kérdezett tovább Bond.

– Kettő állandóan figyelik a területet, de a ház mögötti részre csak ritkán mennek. Mindig az első frontra vigyáznak jobban, mert onnan számítanak támadásra. További két ember van még a tónál, és egy a házban.

– Kapcsolattartás, Eddie? – 007 agya már teljes kapacitással dolgozott. Később egy listát is fog írni mindenről – gondolta.

– Mindkettőtöknek ott lesz a bőr alá beültetett rádióchip. Beatrice-é már bent van, neki Rómában beraktuk a múlt héten.

– A hátsó felemben – kommentálta a lány.

– Ott, ahol az a kis daganat van – mosolygott Bond.

– Daganat? – csóválta Eddie a fejét. – Neked van ott egy daganatod?

– Vicc volt, Eddie.

– Elég gyenge vicc – húzta fel az orrát Rhabb, majd Bondhoz fordult. – Jelentéktelen kis beavatkozás. Egy kis égést fogsz érezni néhány napig. Majd holnap neked is beültetjük a chipet.

– Fáj, mint a fene – símogatta meg saját fenekét Beatrice. – Csak vicceltem – tette rögtön hozzá, miután meglátta Eddie aggódó arckifejezését.

– Tehát egy belénkültetett hazai kémszerkezet... Mi van még?

– Mindkettőtöknek lesz még egy kis kommunikációs csomagja. Beatrice-é már megvan. Tulajdonképpen rúzsnek van álcázva. Ez az egyes számú, már tudja, hogyan kell használni. Csak el kell csavarni az óramutató járásának megfelelő irányba, mire kiemelkedik egy kis gomb. Ezt megnyomva a szerkezet működésbe lép, és segélykérő jeleket ad le. Valaki folyamatosan hallgatni fogja a megfelelő frekvencián már holnaptól. Bármilyen közbe jöhet a hétvége előtt, és mi nem szeretnénk meglepetést. A segélykérő hívásra az olaszok azonnal akcióba lépnek. Nyílt akcióba, minden álcázás nélkül. Beatrice-t mindegyik ismeri már, így őt nem fogják ártalmatlanná tenni. De ha szükséges, akkor bárkit és bármit ki tudnak hozni. Ezzel egyidejűleg két szállítórepülő száll fel a legközelebbi támaszponttól, Pisa mellől, és egy elit csapat ejtőernyővel érkezik a birtokra. Közben a tó felől a rendőrök is beszállnak az akcióba.

– Ezt értem. Beatrice kapja a rúzszt. És én mit kapok, szőlőszírt? – kérdezte 007.

Eddie türelemre intette Bondot.

– Van még egy másik eszköz is. Az övbe van építve, ez mindkettőtök számára azonos, és ugyanúgy funkcionál, mint a rúzs. Olyan ez, mint az ejtőernyősök póternyője vagy a vadászpilóták katapultja. James, neked van még egy golyóstollad is. Persze nem olyan arany vagy ezüst, mint amelyet a moziban látni, hanem egy olcsó, műanyag toll, de minden benne van.

– Egy egész túlélő csomag?

– Túlélő csomag? – csodálkozott Rhabb.

– Gondolom, az is belefer a golyóstollba. Kötszerek, meg ilyesmi...

– Csípem a te angol humorodat, James – mondta az amerikai faarccal.

– Örülök, hogy tetszik, Eddie.

Bond még egy ideig ugratta Rhabb-ot, majd visszatértek az akció napjának tárgyalására. Beatrice az utolsó jelentését az ugrást megelőző délutánon küldi.

– Ma este még együtt vacsorázhattok. Csak ti ketten – mondta végül Eddie.

– Arany szíved van, Eddie – felelt Beatrice.
– Ez így van. Többektől hallottam már. Pontban reggel kilenckor vesznek fel.

– Te is vele méész a reptérre?

– Nem. Az egyik emberünk taxival megy érte. A legjobb álcázás. A fiút nem ismerik, így nincs semmi kockázat. Reggel kilenc órakor, egy perccel sem később. És addigra, James, szeretném, ha te is összekészülnél.

Beatrice valamivel kettő után ment el azon a délutánon. Bond elhelyezkedett egy kényelmes fotelban, és elővette azt a könyvet, amit még Londonban vásárolt, és a szerencsejátékok során alkalmazott trükkökről volt szó benne. Fontosnak tartotta, hogy mindent tudjon a szerencsejátékok és kártyajátékok csalásairól, és ez nem egyszer kifizetődő volt már élete során.

Már hat óra is elmúlt, mikor Beatrice visszament.

– Mindent megkaptam, amire szükségem lesz. Még a ciántablettát is – mosolygott a lány. – Eddie Rhabb mindenre gondol. Találkoztam az olasz kapitánnyal, aki a speciális erők parancsnoka lesz a villánál. Jóképű férfi. Megnyerő a maga olaszos módján.

Leszóltak a szobapincérnek vacsoráért, és "eltöltöttek egy meghitt éjszakát a tűz közelében" – ahogy Beatrice fogalmazott. Mindenesetre – gondolta Bond – meglehetősen nagy tüzek gyúltak azon az éjszakán.

Hogy biztosak legyenek abban, hogy a következő szombat éjszakán megtalálják egymást, kitaláltak maguknak egy-egy jelszót, amit súgni fognak a sötétben. Beatrice lett *Vörös Róka*, Bond pedig *Szürke Farkas*.

– Ez a rókásdi ravaszkodás túljár majd az eszükön – tette hozzá 007.

– Majd feltétlenül mondd meg Eddie–nek! – nevetett a lány. – Amint én elmentem, téged is elvisznek innen. Gondoltam, jó, ha tudsz róla.

– Szokás szerint én tudok meg utoljára mindent.

– Azt viszont, James, te tudod meg elsőnek – húzta közel magához a férfit –, hogy nagyon szeretlek.

A szoba üresnek és elhagyatottnak tűnt, miután Beatrice reggel elment. A búcsúzás egyszerű volt. Semmi szenvedély, könny vagy ilyesmi. "Szombat hajnalban találkozunk" – csak ennyit mondott.

Miközben saját szobája felé tartott, rájött, hogy tulajdonképpen nem is használta, amióta megérkezett Genfbe. Délután három körül Eddie megérkezett, ezúttal utánfutója, MacRoberts is vele volt.

– Minden rendben zajlott az indulásnál? – kérdezte 007, de ahogy kimondta, már meg is bánta. Ostobának érezte a kérdést.

Eddie bólintott.

– Azzal a két tökféjjel este hatkor intézzük el a dolgot. A tónál, a villa mellett van néhány emberünk, akik azonnal jelentik, ha Beatrice megérkezett. Utána mehet a telefon, a két fickó szépen beszámol a Tempestáknak.

– Hol vannak? A biztonságos házban?

Eddie ismét bólintott.

– Ja, és még egy dolog, James. Kaptunk egy képet ma reggel. Egy nő érkezett a villába, Luigi várta. *Mucho respecto*. Megnéznéd? Talán tudod, ki lehet.

Eddie várakozva nyújtotta a számítógépes nyomtatóval készített képet Bond felé, aki gyanútlan pillantást vetett a papírra. A szíve hevesebben kezdett dobogni, és alig akart hinni a saját szemének. Egy pillanatra behúnyta a szemeit, majd újra megnézte a képet.

– Szent Lázár! – nyögte. – Nem lehet igaz!

A kép nagyon jól sikerült. A nő éppen hátranézett a válla felett, az arca tisztán látszott, egyértelműen felismerhető volt. A haja meglibbent a szélben, miközben Luigi egyik embere kinyújtotta felé a karját, hogy besegítse a kocsiba.

Bond nagyot nyelt, a torka is kiszáradt hirtelen. Lenézett az éles és tiszta képre, és Sukie Tempesta hercegnő nézett vissza rá, aki évekkorábban csúf halálát lelte egy felrobbantott autóban, a Dulles International közelében. A sírból tért vissza? Lehetetlen.

007 hirtelen szédülni kezdett.

A telefonhívás

– Mindketten tudjuk, hogy ez a nő itt a képen halott! – Eddie úgy nézett Bondra, mintha az félrebeszélte volna. – Ennek ellenére ott volt a tónál. A villához ment.

– Washington Dulles International. Ugyanazon a napon, amikor a londoni gépet felrobbantották. Bradbury Légitársasága – 007 abbahagyta a felsorolást, és dühösen nézett Rhabbra. – Te is ott voltál! Ismertem ezt a nőt, Eddie! A legkedvesebb barátom volt egy időben. Láttam az autóját felrobbanni, és láttam az elszenesedett holttestet, már ami maradt belőle. Eddie, tűnj el innen, és vissza se gyere, amíg nem találsz valami értelmes magyarázatot erre! – Bond levegő után kapkodott. Most vette csak észre, hogy eddig folyamatosan üvöltött.

– Hé, James! Higgadj már le! – tette vállára a kezét MacRoberts.

– Könnyű azt mondani! – rázta le a kezét magáról 007. – Ha ez a nő itt a képen még él, akkor engem alaposan átverték. Ezek szerint ő nem az, akinek hittem. Biztos vagyok benne, hogy van valami kapcsolata, amit az évek alatt el akart titkolni.

– Rendben, James, rendben! – morogta Eddie. – Visszamegyek a biztonságos házba, ahol Prime, Drake és Long vannak. A két tökfeke figyelnek. Majd onnan telefonálok. Ha készen leszel, küldök érted egy autót.

Bond bólintott, de látszott rajta, hogy még mindig nagyon dühös.

– Valójában hány embered van, Eddie? – kérdezte.

– Csak a fiúk, akiket láttál, plusz két sofőr. Drake egyébként orvos. Nem akartunk kockáztatni. A kocsí tíz perc múlva itt lesz.

Az FBI-osok elmentek, Eddie-n is látszott, hogy nem teljesen nyugodt. Olyan benyomást keltett, mint egy viadatra készülő bika.

Bond gyorsan összecsomagolt. Közben azon tűnődött, vajon a fegyverét magánál tartsa-e, vagy tegye vissza az aktatáskájába. Nem tudott sehogysem megnyugodni, az idegei még most is pattanásig feszültek. Kiment hát az erkélyre, és vett néhány mély lélegzetet. A gondolatait nem tudta elterelni, egyre csak az járt a fejében, hogy Sukie miért rendezte meg saját tetszhalálát.

A válasz – tudta – mindenképpen olyan lehet, aminek nem fog örülni. Az emberek megváltoznak olykor – gondolta. Amikor évekk

korábban Sukie–val dolgozott, a nő férje már halott volt. Amikor szóba kerültek a mostohafiúk, mindig átlagemberekként, egyszerű üzletemberekként beszélt róluk.

A veszelő állandó volt, de az csak az akcióknak volt köszönhető. De Sukie sosem keveredett bele annyira, hogy komolyabb megpróbáltatást kellett volna elviselnie. Csak most tudatosult benne, hogy talán már akkor jellemző volt rá is a Tempesta család kétszínűsége, és talán már akkor is tudott a FAGY–ról, a nyolcvanas évek közepén.

És Bondnak eszébe jutott az a halvány gyanakvás is, amit akkor érzett, amikor váratlanul összetalálkozott a nővel a szállóban, közvetlenül a DB 299–es ellen elkövetett merénylet után. Lehet, hallgatnia kellett volna akkor önnön megérzéseire? Bárhogy törte is a fejét, nem sikerült magyarázatot találnia arra, hogyan menekült meg mégis a bombamerénylettől, amit az autója ellen követtek el. Követtek el? De kik?

A telefon csörgése zökkentette vissza a valóságba – a recepcióról szóltak fel, hogy az autó már várja odalenn.

Fogta a holmijait, lesietett a portára, és rendezte a számláját a Boldman névre szóló American Express hitelkártyájával. A kijáratnál egy bokszoló külsejű, de tiszta tekintetű fiatalember várta egy csillogó–fénylő öreg Rover–rel.

– Mr. Boldman? Mr. Rhabb már várja önt, uram, és azt üzeni, igaza volt a nővel kapcsolatban.

007 szó nélkül ült be a Roverbe. A fiatalember remekül vezetett, pillanatok alatt elvegyült a forgalomban. Nem a legrövidebb úton mentek, és annak ellenére, hogy nem siettek, a sofőr mindig hirtelen változtatott irányt, és folyamatosan figyelte mind a környéket, mind pedig a tükörben a mögöttük jövőket. Nem érthette sehonnan meglepetés.

Miután teljességgel meggyőződött róla, hogy nem követik őket, csak akkor hajtott ki a városból a tó melletti úton. Néhány kilométer után lassítottak, és behajtottak egy kapun. A ház magasabban feküdt, és az ablakokból jó kilátás nyílt a kapura és a mögötte lévő műútra.

– Persze, hogy igazam volt, a rohadt életbe! – dühöngött Bond továbbra is. Még mindig agresszív volt Eddie–vel szemben. Sosem szerette, ha a szavait kétségbe vonják, és Eddie túl sokszor viselkedett fölényesen.

– Igazad volt a nővel kapcsolatban. Meghalt a kocsija ellen elkövetett bombamerénylet következtében. Ez egy kirakós játék. Talán mégsem volt az autóban akkor.

– Van valamilyen elképzelésed, James? – kérdezte MacRoberts.

– Fogalmam sincs. Csak azt tudom, hogy itt valami nagyon bűzlik. És az a nő meglehetősen sokat tud rólam. Tudja, hogyan dolgozom, ismeri a módszereimet. Ráadásul néhány órával az állítólagos halála előtt vele voltam. Ő jött vissza a szállodába, hogy találkozzon velem.

– Mi az, ami az elképzelésed szerint a legrosszabb, James?

– Sukie Tempesta régen volt, Ed. Nem bolond az a nő, és mostmár egyértelmű, hogy szoros a kapcsolata a mostohafiaival. Te jó ég, ez milyen nevetségesen hangzik! Sokkal erősebb, mint amilyennek valaha is képzeltem. És ha így van, akkor szándékosan tűnt el. Beatrice-t már lehetetlen visszahívni, és van egy nagyon rossz előérzetem. Ha Sukie mindezidáig el tudott bújni, lehet, nem ő volt az egyetlen ilyen árnyéklovas. Mi lehet a legrosszabb? Az az érzésem, hogy a mi kis *Fagyálló-akciónk* meglehetősen nagy veszélyben van. Itt van ugye a mi két ex-FBI ügynökünk, akik kihoztak egy pszichopátát a börtönből, és visszavitték Olaszországba. De arról fogalmunk sem volt, hogy Sukie él. Ha itt járkált az orrunk előtt észrevétlenül, mivel mindenki halottnak hitte, akkor csak a jóisten tudhatja, kik vannak még ebben az átkozott játszmában, és főleg, hogy melyik csapatban játszanak.

– Senki nincs a nyomunkban, amióta Genfből eljöttünk. Erre a nyakamat teszem! – Eddie feje lelógott a vállai között, és most is úgy festett, mint aki vére menő küzdelemre készül.

– Eddie, amiatt nem is aggódom, ami itt Genfben van. De odaát beavattad az olaszokat is. Mennyire lehetünk biztosak abban, hogy ők tiszták? Mit tudsz erről?

Rhabb egy hosszú percig gondolkodott a válaszon.

– Ők is tiszták. Erre is rátennem a nyakamat. Mindenki éjszaka érkezett, egy elzárt területre. Ez Pisa mellett van, ahol egyébként is gyakran gyakorlatoznak. Ráadásul semmilyen utasítás nem ment nyílt telefonvonalon. Onnan pedig nem lehetett telefonálni se ki, se be. Önellátók, és a dolog lényegi részébe csak a legfelső szinten lévő parancsnokok vannak beavatva.

– Akkor a helyedben ellenőriztetném azokat a parancsnokokat – morogta Bond.

– Tőlük sem szivároghat ki semmi, mindannyian Pisában vannak.

– Akkor csak a biztonság kedvéért menjen oda valaki, és ellenőrizze az egész területet. Különben ez a kis miniháború rosszul sültet el.

Eddie nem ellenkezett vagy tiltakozott. Mielőtt azonban bármit is mondhatott volna, MacRoberts szólalt meg.

– Én megyek, és magam nézek körül. Szeretném, ha Drake velem jönné, hátha segítségre lesz szükségem. De gyanítom, őt jobban szeretnéd itt tartani, amíg Beatrice megérkezik a villába. Talán jól jöhet a telefonhívásnál.

– Az Allen nevű fickó fog telefonálni. Mellesleg a valódi neve Stanley Kzolowitz, és igen, szeretném, ha Drake itt maradna. Miután elintéztük a telefont, és ez a két díszmadár elrepült az Államokba, együtt fogunk Pisába menni. Te előre mész. Indulhatsz is Genfbe. Ha itt a jet, repülj vele Pisába, aztán küldd vissza.

– Ehhez szükségünk lesz a te engedélyedre, Eddie – vetett egy elégedetlen pillantást MacRoberts a főnökére.

– Oké! Ha azt akarod, hogy valami el legyen intézve, akkor intézd el magad! – sietett ki Rhabb a szobából.

– Eddie gyakran elfelejti, hogy ő a felelős, és a cégnél idegesek szoktak lenni az aláírások, meg a szabályzatok miatt. Nem szeretik az ilyen megoldásokat – magyarázta MacRoberts.

– Ugyanez van mindenhol, még a legjobb családban is előfordul ilyesmi – vetett egy kötekedő pillantást rá 007. – Biztos vagy benne, hogy semmi nem üt ki balul ennél a telefonálásnál a villába? Hogy Allen, vagy Kzolowitz, vagy akárhogy is hívják, tisztán fog játszani?

– Ha nem így lesz, kap egy golyót a seggébe, és a villához odaküldjük az 5. Olasz Lovasságot, hogy kihozzák Beatrice-t. De ebben az esetben a helyi rendőröknek be kell gyűjteniük az összes amerikai, akik a pisa-i és viareggio-i szállókban szálltak meg. De hiába kapják el őket, ezzel még nincs megoldva semmi. A végtelenségig nem tarthatják benn őket.

Egy teremnek is beillő széles szobában voltak a biztonságos ház elejében. A falon hatalmas panorámaablakok voltak. Az ajtó, amin keresztül Eddie távozott, egy kisebb hallba vezetett. 007 lépcsőket is látott, melyek az emeletre vezettek fel.

– Hol tartjátok a foglyokat? – kérdezte.

– Az emeleten egy zárt szobában. Ez a ház nekik olyan, mint egy szanatórium. Azok a fickók odafenn már eléggé megpuhultak, és olyanok lettek, mint a kezes bárányok, vagy inkább szappannal bekent kiskölykök...

– Tehát adatok nekik "szappant"?

– Van valami, ami jobb, mint a "szappan". Az ma már kiment a divatból. Ti még használjátok?

– Nem, de a többi dolgot is "szappannak" nevezzük, amiket használunk.

Eddie visszajött a szobába, egy hivatalos parancsot lobogtatott a kezében.

– Itt van, Mac. A gép vár Rád. Pete majd kivisz a reptérre. De az ég szerelmére, győződj meg róla, hogy a pilóta visszajöjjön értünk Genfbe.

– Vedd úgy, Eddie, hogy már el is van intézve! Később találkozunk.
– Mielőtt elhagyta a házat, gyorsan kezét fogott Bonddal. Egy pillanattal később látták, amint odakinn beül a kocsiba, amely azonnal kihajtott vele a kapun, és ráfordult a város felé vezető útra.

– James, Drake beültetné neked a chipet, ha nincs ellene kifogásod.

– Beültetés?

– A jeladót. Egy perc az egész, nem több, de minél hamarabb megvan, annál jobb. Egy, maximum két nap kell, amíg a seb teljesen behegged.

Bond mogorván bólintott.

– "És az ő hátsóján, az isten szerelmére!" Ugyanezt a szöveget mondják a Braille-ben.

– Hogyan?

– A vulgáris négy sorosok egyikének utolsó sora, Eddie, ne foglalkozz vele!

Az ajtóban Drake jelent meg, a kezében egy jókora csodaszerszámmal, ami leginkább egy barkácsfelszerelés szöveget kilövő pisztolyához hasonlított.

– Le a nadrágot, James! Tudom, nem valami bizalomgerjesztő ez itt a kezemben, de ígérem, nagyon gyors. Csak egy csípés az egész.

– Nekem is épp ez jutott eszembe róla – sóhajtott, és megtette, amire az orvos kérte. Drake valóban gyors volt, és 007 tényleg csak egy apró csípést érzett. Utána rögtön ragtapasz került a sebre.

– A ragtapasz maradjon ott legalább huszonnégy óráig. A készülék néhány hétig marad a testben – magyarázta a doki. – Utána automatikusan kilökődik, és kiesik.

Prime is megérkezett. Egyszerű farmert és pólóinget viselt "A férfiaknak parancsolniuk kell"–felirattal.

– Hello, James! – mondta könnyed hangon, mintha ezer éve ismernék egymást, és egy papírlapot nyújtott át Rhabbnak.

– Ez az. Elolvasta, és azt ígérte, be is tartja a játékszabályokat.

Miközben Eddie végigolvasta a szöveget, Prime megemlítette Bondnak, hogy ez az a forgatókönyv, amit Kzolowitz a telefonba fog elmesélni, amikor felhívják a villát.

– Nekem jónak tűnik – bólintott Eddie, majd az órájára nézett. – Lassan itt az ideje, hogy telefonáljon. Prime, szeretném, ha a fickó kapna egy fülhallgatót, hogy sűghassunk neki, ha megakad, vagy olyasmit kérdeznek tőle, amire nem tudna válaszolni. Megnézed az akciót? – nézett kérdően Bondra az amerikai.

A két ex-FBI-os nem tűnt valami boldognak, de ez érthető is volt, hiszen nem a legvidámabb dolog, amikor az embert egy fémszékhez kötözve őrzik órákon át.

– Oké – tette a forgatókönyvet Kzolowitz elé Eddie. – Szép kis moslékba rángattatok bele minket, Stanley!

Eddie szigorú arcot vágott. A Stanley nevű férfi holtápadt volt, Rhabb folytatta:

– Egyszer, csak egyszer fogom elmondani neked, úgyhogy jól figyelj! A barátom itt – mutatott közben Longra, aki eddig őrizte a foglyokat – egy negyvenötös autómátát fog az egyik füledhez tartani, amíg a másik oldalon a kagyló lesz. Kapsz egy kis fülhallgatót arra az esetre, ha valami olyan merülne fel, ami nincs benne a forgatókönyvben. Akkor majd én súgok neked. Ha valamit elszúrsz, akkor a barátom, Mr. Long meghúzza a ravaszt, és ezt a kis készüléket a fejed nagyobb részével együtt ellövi. Stanley, ez nem vicc! Tényleg kinyírunk.

Eddie a másik férfihoz fordult.

– Te pedig követed a haverodat egy fél perccel később. Megértettük egymást? Jó. Csak semmi hősködés, az ügysem jön be. Akármilyen történik majd a villánál, már elkezdődött. Megkaptuk a jelentést, miszerint már gyűlnek az emberek Pisában, és Viareggióban a vasárnapi találkozóra. Amint elkezdődik a találkozó, mi akcióba lépünk, ez biztos. Ha nem viselkedsz okosan, és lefűjják a találkozót, azzal sem érsz el semmit. A résztvevők már a környéken vannak, csak be kell gyűjtenünk őket. A villát pedig a földdel tesszük egyenlővé. Ne kockáztass, semmi értelme! Értesz?

– Csak egy dolgot szeretnék kérdezni – mondta halkán Kzolowitz. Az arca hamuszürke volt.

– Nem ígérem, hogy választ is kapsz, de kérdezz!

– Ugye tartani fogják magukat a megállapodáshoz?

– Miféle megállapodáshoz?

– Ó, Jézusom! A megállapodásunkhoz. Hogy visszamegyünk az Államokba, és tanvédelmi programmal járnak el. Így kell lennie! Maga nem ismeri ezeket! Megtalálnak a börtönben is.

– Biztonságban leszel, Stanley! Garantálom a biztonságodat!

A másik szobából Prime kiáltott át, hogy üzenet érkezett.

– Beatrice a fedélzeten van. Azt mondják, volt egy kis vita a két barátunk hiánya miatt. Állítólag volt valamilyen parancs, hogy várjanak rájuk.

Long már hozta is a telefont, és letette a szerencsétlen arcot vágó Kzolowitz elé. Egy másik készülék is hozzá volt csatolva, és egy vezeték futott

végig a szoba padlóján. Eddie Kzowolwitz füléhez tette a kagylót, és ő is felvett egy fejhallgatót. Long elővette a negyvenötöst.

– A hallban lesznek – mondta Eddie –, és bontom a vonalat, ha hibázol. – Az amerikai tekintete most kegyetlenségről árulkodott, de éppen ezt akarta. – Oké, essünk túl rajta, hívd a villát!

Miközben Kzowolwitz tárcsázott, Bond Long mögé állt. Az ex-FBI-os keze borzasztóan remegett, csoda, hogy helyesen ütötte be a számokat.

A központ kapcsolt, és valahol a távolban kicsörgött a másik készülék. A harmadik csöngés után vették fel.

– *Pronto* – hallatszott Luigi hangja a túlvégről.

– Luigi, Stan vagyok.

– Hol a pokolban voltál, Stan? A fiúk most jelentették, hogy nem voltál a da Ricciben.

– Le kellett maradnunk, Luigi...

– Neked Mr. Tempesta!

– Oké, oké, Mr. Tempesta, de gondjaink vannak. A pasas, akire figyelmeztetett... Az, aki a két legjobb emberét megölte pár évvel ezelőtt...

– Arra a fattyú Bondra gondolsz?

– Órá.

– Mi van vele?

– Láttuk őt Genfben. Nem jött közel a da Riccihez, de kétszer is láttuk. Úgy tűnik, vakáción van.

– Az évnék ebben a részében? Ne tettesd már hülyébbnek magad, mint amilyen egyébként is vagy, Stanley! Tudod, hol van most?

– Egy kis hotelben szállt meg. Most is ott van. Mit tegyünk vele, Luigi... Mr. Tempesta?

– Kapjátok el, és hozzátok ide! A Jég Királynőnek lesz egy feladata a számára. – Egy alig hallható, ördögi röhögést lehetett hallani a vonal túlsó végéről.

– Oké, főnök, oké! Most elkapjuk! Ha valami gond adódik telefonálok!

– Csak csináljátok meg, Stanley! Fel se hívjátok, ha nem kaptátok el! Nagyon vigyázzatok, mert ha ezt elszúrójátok, élő halottak vagytok! – Letette.

Kzowolwitz elájult, és rádőlt az asztalra.

– Ezzel is megvolnánk – mondta 007 szárazon.

Fagyálló

Közel két órába tellett, mire Pete visszaért a kocsival a reptérről. Ő ugyanaz a fiatalember volt, aki Bondot a szállodából elhozta a biztonságos házba.

A várakozás ideje alatt Prime és Long gondosan rendbe rakták a házat, Eddie pedig töprengve ült az ablaknál.

– Min jár az eszed, Eddie?

– A fene se tudja, James! Egy kicsit aggódom a hézagok miatt. Beatrice-t figyelik, de a jelek szerint normálisan tud mozogni. Bízom benne, hogy nem küldlek titeket csapdába.

Bond bólintott.

– Tudom, mire gondolsz, Eddie, de ez is benne van a pakliban. Ahogy ti mondjátok odaát, a munkával jár. Bízom benne, ha valami közbejönne, Beatrice azonnal megnyomja azt a gombot.

– Meg fogja tenni. Sőt, úgy döntöttem, egy nappal előbbre hozzuk az eseményeket, már ami az első csapat bevetését illeti. A fiúk már pénteken éjjel a helyükön lesznek. Úgyhogy én is szeretnék már minél hamarabb Pisában lenni. Amint oadérünk, máris intézkedhetek, és arról is meggyőződhetünk, hogy minden simán zajlik–e. Fel kell készülnünk minden eshetőségre.

Egy másik autó kanyarodott a ház udvarára.

– Jól van – konstataálta elégedetten Eddie. – Ez Joe, a másik sofőrünk. – Hátraszólt a vállá felett a többieknek: – Oké, hozzátok ide a két jómadarat. Bilincset rájuk! Hosszú út áll előttük.

Egy perc múlva Long megjelent a foglyokkal. A negyvenötös Colt most is a keze ügyében volt, nem bízott semmit a véletlenre. Kzolowitzot, és a másik férfit, akinek a valódi neve John Betts volt, beültették az autóba.

Az út a reptérig, mindössze negyvenöt perces volt. A rutinvizsgálat nem tartott sokáig, az ügynökök igazolták magukat. Bond most látta csak, hogy ennek a kocsinak is sötétített üvege volt, akárcsak a másíknak. A reptér bejáratánál a biztonsági szolgálat emberei nem is nagyon kíváncsiskodtak, hogy ki ülhet hátul.

Közvetlenül a C–20–as Gulfstream III–as szállítógép mellett parkoltak le. Egy szürke öltönyös fiatalember jelent meg a lépcső tetején, és lesietett, hogy segítsen Longnak felterelni a foglyokat. Lerítt róla, hogy ő is

FBI–os. Eddie a környéket figyelte, amíg a letartóztatottak a gépre nem kerültek.

– Gyerünk, mindenki a gépre! – szólt utána. – Drake, James, menjetek, én majd utánatok jövök. A kamerák nem látnak el ideig, de jobb az óvatosság.

Bond nem először tapasztalta, hogy akció közben Eddie egészen megváltozik: pattogósabban beszél, és a mozdulatai is leginkább egy vadászni induló tigrisére emlékeztetnek.

Még be sem szálltak mindannyian, a pilóták már indították is a motorokat. A belső hangszórókon ki is szóltak nekik, hogy néhány percen belül a levegőben lesznek. Még a Pisáig tartó út időtartamát is megmondta, majd hozzátette: – És van egy jó hírem azok számára, akik továbbutaznak velünk Washington DC–ig. A stewardunk, Michael, kitűnő menüt szolgál fel ma este. A Pisába tartó utasoknak csak kávé adunk.

Még háromnegyed tíz sem volt, amikor a gép landolt Pisában.

Long és Prime továbbrepültek a két fogollyal, míg Drake doktor és Eddie Bonddal maradtak az akció idejére. Prime még egy apró pusztis is adott 007–nek búcsúzásakor. Long kezét fogott vele, és sok szerencsét kívánt neki. Eddie felhúzott szemöldökkel jegyezte meg, amikor Prime–ék már hallótávolságon kívül voltak, hogy ez volt az első puszi, amit a nőtől látott.

MacRoberts már várta őket a limuzin hátsó ülésén. Az utastér a sofőrtől hangszigetelt üveggel volt elválasztva, így az nem hallhatta, mit beszélnek.

– Nem szivároghatott ki információ, meggyőztek róla. Az idősebb tisztek sokkal kíváncsiskodóbbak, de tény, hogy a három főtiszt közül egyik sem ismeri teljesen a tervet, mindenki csak részleteket tud belőlük. Azt is csak a helyszínen ismerték meg, és a tábor elég messze van a reptértől. Nyilvános telefon nincs a közelben, és a katonák nem használhatják a tisztí készülékeket. Minden hívásra nagyon odafigyelnek, de ezeket is nagyon meg kell indokolni. Minden számítógépes vezérlés és ellenőrzés alatt áll, úgyhogy átverés vagy kiskapu kizárva.

– Aha – hümmögött Rhabb. – Tehát elméletileg nem lehet semmi probléma, mindennek simán kell mennie.

Amint megérkeztek, és körülnézett a parancsnoki barakkban, meg is nyugodott valamelyest. Legalább egy órán át tárgyalt Boletti tábornokkal, az olasz főparancsnokkal, és utána még pozitívabbnak látta a helyzetet. Az egyik csoport már indulásra készen állt.

– A tábornok azt mondta, hogy egy készenléti egység öt perc alatt gépre szállhat és elindulhat – magyarázta Eddie 007–nek. – Ha kinézel az

ablakon, láthatod azt a két RC–12M–es gépet, nem messze. Bevaló fickók ezek itt.

Bond kapott egy szobát az épület második emeletén, és amíg mindenütt jellemző volt a katonás fegyelem, őt könnyedebben, inkább civilként kezelték. Egyszer bemutatták az alakulat valamennyi tagjának, hogy az akció során majdan mindenki felismerje.

Ez másnap reggel történt, és ezt követően Eddie és a parancsnokok hosszú megbeszélést tartottak a bevetéséről. Úgy döntöttek, hogy egy NMAN–ugrás (Nagy Magasság Alacsony Nyitás) meglehetősen veszélyes lenne. A célzóna meglehetősen kis terület volt, és így is meglehetősen közel kell repülniük a villa mögötti dombok tetejéhez. A terepviszonyok sem könnyűek, kevés a sík terület. Az első csapat is gyalog indul neki pénteken hajnalban.

Beatrice tudta, mikor kell számítania az ejtőernyős ugrásra. Ez fontos volt, hiszen a megfelelő időben kell elterelnie az őrk figyelmét. Az utolsó szó a fiatal pilótáé volt. Lehetségesnek tartotta, hogy tízezer láb magasságban érje el a tó végét, ahol kikapcsolja a kis Cessna motorját. Így zaj nélkül repülhet át a tó felett, és hozzávetőleg nyolcszáz méteres magasságban lesz a célzóna felett. Ez könnyű ugrást biztosít 007–nek, így biztosan nem véti el a célt.

A hét többi részén már nem történt sokminden. Csak a részleteket tisztázták, és azt, hogy milyen felszerelést vigyen magával a jelzőkészüléken kívül. Azt javasolták, búváruha legyen rajta, ha netán vízbe kényszerülne valami miatt, de erről hallani sem akart, így maradtak az egyszerű gyakorlóruhánál. A katonai bakancsot sem tartotta jó ötletnek, így azt is módosították egy kényelmes cipőre. A fegyverzetet illetően csak a saját pisztolyára tartott igényt négy tartalék tárral, és egy régi stílusú Sykes–Fairburn kommandós törre – ez volt, amit a legjobban tudott kezelni, és a legtöbbet használt akciók során. Eddie javasolt még gránátokat, füstbombákat és egyéb robbanószerkeket, de Bond ezekre nem tartott igényt.

– Szerintem éppen elég ilyesmi van az olasz fiúknál, bár nem szeretném, ha idő előtt idáig fájulnának a dolgok.

Miután minden részlet tisztázódott, a hátralévő időt már csak pihenésre és kondíciójának megőrzésére fordította. Rendszeresen lejárt a tábor tornatermébe, és futott odakinn. Némileg aggódott az elkövetkező hétvége miatt, de nem az akció végett voltak kétségei, sokkal inkább Beatrice–t féltette. Hiába kaptak naponta jelentéseket tőle, melyek arról szóltak, hogy minden rendben van a villánál, Bondban mindig ott motoszkált egy kis félsz.

Csütörtökön, késő este, a csapat, amely előőrsként megy a villához, helikopterre szállt, és útnak indult, hogy minél előbb a célzóna közelében

legyen. Amint elfoglalták az állásaikat, folyamatosan küldenek majd jelentéseket.

Miután ez megtörtént, az első jelentésük arról szólt, hogy az élelmiszer–szállítmány megérkezett a tavon át a villába.

– A jelek szerint már készülnek a hétvégi partira – jegyezte meg Eddie, miközben a jelentést olvasta. – Rengeteg ételt és italt vittek oda. Lesz minden a levestől a mogyoróig.

– Kérdezd meg tőlük, hogy a szállítók ott maradtak-e vagy csak a pincérek lesznek jelen!

Amikor délután újabb jelentés érkezett a villa mellől, az már arról szólt, hogy a szállítók elmentek, és feltehetően mindent elhelyeztek a raktárakban és a hűtőkben. Bond felidézte magában a birtok alprajzát, és emlékezett rá, hogy a konyha a hátsó fronton van – tehát a megfigyelőállásba küldött kommandósok meglehetősen közelről szemlélődhetnek, még ha távcsöveket is használnak.

A Cessna 007–tel a fedélzetén hajnali egy előtt szállt fel valamivel. Mintegy háromnegyed óra múlva a pilóta felemelt hüvelykujjal jelzett neki, majd tízezer láb magasan kikapcsolta a motort. Lassan kezdett ereszkedni, semmilyen zajt nem csapott, csak a szél zúgását lehetett hallani.

Bond figyelte a magasságmérőt, és amikor már kétezer lábnál jártak, kinyitotta az ajtót. A bezúduló légörvény megtáncoltatta kissé a gépet, de a pilóta biztos kézzel tartotta, nem kerülhetett veszélybe az akció folytatása.

Mivel teljes rádiócsöndben repültek, a pilóta felé fordult, és odakiáltott neki:

– Figyelje a célzónánál a fényjelet! Sok szerencsét!

Bond bólintott, és fél testtel kimászott a gépből. Éppen megpillantotta az apró villanást odalentől, amikor valamivel tovább dörrenést és nagyobb fényt vett észre. A csónakháznál robbant a félvezetőtöltet. Beatrice tehát jól csinálta a dolgát, tökéletesen időzített.

007 nem várt tovább. Ellökte magát a géptől, és szinte azonnal hatalmába kerítette az a fantasztikus érzés, amit a szabadeséskor tapasztalt már nem egyszer. Kezeit, lábait széttárta, és csak zuhant bele az alant elterülő sötétségbe. A kioldozsínort időben húzta meg, a kinyíló ernyő nagyot rántott rajta. Természetesen abból sem lehetett semmit látni, még ő is hiába pillantott fel, hiszen mattfekete volt, direkt éjszakai ugrásokra tervezték.

Az összes emlék feltorlódott az agyában. Azok az éjszakai ugrások, amikor hamarabb ért talajt, mint számította; egy másik ugrás, amikor elkapta a turbulencia, és kis híján minden kontrollját elvesztette. De ezen az éjszakán minden tökéletes volt. Jól időzített, és megérezte, mikor került földközellebe.

Sikerült lassítania, így könnyedén, lábra érkezve landolt. A lendület erejével tovább is futott, és máris lecsatolta magáról az ernyőt. A talajtól egy alig észrevehető sötét árny vált el, és segített neki villámgyorsan összetekerni és elrejtetni az aláhulló ernyőt.

Egy pillanatilag mozdulatlanul állt, és betájolta magát. A szeme már rég megszokta a sötétséget. A tó felől hűvös fuvallatot érzett, ez is segítette a tájékozódásban. Úgy tűnik, Beatrice elterelő hadművelete jól sikerült, mert a ház túlsó oldaláról, a tó felől elszórt lövések hallatszottak.

Az árnyak jól kivehetőek voltak, így elindult a bal kéz felé eső fák irányába. Nem sietett, alaposan megnézte, hová lép. Néhány perc múlva már a fák között volt, és azokat, valamint az apróbb bokrokat kerülgetve haladt tovább.

Amint kiért a kis liget másik oldalán, már érezte inkább, mint látta, hogy vár rá valaki.

– Vörös Róka? – súgta halkan.

– Szürke Farkas? – jött az alig hallható válasz.

Bond szíve hevesebben vert, de már csak mindössze két lépés választotta el Beatrice-től. Innen már gyorsabban haladhatott előre, hiszen a nő vezette tovább. Elérték a házat, a falon sötét folt volt csak a nyitott ajtó. Fényt nem gyújtottak, míg mindketten bent nem voltak, és be nem csukták maguk mögött az ajtót.

Beatrice egy aprócska szobába vezette Bondot.

– Nem kapok külön hálószobát? – kérdezte 007.

– Be kell érned egy kanapéval – suttogetta a nő. – Azonban van egy kis gond. Átköltöztettek engem máshová.

– Értem. Egyébként minden más rendben van?

– Elég nagy volt a jövés–menés ma este – suttogett továbbra is Beatrice. – Fogalmam sincs, mi történik.

– Gondolom, készülnek a vasárnapi találkozóra, meg a szombati partira.

– Igen, de valami még történni fog, ez biztos. Egy nő érkezett...

– Tudom. Egy halott nő bukkant fel.

– Micsoda...?

007 röviden mesélt Sukie-ről – hogy látta őt holtan, és most mégis itt van, mintha feltámadt volna, ráadásul a fivérek meglehetősen szívélyesen fogadták, amikor visszatért a villába.

Beatrice döbbenet hallgatta Bondot, majd hirtelen hangos kopogás hallatszott az ajtón. Rögtön utána az a valaki a kilincset is feszegetni kezdte.

– Maradj itt! – mondta a nő, és egyik kezét a szája elé emelve mutatta 007-nek, hogy ne szólaljon meg. – Mindjárt jövök.

Bond hallotta, amint nyílik a bejárati ajtó, ekkor már a kezében volt az ASP. Kibiztosította, és mozdulatlanul várt.

James Bond mindenre készen állt.

– Kauffburger vagyok – hallatszott kintről. – Körül kell mindenhol néznem. Valami mániákust keresnek, azt hiszem.

Beatrice csak egy aprót kiáltott, de Bondnak ennyi is elég volt. Feltépte az ajtót, és kilépett a szobából. A pisztolyát egy hatalmas hústoronyra szegezte, akinek szinte drótkötél vastagságú szőke tincsei, hatalmas szája, tele aranyfogakkal, vasvilla nagyságú kezei és majdhogynem piros színű szemei voltak.

– Maradj ott, ahol vagy! – mondta 007 határozottan, fegyvere csövét a szörny mellkasára irányította.

– Ó, csak nem az én jó öreg Bond barátom van itt? James Bond? – lépett ki Sukie Tempesta Kauffburger tekintélyes háta mögül. – Csillapodj, fiú! – veregette meg játékosan a hatalmas termetű férfi vállát. – James, olyan boldog vagyok, hogy benéztél hozzánk! Pont egy ilyen férfire van szükségem, mint te vagy. Volna egy munkám a számodra. Nézzd, holnap férjhez megyek, és nálad jobb embert keresve sem találnék, aki majd a vőlegényem elé vezet.

Úriemberként meghalni

– Ó, tedd el azt a pisztolyt, James! Ne légy ostoba! – folytatta Sukie, miközben a hegyomlás méretű Kauffburger tett egy lépést előre. Az arca olyan volt, mint egy szellemileg visszamaradott gyereké. Bondot azokra az emberekre emlékeztette, akik eldugott kis közösségekben vérfertőzés gyümölcseként, illetve sokkal inkább áldozataiként jöttek a világra.

Már szinte meghúzta volna a ravaszt, de a váratlan meglepetés lelassította. Kauffburger félelmetes gyorsasággal csapott le csuklójára, és csavarta ki kezéből a pisztolyt. A fegyver koppanva hullt a padlóra, 007 pedig éles fájdalmat érzett a csuklójában.

– Fegyver veszélyes – mondta Kauffburger mély, monoton hangon. Lassan beszélt, és észrevehető volt, hogy még így is keresi a szavakat. – Nem szabad játszani pisztolyokkal! Bánthatják az embert. Én tudom, mer' amikor kicsi gyerek voltam, én is játszottam a papa pisztolyával, és elsült. Megölte a kistestvéremet, és be kellett raknunk a földbe, mert halottan feküdt egy lábában.

A hatalmas férfi egy apró mozdulattal odébb rúgta a fegyvert, ami átsiklott a padlón a helység túlsó végébe.

Bond a csuklóját masszírozta, miközben Beatrice-t figyelte. A nő visszapillantott rá, és a szemével azt kérdezte, leadja-e a segélykérő jelzést.

007 egyszerűen jobbra–balra mozgatva a szeméit jelezte, hogy ne.

– Te meghaltál – mondta egyenesen Sukie szemébe nézve.

– Tudom. Gyönyörű dolog halottnak lenni. Láthatatlanul mozoghatsz a frontvonalak között, és mindenhová elmehetsz egy új személyazonossággal. De így legalább hozzájuthatok végre az örökségemhez.

Bond emlékezett rá, hogy amikor a szállóban találkoztak, Sukie milyen különösen viselkedett. Volt egy halvány balsejtelve vele kapcsolatban.

A szeme sarkából látta, hogy Kauffburger Beatrice-t szorongatja, de Sukie rászólt, hogy hagyja békén.

– Hogy csináltad azt a trükköt? Felrobbantottad magad egy bombával. – Bond megpróbált nyugalmat erőltetni magára, nem akarta, hogy a hangja elárulja. Igyekezett megőrizni a hidegvérét. Ezzel is tudatosította, hogy egyáltalán nem aggódik a kellemetlen szituáció miatt, amibe került.

Sukie Tempesta felnevetett. Nagyon sokat öregedett, a haja már szinte hófehér volt, a szemei összeszűkültek, és volt bennük valami hihetetlen gonoszság.

– Majdnem keresztül húztad a számításaimat, James Bond. Két okból kifolyólag voltam a Dullesen. Az egyikre valószínűleg magad is rájöttél már...

007 tudta, mire céloz a nő.

– A DB 299-es járat – mondta hangosan. Nem is kellett végiggondolnia, szinte most is maga előtt látta a horrorisztikus jelenetet, amit M irodájában látott először, a videofelvételen: a hatalmas jet földet érése, majd a borzalmas halál, ahogy lángok és füst csap ki a Boeing 747–400–as belsejéből. A szétszóródott maradványok, roncsok, és emberi tetemek.

Sukie folytatta, és miközben beszélt, úgy tűnt, mintha ő is ugyanazt a képernyőt látná, ami képzeletben Bond fejében volt, mintha szinkronban lennének a gondolataik.

– Igen, így van. Nálam volt a távirányító. Tudod, milyen hanyagok a biztonságiak a Dullesen. Az épületben voltam, és láttam, amint a gép leereszkedik a kifutóra. A kapcsoló a kezemben volt. Előzőleg azt mondták, hogy a hatósugara hárommérföldnyi. Úgyhogy akár valamelyik kávézóban is ülhettem volna, de én biztos akartam lenni a dologban. Ott volt az a férfi, láttad...

Bond ismét látta azt a különös fényt a nő szemében. Sokkal egyértelműbben, mint akkor, ott a szállóban.

– Mindent tudok Julian Carterről.

– Okos vagy. Egy zsaroló volt, James. Megérdemelte, hogy meghaljon.

– Azzal a sok ártatlan emberrel együtt?

Sukie arcán egy rideg mosoly futott át.

– Hát, igen, ez igaz, de tudod csődbe akartuk vinni Bradburyt, és ezt csak így sikerült elérnünk. Amúgy mi van veled? Mostanában alig hallani valamit Harley Bradbury-ről.

– Most készül visszatérni az üzleti életbe. Vannak olyan emberek, akik padlóra kerülnek, de utána újból talpra állnak.

– Jó az öreg Harley-nak. Azt hiszem, őt is meg kellett volna ölni a többiekkel együtt, de Luigi szokás szerint megint olyan jól szervezte meg a dolgot, hogy Bradbury még a gépen sem volt.

Bond mindenképpen szóval akarta tartani a nőt. Amíg Sukie beszélt, olyan volt, mintha egy furcsa álomvilágban járna, ahol újra átélhette a régi győzelmek mámorát.

– Szóval te nyomtad meg azt a bizonyos gombot, ami a DB 299–es végzetét jelentette. De azt mondtad, hogy két ok miatt voltál ott akkor. – 007 közben egy fél lépést tett a nő felé, de Kauffburger résen volt, és enyhén hátrébb lökte őt. Ez az enyhe lökés persze azt jelentette, hogy Bond nekivágódott a falnak. – Ez a fickó nincs tisztában a valódi erejével – mondta kelletlenül.

Sukie szinte észre sem vette a jelenetet, még mindig a saját monológjával volt elfoglalva.

– Igen, és majdnem tönre tetted az egész dolgot, James. Volt egy szobám a szállodában. Egy ott, és egy másik is a Hiltonban. Gondolhatod, hogy jéggé fagytam az ijedségtől, amikor megláttalak befelé jönni. Soha sem tudtalak kiszámítani. De a hasznomra kellett fordítanom, hogy te felbukkantál. Szerencsére, ez hamar eszembe jutott. Úgy döntöttem, te leszel az első számú tanúja az én borzasztó halálomnak. Ez jó ötlet volt, azt hiszem.

– Nagyon okos ötlet volt, Sukie. Azután feljöttél a szobámba, és tovább játszottad a szerepedet.

– Jó játék volt, James. Amíg egy nő nem veszi túl komolyan... – közben oldalra nézett Beatrice–re. – Remélem, te nem veszed túl komolyan ezt a pasast, drágám! Ő a legnagyobb sovíniszta férfi a világon. Csak szórakozik a nőkkel, majd miután megunta őket, otthagyja őket, félredobva, mint egy használt fogkefét.

Bond maga előtt látta a régi Sukie–t, amikor legutóbb találkoztak, akkor is össze–vissza belekapott mindenféle témába.

Beatrice megvető pillantással nézett Sukie–ra.

– Régóta ismerem James–t, és én mindigis tökéletes úriembernek tartottam. Mindig tisztességesen bánt a nőkkel. Biztos vagyok benne, hogy minden nő a saját akaratából döntött, még ön is, hercegnő. Fogadni mernék, hogy nem mondott nemet neki. Én nem tettem, de nem is bántam meg, mert amint látja, itt van. Hozzám jött, és miattam maradt itt.

– Ó, igen, azért jött, hogy itt maradjon. És te is itt maradsz velem, Beatrice. És mindketten meg is fogtok halni, ha nem viselkedtek okosan. Holnap estig azonban még nem kell aggódnotok. Addigis, remélem, segítetek nekem.

– Sukie, hogy csináltad? – kérdezte Bond újra.

– Mít? Ja, a halálomra gondolsz? Nos, igen... Az egyik, ami miatt ott voltam, a gép felrobbantása volt. A másik dolog pedig, hogy meg kellett rendeznem a saját halálomat. És a te váratlan felbukkanásod éppen kapóra jött, mint már említettem. – A gonoszság továbbra is ott csillogott a szemében, miközben elmesélte az egész történetet. Tíz napig lakott a

szállodában, az egyik feladata a gép felrobbantása volt. Közben többször járt a Hiltonban is, a tőkéletes áldozatot kereste. – Valaki olyat kellett találnom, aki minden tekintetben hasonlít hozzá. Külsőleg és életkorát tekintve is. És nem is kellett sokáig keresgélnem, a Hiltonban megtaláltam. Mexikói volt, és csak néhány évvel volt fiatalabb nálam. De ki figyel oda ilyesmire? Összebarátkoztam a lánnyal, aki szobalányként dolgozott ugyanazon a szinten, ahol az én szobám is volt. Tudtam, hogy nem lesz nehéz dolgom. Megkérdeztem tőle, miért nem keres jobb állást, miért nem akarja, hogy több pénze legyen... Játszottam vele, mint macska az egérrel, James. Nem lettél volna büszke rám.

– Csodálkozom rajtad.

Végül Sukie felajánlott egy állást neki Olaszországban. Ugyanolyan munkát ígért neki, mint amit egyébként is végzett, csak éppen horribilis fizetésért, és nem szállodában, hanem a villájában.

– Minden könnyebb lesz, ígértem. Mondtam neki, hogy imádni fogja Olaszországot. A pénzt nem különben. Vízumot kap, és máris munkába állhat. Természetesen bedőlt nekem, azonnal igent mondott. Azt kérdezte, mikor indulhat. Azonnal, feleltem, és jobb, ha minél előbb beadja a felmondását. Az igazgatóság nem örült, pláne, hogy másnapról már nekem dolgozott. Gyönyörű ruhákat vettem neki. Luigi küldött valakit, hogy elintézze a kocsit. Egy kis kapcsoló volt a sárhányó alatt. Csak át kellett állítanom, és tizenöt perccel később bekövetkezik a robbanás. Csak egy telefon, és Luigi embere a szálloda hátsó parkolójába hozta a kocsit. Simán ment minden. A nőnek volt jogosítványa, így ezzel sem adódott semmi probléma. Amikor elváltunk a szállóban, James, egyenesen visszamentem a Hiltonba, és megmondtam neki, hogy a hátsó parkolónál találkozunk. A csomagjaim közben már az autóba kerültek. Kicséréltem a táskákat is, a vezető melletti ülésre a sajátomat tettem. A többi már egyszerű volt. Megkerültem az épületet, majd én is hátra mentem a parkolóba. Carlotta már várt. Így hívták, Carlottának. Megmondtam neki, hogy vigye a kocsit a másik szállodához, ahol te már vársz rám. Mert semmi kétségem nem volt affelől, hogy vársz.

– Folytasd!

– Aktiváltam a bombát, és onnantól már sínen volt a dolog. A lány a vesztébe rohant. Luigi embere már várt rám odébb, és kivitt engem a reptérre. Más papírokkal New Yorkba repültem. Ismered az ilyen dolgokat, James. Azután Párizsban éltem, és Dél-Franciaországban. Az egészet bejártam. Néhányszor persze találkoznom kellett ezzel-azzal, mert a terv akkor már körvonalazódott – nevetett fel hangosan, és ez a nevetés inkább hasonlított egy ördögi kacajra, mint természetes vidámságra. – És most már minden a

terv szerint halad. Azt hiszem, jó ötlet lenne, ha elfogadnád az ajánlatomat. Legyél az esküvői tanúm, James! Holnap, illetve már ma lesz a házasságom. El tudod ezt hinni? Legyél a tanúm, és akkor meglátom, mit tehetek annak érdekében, hogy éljetez legalább vasárnap estig. Akkor legalább meghallhatod, mi minden történik majd az elkövetkezendő hónapokban. Átformáljuk a világot, drágám. Megszüntetjük a bűnözést és az erőszakot az utcákon. Miénk lesz a hatalom az Egyesült Államokban, és mi meg fogjuk valósítani az amerikai álmot. Ez mind megtörténik, meglátod. Keményen fogunk bánni a törvényszegőkkel, nagyon keményen. Azonnali kivégzés, ha kábítószer árusításon kapnak rajta. Nemi erőszakért kasztrálás jár. Rablásért levágják majd a tettes kezét. A gyilkosságért pedig nagyon lassú, szenvedéssel teli halál jár majd. Csak néhány hónapig fog tartani, de ez az, amire az emberek már régóta várnak. Ugye? Biztonságban akarnak élni. Az országban újra rend lesz, és nem lesz szükségünk a külföldre. Teljesen és tökéletesen izolálni fogjuk az Államokat. Végül a gyógyítás receptjéért fog a világ könyörögni, és a jó öreg Amerikai Egyesült Államok tudni fogja, mit kell tenni.

– Kihez mész hozzá, Sukie? Ki lesz a férjed?

A nő táncolni kezdett, forogni, és az őrület ismét kiült az arcára.

– Én leszek a párja a FAGY vezetőjének. Tudsz a FAGY-ról, ugye,

James?

– Mindent.

– Én vagyok a Jég Királynő. Ez az egyik kódnevem. És ő lesz a Jég Király. Azt hiszem, lesz vele egy kisebb vitám miattad, de végül ő is látni fogja a dolog iróniáját. Hiszen te vagy az oka, James, hogy műlábakon kénytelen járni, és hogy elvesztette a fél arcát. Azt mondják, hogy plasztikai műtétek sokaságával ismét emberi külseje lesz, de ez még nagyon sokáig fog tartani. Te voltál az, ugye, James? Te robbantottad fel az én édes Brutus Clay tábornokomat?

A nő arca hirtelen sokkal öregebbnek tetszett, vonásai megkeményedtek, és minden szépség vagy báj eltűnt róla, ami egyáltalán volt még rajta. A szemei olyanok voltak, mint a jéghideg gránit, és az egész tekintete fagyossá vált.

– Hozzá mész... – mondta 007. Még hozzá akarta tenni, hogy "ahhoz a gyilkoshoz", de inkább nem folytatta. – Gratulálok, Sukie! Egy élő legendához mész hozzá.

– Tudom. Hát nem gyönyörű?

– Csodálatos. Természetesen én leszek a tanúd.

A nő ismét táncolni kezdett. Bond pedig azon tűnődött, mi változtatta meg ennyire őt. Hogyan lett egy bájos, intelligens és gyönyörű

nőből ön maga karikatúrája. Pedig a jelek mind ott voltak, mind látszódtak a legutolsó találkozásukkor, és ő mégsem figyelt fel rájuk, mégsem vette komolyan őket.

– Gyere! – mondta végül Sukie. – Mindannyiunknak át kell mennünk a nagy házba. Valami történt nemrég. Valamilyen robbanás volt, és Luigiék mindenkit riasztottak. Ők is retentő büszkék erre a házasságra.

– Valóban?

– Igen. El vannak ragadtatva. Gyertek!

Sukie ment elől, mutatta az utat és kinyitotta az ajtót a többiek előtt. Kauffburger Bond és Beatrice mögött volt szorosan, mindkettejüket a szó szoros értelmében a nyakuknál fogta, és szinte meg is emelte őket a talajtól, úgy kísérté őket. Bond kiutat keresett, de a pisztolya ott maradt a padlón, és semmi esély nem mutatkozott arra, hogy ismét megkaparinthassa.

A kivilágított főépület felé haladtak, ahol Bond már megfordult, amikor korábban járt itt.

– Hé, hé! Mindenki! – sietett előre Sukie büszkén kiáltozva. – Nézzétek, mit fogtunk!

Elsőként Luigi és Angelo lépdelt le az emeletről testőreik kíséretében.

– A minden lében két kanál Mr. Bond – cstintett elismerően Luigi, bár ez az elismerés inkább Sukie–nak, mint 007–nek szólt.

– Ráadásul meghívó nélkül jött – tette hozzá Angelo. – Ereszd el őket, Kauffburger!

A hűstoronynak mindent külön kellett mondani. Elengedte a foglyokat, akik ezáltal néhány centiméterrel alacsonyabbra kerültek.

– Az engedély nélküli itt tartózkodása azt jelenti, hogy illetéktelen behatolónak kell nyilvánítanunk. És tudja, mi történik az ilyen emberekkel, Mr. Bond? Egyszerűen lelövik őket.

– Addig nem, amíg én nem beszéltem vele! – hallatszott egy kísérteties hang a lépcső tetejéről.

Sukie rémült arcot vágott.

– Brutti, ó, Brutti! Nehogy legyere! Még nincs itt az ideje! Nem láthatod a menyasszonyodat az esküvő előtt! Kérlek, maradj ott, ahol vagy! De mindenképpen beszélnem kell veled!

Brutus Brutális Clay tábornok mintha csuklott volna néhányat, furcsa hangokat hallatott, majd mintha nevetett is volna.

– Itt maradok, drágám, nyugodj meg, nem fogok leskelődni! De mondd, mikor mehetek le, mert már nagyon várom, hogy viszontlássam Mr. Bondot.

– Addig nem megyek el, amíg egy fontos kérdést nem tisztáztunk. Hozzád megyek feleségül, de egy apró változtatásra lenne szükség a ceremóniát illetően, és szeretném, ha beleegyeznél!

– Az áldásom azt hiszem jobb, mint a káromlásom. Ki veled, mit akarsz?

– Hát... – kezdte, miközben fél lábra állt, és megfordult. Bondot egy kisgyerekre vagy egy golyóra emlékeztette. És ez a gyermek megviselés némi sajnálatot ébresztett benne a nő iránt. – Hát... – folytatta amaz ugyanúgy habozva.

– Gyerünk, nőm, ki veled! – mondta Clay halkán, de szavai így is parancsolóak voltak.

– Csak arra gondoltam, miért ne tehetnénk egyszerre csodálatossá és irónikusá az esküvőnket, Bruti. Az jutott eszembe, hogy Bond lehetne a tanum.

– Én leszek az! – kiáltott fel Luigi.

– Halgass! – ezúttal Clay kiáltott a lépcső tetejéről. – Ez Sukie napja! Ma van az esküvője. És az ötlet különben is tetszik. Valóban meglehetősen irónikus lesz. Drágám, valóban! Legyen ő a tanu. Aztán, majd ha a vendégek elmentek... – a hangja hirtelen lággyá vált – ...és elkezdődik a várva várt nászéjszaka... Rendben! Várjunk hát, és majd eldöntöm, mi legyen.

– Nem, nem! Még egy pillanat, Bruti! Eszembe jutott még valami, egy még nagyobb irónia. Mi lenne, ha a hétvégére még életben hagynánk, és megéznél, mi történik majd a világgal később? Először tanuskodik az esküvőn, azután nézze meg a vasárnapi gyűlést, ami mesteri lesz! Azután pedig meg kell tenned, amit szeretnél! Veled és a kis Beatrice–szel. Mondj igent, Bruti!

– Ez valóban, még irónikusabb! Legyen, amint szeretnéd, noha én a legszívesebben most végeznék veled. Először szétlőném mindkét lábfejét, majd a térdeit, és a kezeit. Szép lassan, hogy minél tovább tartson. – A tábornok szünetet tartott, lent is hallották, hogy küszködve veszi a levegőt. – Majd kitalálunk neked valamit. Ki tudja, tán még egész jó házígazdák is lehetnének.

– Bármit tehetsz velük, Bruti! Amihez csak kedved van!

007–et szinte pszichikailag sokkolta a változás, amit Sukie–n tapasztalt. Visszaemlékezett rá, milyen volt egykor az az édes fiatal nő. Dühítette ez a változás, amelynek során egy órült, vad nő vált belőle. Vagy talán ő mindig is ilyen volt: Gonosz, kiszámíthatatlan és veszélyes? Lehetséges, hogy a tünetei csak akkor ütözködtek ki rajta, amikor a Tempesta–család közelébe került? Azalatt a rövid idő alatt, amit a múltban eltöltöttek együtt, könnyedén palástolhatta a gyengeségeit.

– Bármit? – ízlelgette a szót kéjesen Clay. – Igen, úgy is lesz! Legyen hát a tanud, utána jelen lehet a vasárnapi találkozón, majd kitaláljuk, mi legyen vele és a hűséges kis utánfutójával. Most pedig lemegyek, úgyhogy menj el Sukie, ha nem akarod, hogy az esküvőnk szerencsétlenül sikerüljön!

Sukie nyávogott, egyet, majd egy macskát utánozva elfutott az ajtó felé. Mielőtt kiment volna, még visszanézett Bondra.

– Minden olyan egyszerű! Úgy haltam meg, mint egy úrihölgy, James. És remélem, amikor eljön az ideje, majd te is úriemberként fogsz meghalni.

A lépcső tetejétől egy alak indult el lefelé.

Esküvői harangok

A hatalmas termetű férfi, merev lábakkal, lassan jött lefelé a lépcsőn. Olykor furcsa hangokat hallatott. Bondot egyáltalán nem emlékeztette arra az emberre, akit egykor az idaho-i temetőben látott. Most olyan volt, mint egy robot. A legrosszabb látvány azonban csak akkor tárult elé, amikor megfordult. Persze ez sem ment olyan egyszerűen: lábait kissé szétterpesztette, hogy ne veszítse el az egyensúlyát, miközben Bondra és Beatrice-re nézett. Mindez együttvéve olyan horrorisztikus volt, hogy Beatrice egy aprót sikoltott rémületében.

Brutus Clay tábornok arca olyan volt, mintha foszlányokból lenne összerakva. Feje tetejéről is lógott egy darab egészen az álláig. A valamikori szemek, orr és száj helyét csak négy jelképes lyuk jelezte, de a szemeiből is csak egy rész látszódott, amint ide-oda mozgatta őket. A szája is olyan volt, ahogy beszélt, mintha egy groteszk bábfigura lenne. Fülei helyén csak két kiálló bütyök éktelenkedett.

– Nézzen meg jól, Mr. James von Richthofen Bond! Alaposan nézzen meg, mert ez a maga műve! Akkor tette ezt velem, amikor a kised csapdáját eszelte ki azoknál a rohadt hegyeknél. Egy napon majd ismét rendes arcom lesz, de addig még rengeteg fájdalmat kell elviselnem, és sok-sok műtéten kell átesnem. De van egy kedves nő, aki szeret engem, és szép jövőnek nézek elébe, mint azt holnap hallani is fogja. És csak azt akarom, Mr. Bond, hogy tudja, nem ígérhetek mást, mint lassú és gyötrelmes halált. Hogy mikor, hol, és hogyan, az még a jövő zenéje. Teljesítem a menyasszonyom kérését, mert ő, hogy is fogalmazzam meg egyszerűen... Szóval ő nem csak egy asszony, hanem az egyetlen asszony számomra. Remélem, érti, mire gondolok. És kegyes leszek a maga nőjével is. Még az is lehet, hogy meghagyom az életét. Kedves kis vagyontárgy lesz, afféle frissítő azok számára, akik alattam szolgálnak. Ő is jól tudna szolgálni alattuk.

Körülményes mozdulatokkal fordult Luigi, Angelo és a testőrök felé.

– Örülnék neki, ha megmotoznátok mindkettejüket, és odafigyelnétek rájuk. Mindent vegyetek el tőlük, amit fegyverként használhatnának! Már ismertem, sőt, tiszteltem régebben is jónéhány hasonló embert, mint Bond, és egy dolgot biztosan tudok róluk: a leghetlenebb tárgyakat is képesek fegyverként használni.

Végigmotozták őket, megnézték Beatrice táskáját is. Elvették Bond törét, az ASP-hez tartozó tartalék tárat, és szinte mindent. Gyorsan és szakszerűen dolgoztak. Egyikük, miután megtalálta a töltőtollat, átadta Kauffburgernek, aki olyan finoman fogta meg, mintha a legdrágább Mont Blanc töltőtollat tartaná az ujjai közt. Mindeközben szinte megalázkodott a gengszter előtt.

– Most pedig – kezdte Luigi dühösen. Egyáltalán nem örült a tábornok döntésének, miszerint nem ő lehet Sukie esküvői tanuja. – Vigyétek fel őket Beatrice szobájába! Onnan is hordjatok ki mindent, amivel felfegyverezhetnék magukat, azután pedig zárjátok rájuk az ajtót! – Egyenesen Beatrice szemébe nézve folytatta. – Da Ricci kisasszony valószínűleg már észrevette, hogy az új szobájából lehetetlen megszökni. Az ablakon rácsok vannak, az ajtó pedig vasból készült. Viselkedjenek jól, és ne csináljanak semmilyen ostobaságot. Semmiképpen nem szeretném, ha nem tudnám teljesíteni a tábornok úr parancsát.

Felvezették őket a lépcsőn, majd egy széles folyosón át a ház hátuljába mentek. Az egyik szoba ajtaján csakugyan vasajtó volt. Mielőtt rájuk zárták volna az ajtót, Angelo még szólt 007-hez.

– Szeretném, ha a mostohaanyám esküvőjén tisztességesen lenne felöltözve, úgyhogy utána nézek, találok-e egy magára való öltönyt a házban.

– Ha visszavisz Londonba, elhozom a sajátomat – felelt Bond.

Az ágyra lökték őket, és míg egyikük sakkban tartotta őket egy pisztollyal, addig a másik kettő ellenőrizte a szekrényeket és a fiókokat. A gyanúsnak minősülő tárgyakat egy szemetes zsákba dobálták, majd miután végeztek a kutatással magukra hagyták őket. A kulcs fordult a zárban, majd csend lett.

Beatrice átölelte Bondot, és némán rázkódva zokogott a férfi vállán.

– James... – hüppögte elkeseredetten.

– Ne csináld ezt! A szoba minden bizonnyal tele van lehallgatókészülékkel.

Felállt az ágyról, és elkezdte módszeresen átkutatni a szobát. Először olyan szerkezetet keresett, amivel képeket is lehet közvetíteni, de aztán kiderült, hogy nem filmezik, csupán lehallgatják őket. Az egyik asztalkán meglepve látta, hogy ottmaradt egy telefon, egy notesz és egy toll. Kereste a rúzszt, amivel vészjeleket lehetne adni, de sehol sem találta. Beatrice-re nézett, és a kezével mutatva kérdezte, nála van-e.

A nő tagadólag rázta meg fejét, mire 007 csak egy elégedetlen grimaszt vágott. Fogta a jegyzetömböt és a tollat, majd leült Beatrice mellé az ágyra és a következőt írta a papírra:

A rúzs és a toll nincs meg, de az öv nálunk van. Azt hiszem, várunk kellene, ráérünk jelezni a kintieknek holnap is. De ha nem bírod ki, most azonnal jelzék nekik. Szerettek!

A lány végre mosolygott, elvette a tollat és a noteszt a férfitől.

De holnap is szeretni jogsz? Veled bármit kibírok, és szerintem is várunk kell. Mit gondolsz a gonosz mostobáról? Egyébként én mindig szerettelek.

Bond visszavette a papírt és válaszolt.

Jó, az első kérdésre majd visszatérünk, ha már Londonban leszünk. De addig próbálj meg pihenni valamennyit! Ha pedig valami nagyon balul ütne ki, nyomd csak meg azt a gombot, én is így fogok tenni! Ami a mostobát illeti, egyértelmű, hogy megszarodott. Pszichopata és skizofrén valószínűleg. Szerintem a tábornok és a mostobafiai megtalálták a gyengéit, és ezáltal befolyásolták. Mi lebetett a motiváció? Talán a pénz, a család vagy bármi, ami kapcsolatos az úrült terveikkel.

Beatrice azt kérdezte:

Visszamegyünk Londonba?

007 majdnem azt írta, hogy erre az életével esküszik, de végül inkább csak annyit írt:

Hát persze!

Mindketten kimerültek voltak, így hamar elaludtak. Csak a kulcsörgésre ébredtek fel, majd Luigi lépett be két embere kíséretében. Bondnak teljes ruházatot hoztak, tetőtől talpig kívánták átöltöztetni.

Sosem volt szégyenlős természetű, legfőképp Beatrice előtt nem, de ezúttal, a többi férfi jelenléte miatt meglehetősen kényelmetlenül érezte magát, miközben levett magáról mindent – az alsónadrágot is –, és felpróbálta a hozott ruhákat.

Raadásul Beatrice sem könnyítette meg a dolgát azzal a megjegyzésével, miszerint a kék boxeralsó jobban illik a kék szeméihez.

– Hogy sikerült olyan ruhát szerezni, ami tökéletesen passzol rám? – kérdezte 007 Luigit.

– Nem én szereztem, hanem Saul. Régebben egy szabóműhelyben dolgozott, így csak egy pillantást kellett vetnie magára, és máris tudta, miből milyen méret kell.

– Ez buta kérdés volt – fintorgott Beatrice Bond felé.

– Egy óra lenni – mondta Saul a lehető legjobb angolságával, de így is nehéz volt megérteni.

Miután felöltözött, 007 mosolygva fordult a nő felé.

– És te, kedvesem, mit fogsz viselni?

– Majd a fürdőszobában átöltözöm, drágám – küldött egy kis csókot a férfi felé.

– Hagyd nyitva az ajtót!

Nem egészen egy óra alatt mindketten teljesen elkészültek, noha Beatrice újra és újra faggatta Bondot, hogy a ruhájához valóban illik-e a választott kalap, amely mellesleg kinézetre egészen olyan volt, mintha eredeti Chanel lenne – és valószínűleg az is volt.

– Biztos jó ez a kalap? – kérdezte még egyszer a biztonság kedvéért, amikor az ajtóhoz lépett. Egész kis kíséret jött értük.

– Velünk ke' hogy maradjon! – mondta Roberto. Az ő angolja csak néhány fokkal volt jobb Saul-énál.

– Sokáig éltél New Yorkban? – kérdezte tőle Bond, majd Beatrice felé fordulva megnyugtatta a nőt, hogy a kalap tökéletes.

– Odakinn Joisey-ben éltem. És odafigyeltem arra a pasasra, akire kellett.

– És miért jöttél mégis ide?

– Mer' leütötték a pasast. Valami szemét alak lecsapta egy baseball-ütővel, amiko' kiszá't a kocsibó'. Ő hibája, én mindig mondtam neki, hogy ne szá'jon ki, amíg én nem mondom.

– Ez rosszul festhet a résumédon.

– A micsodámon?

– Az életrajzodban.

– Nekem nincs olyanom.

– Úgy értem, az ajánlóleveledben.

– Nem. Éppenhog' jó' néz ki. A fickót ott a helyszínen péppé vertem. Darabokra törtem az arcát. Még engedélyem is vót rá. A zsruknak meg nem vót bizonyítékuk.

– Azt mondtad, veled kell maradnunk?

– Ja. Beatrice itt marad, rá Enrico vigyáz. Maga meg velem marad. És semmi trükk, mert a maga arcát is darabokra töröm.

– Nagyon jól fogok viselkedni.

– Jó. A főnök aszonta, az előtérben maradhat egy kicsit, de csak úgy, hogy hozzám van bilincselve. Világos?

– Mint a nap.

– Ez angolul "igen"-t jelent?

– Igenlő választ.

Megérkeztek a lépcsőhöz, és Roberto ezt mondta halkan:

– Maga tetszik nekem, Mr. Bond. Nézze, meg ke' értenie, nekem semmi bajom nincs magával. Ez pusztán meló.

– Jó kis meló.

– Nekem mongya?

A parthoz sorban érkeztek a motorcsónakok, és a vendégek gyülekezni kezdtek a villában. Mindannyian a bálterem felé tartottak.

– Be kéne ide mennünk! – mutatott Roberto egy ajtóra, és bekopogott. Odabentről női csevely foszlányai szűrődtek ki, majd felpattant az ajtó, és a nyílásban Giulliana, Luigi felesége jelent meg.

– Mister Bond! – mondta gúnyosan. A hangja rekedt volt. – Te fattyú! Hallottam, hogy itt vagy. Kár, hogy nem maradsz sokáig. Gyere be!

Angelo felesége, Maria még csak rá sem nézett, de Sukie arcán széles mosoly terült szét. Egész teste fehérbe volt burkolva, az esküvői ruhát rengeteg csipke és fodor díszítette.

– Gyönyörű vagy, Sukie.

– Ugye, szép? – mosolygott rá a nő, de ez a mosoly inkább elszomorította Bondot. Még mindig nem tudta túltenni magát a nő változásán.

– Giulliana és Maria lesznek a koszorúslányok.

– Gondoltam.

Angelo is megjelent az ajtóban.

– Eppen időben, Sukie. A vőlegényed már vár.

– Kész vagy? – kérdezte 007, mire a nő ismét elmosolyodott, izgatottan beleharapott az ajkába, és az arca elé hajtotta a fátylat.

– Folytassuk a bohóckodást! – sóhajtott Bond, és megemelte a karját, hogy Sukie beléje karolhasson. Elindultak a bálterem felé, ami a díszeknek köszönhetően csodálatos templommá változott. Az ablakok elé színes üvegek elé kerültek, ami csak fokozta a hatást. A meghívott vendégek megtöltötték a hatalmas termet. A terem végében, középen gyertyák fényében úszó oltár állt, előtte egy pap állt készenlétkben. Reverendában, papi gallérban, zsolozsmakönyvvel a kezében. Amikor Bondék megjelentek a bejáratnál, az egyházi tisztségviselő intett az egybegyűlteknél, hogy emelkedjenek fel, mert a menyasszony megérkezett.

A Tempesták ügyeltek a részletekre. Valahol egy orgona kezdte játszani a Nászindulót, mire elindultak a pap felé. Amerikai módon csinálták a szertartást, mert minden lépés után rövid szünetet tartottak, és a koszorúslányok rózsaszirmokat szórtak a menyasszony lábai elé egy kis kosárból. "Még elcsúszik rajta, és kitéri a nyakát" – gondolta 007, miközben felnézett, és észrevette Brutus Clay tábornok rémisztő arcát, melyen a szájként funkcionáló ovális nyílás keskeny csíkká változott, ami feltehetően egy mosoly akart lenni.

A szertartás lassú és hosszú volt. A pap négy zsolozsmát és egy rövid prédikációt mondott olaszul – látszott, hogy zavarban van, valószínűleg aznap reggel közölték vele, hogy itt ma esketni fog.

Amint vége lett a ceremóniának, és a boldog pár elindult kifelé, Roberto máris Bond mellett termett, rákattintotta a csuklójára a bilincset, és vigyorogva megszólalt.

– Csak a bal karjára teszek bilincset, mer' a jobb karját szabadon ke' hagyni a biáláshoz. Oké? Jó' mondom? Biálás?

– Majdnem jól mondom, de én inkább piálásnak ejteném.

– Tényleg?

A villa alsó szintjén csakhamar egy kisebb koktélpárti alakult ki, az újdonsült házások mindenkivel koccintottak a bejáratnál.

– Sajnos nem készültem nászajándékkal, drága Sukie, de teljesen váratlanul ért engem ez az esküvő – mondta 007 a nőnek, amikor odaértek.

– A te ajándékok volt a legszebb az összes közül, hiszen te adtál hozzá a férjemhez. Nagyon jól csináltad.

– Talán igazad van.

– Hé, Mr. Bond! Folytassuk a pezsgőzést? He?

– Rajta! Ne fogjuk vissza magunkat! – felelt Bond, miközben Robertora nézett, miközben az "biálni" kezdett. Azután az olaszhoz bilincselve végigimbolygott a házon, mintha ő lenne a fogva tartott Monte Cristo, s közben rendületlenül töltögette tele Roberto poharát pezsgővel. Ami útjukba akadt a tálcákon – koktélok és különböző konyakok –, azok is rendre eltűntek Robertóban.

007 Beatrice-t kereste tekintetével, majd odaintett neki, hogy készüljön. Közben a olasznak már kezdett fejébe szállni a sok ital, és egyre jobb barátja lett Bondnak. Lassan egy félreeső ajtóhoz értek, mely az udvarra nyílt.

– Meleg van itt, mi? – mondta Roberto összeakadó nyelvvél.

– Levegőzzünk egyet a kertben! – javasolta 007. – Azt hiszem, egy kis friss levegő mindkettőnknek jót tenne.

Robertonak jóval többre volt szüksége, mint egy kis levegőzésre, mert alig tették ki a lábukat, máris kijött belőle az összes elfogyasztott alkohol – már ami nem szívódott fel addig. Ezt csak néhány rózsabokor bánta. Imbolyogva távolodtak a háztól, olykor majdnem lelocsolta őket egy-egy működésbe lépő trükkös szökökút. Végül Roberto egy lugas aljában kötött ki, amiben nagy szerepe volt Bond határozott ütésének a tarkójára.

A kulcsok az ájult férfi belső zsebében voltak, így 007 egy szempillantásnyi idő alatt megszabadulhatott a bilincstől. Elvette Robertótól az ASP-t és az egyik tárat, majd mindkettőt a nadrágjába rejtette a zakója mögött hátul. Eztán újra az olaszhoz bilincselte magát.

Eddig minden rendben ment – gondolta. Visszahúzta Robertot a ház közelébe, majd segítségért kiáltott. A következő pillanatban két fegyveres testőr jelent meg a közelben.

Valaki elszaladt Angeloért.

– Majdnem lehányta a cipőmet – jegyezte meg Bond, de Angelo nem volt bocsánatkérő hangulatban.

– Azt hiszem, vissza kellene vinnünk a szobájába – ennyi volt az összes hozzáfűznivalója. Utána még utasítást adott az embereinek, hogy őt is és Beatrice-t is vigyék fel a szobájukba, és kapjanak a maradék szendvicsekből és tortából. – Az öltönyt pedig kérjük vissza – tette még hozzá.

– Mintha el tudnám bárhová is vinni... – morogta 007.

Beatrice is hamarosan megérkezett közös szobájukba, addigra Bond már ismét pólóingben, könnyű nadrágban és tornacipőben volt. Üdvözölte a nőt, aki a nyakába ugrott.

– Leszakadnak a lábaim – rúgta le a cipőit habozás nélkül.

Bond rámosolygott a lányra.

– Remélem, szép esténk lesz. Nyugis, legalábbis. Nézzd, mit találtam!

– Egy villanásnyi időre, hogy a pisztoly láthatóvá váljék, felemelte a párnát a helyéről.

– Hogy...?

– Az én kedves őrangyalom, vigasztalóm és barátom leitta, és teljesen kiütötte magát. Azon sem csodálkoznék, ha egyszer az ital lenne a végzete.

A napok napja

Két pincér egy szendvicsekkel és süteményekkel megpakolt zsúrkocsit tolt a szobába, és még egy üveg bort is kaptak. Elvitték az öltönyt, és jó éjszakát kívántak nekik olaszul.

A foglyok ettek, ittak és az esküvőről beszélgettek – ez utóbbit csak a látszat kedvéért, ha esetleg hallgatná valaki a poloskákat valahol. Nem múlasztottak el gonosz megjegyzéseket tenni néhány vendégre. Majd hosszú idő után először szeretkeztek.

– A fekete nem megy a szemedhez – mondta Bond, miközben kihámozta Beatrice-t a fehérneműjéből, visszaadva a korábbi csipkelődő megjegyzést, amit a lány tett az alsónadrágjával kapcsolatosan.

Később újból szeretkeztek, majd kimerülten merültek mély álomba.

– Milyen szép nap lesz ez magának! – Brutus Clay az ágy mellett állt. Egy rövid pillanatig mindketten azt hitték, csupán egy rémálom gyötri őket, amikor álmosan felpislogtak arra a borzadványra, ami maga a tábornok volt: a cafatokban gyógyuló húsrá, a fél orr-ra, a két bemélyedésre, amiben a szemek voltak, és a természetellenesen mozgó szájra. – Bármit megadnék egy ilyen napért. Ez maga a napok napja! Egy nap, amikor végre megbizonyosodhat affelől, hogy mik a terveink, hallani fog arról, milyen lesz az új világ. Itt lesz ezen a napon, hogy élvezze és elfogadja. A gyűlés egy óra múlva kezdődik. Az embereim most érkeznek. Később találkozunk!

Egy apró meghajlást tett, majd kibicegett a szobából keményen koppanó lábakkal.

– Ez az – ölelte meg Bond szeretetteljesen Beatrice-t. – Kényelmes ruhát veszek fel. Farmernadrág és pólóing. Igyekezz józanul gondolkodni, és ne tégy semmit elhamarkodottan! Órizd meg a nyugalmadat!

– És ha külön leszünk?

– Hagyatkozz a hallásodra!

Együtt megfürödtek és felöltöztek. Bond a derekához tette az automata pisztolyt, az öve mögé.

Két Tempesta-testőr – Tomaso és Enrico – egy órán belül értük jöttek.

– Most nem lesz szükség bilincsekre – mondta az egyikük. – Odalent van elég fegyverük a fiúknak.

Már indultak volna, amikor Tomaso a falhoz parancsolta őket, és mondta Bondnak és Beatrice-nek, hogy szétvetett lábakkal és karokkal támaszkodjanak neki.

– Mi ez? – kérdezte Tomaso, amikor megtalálta 007 pisztolyát. – Hé, Mr. Bond! Nem szabad odalentre fegyvert vinni! Ez nem szép dolog magától!

Tomaso eltette a pisztolyt, és Bond ismét védtelennek érezte magát.

Kivezették őket a szobából, lementek a lépcsőn, és besétáltak a bálterembe. A templom díszletei eltűntek. Helyettük egy emelvény volt a terem elejében, a székek félkör alakban voltak felállítva soronként. A székeken férfiak ültek, lehetnek vagy ötvenen. Visszafolytott suttogás hallatszott innen-onnan. Többnyire kisportolt termetűek, napcserzett bőrűek voltak, ami arról árulkodott, hogy sok idejüket töltötték a szabad ég alatt. Ha bármelyikükkel is találkozna az ember valahol a civil életben – egy boltban vagy az utcán –, akkor is mindről lerírna, hogy valamennyien katonák – talán valamelyik háború veteránjai. Bond néhány pillantással nyugtázta, hogy némelyikük oldalfegyvert visel.

A testőrök a hátsó sorban ültették le őket, s közben minden mozdulatukat figyelték. Egy-két vendég kíváncsian fordult meg, hogy megnézzék őket. A szemekben bizalmatlanság és gyanakvás tükröződött.

Beatrice oldalra nézett, és végigmérte a falként szolgáló tükröket. Közelebb hajolt 007-hez.

– Nyomd meg erről az oldalról, és becsúszik!

Mindketten a tükröket figyelték, ami mögül a gyűlést akarták nézni eredetileg.

– Silencio! – morogta Enrico.

– Fogd be! – szólt vissza Bond. Nem volt olyan hangulatban, hogy most csak úgy eltűrje, hogy rászóljanak. Minden figyelmével a teremre koncentrált, megpróbált minél több részletet megjegyezni, ami később még jól jöhet. Az összegyűlt emberek tapasztalt harcosok lehettek, így egy összecsapás esetén az olasz kommandósokkal, bármi megtörténhet. Ha a rajtaütés nem jól sikerül, az is előfordulhat, hogy az itteniek legtöbbje elmenekül, és a terv megvalósul, bármi legyen is az. Bond nem szerette volna, ha ez történik, remélte, hogy az akció gyorsan fog lezajlani, és mindenki kelepchébe kerül.

Hozzávetőleg öt perce voltak a bálteremben, amikor mozgolódás támadt, és Brutus Clay megérkezett a gyűlésre. Végigsétált a termen, tábornoki egyenruhájának válllapjait három-három csillag díszítette, a mellkasán pedig mindenféle színes érdemrend fénylett.

Az egybegyűlték dobogni kezdtek a lábukkal, és folyamatosan tapsoltak, amíg Clay a dobogóra ért. Kezével intett, hogy mindenki üljön le.

A tábornok a csendre várt, a zaj nagyon hamar elhalt.

– Üdvözlök mindenkit! – kezdte Clay. – Sokáig töprengtünk rajta, hol tartunk meg ezt a legutolsó, de egyben legfontosabb összejövetelünket, és végül arra a megállapodásra jutottunk, hogy ide hívunk titeket, a legfontosabb tisztjeimet, ami messze van mindazok árgus szemétől és éles fülétől, akik vélhetően nehézségeket fognak okozni nekünk. Úgy vélem, jól döntöttünk, mert ebben a csodálatos villában mindannyian biztonságban vagyunk, mert ez a legutolsó hely, amiről gondolják, hogy itt megtalálhatnak minket. És ha már itt tartunk, szeretném megköszönni igen közeli jóbarátainknak, Luigi és Angelo Tempestának, hogy nem csak megengedték, hogy ez a gyűlés ezen a helyen folyjon le, hanem rengeteg fegyverrel is elláttak bennünket az elkövetkező akcióhoz. Az egyetlen gond csak az volt, hogyan érkezettek meg a villába, de remélem, élveztétek az ide vezető csodálatos vízi utat, ugyanúgy, ahogy remélhetőleg a feleségeitek is kellemesen töltik el a mai napot a környék látványosságainak megtekintésével, amit Luigi és Angelo feleségei szerveznek és vezetnek.

Clay rövid szünetet tartott, körülnézett a teremben, majd folytatta.

– Mint látjátok, még nem vagyok olyan jóképű, mint régen voltam – mondta, és megpróbált valamilyen mosolyoszerű dolgot varázsolni saját arcára. – Tudnotok kell, hogy az a férfi, aki ezt tette velem, az a férfi, aknek köszönhetően a helikopterem lezuhant, itt ül a teremben. Szerencsés vagyok, hogy életben maradtam, mindannyian tudjátok, hogy a pilótám mentett ki a lángoló roncsok közül. A lábaim odalettek, és az arcom is felismerhetetlen lett, de élek. A gyilkos neve Bond, és a hátsó sorban ül. James, miért nem mutatja meg magát? Álljon fel!

007 lassan felegyenesedett. Közben izgatott moraj futott végig a termen, többen megvető pillantással mérték végig.

– Rendben van, most már leülhet! – parancsolta Clay. – Senki nem fog meglepődni, ha elárulom, hogy ő és a cinkosa, a foglyaim, és még nagyon hasznosak lehetnek a számunkra.

Taps következett, miközben Bond odasúgta Beatrice–nek:

– Szerző! Szerző! – utalva az amerikai filmvígjáték címére. A lány elmosolyodott, de ez az álvidámság nem tűnt túl meggyőzőnek. Már majdnem azon a ponton volt, hogy leadja a segélykérő jelzést. Ugyanakkor tudta, nem ártana legalább főbb vonalaiban megismerni a FAGY terveit. 007 is gondolt erre, és neki kalkulálnia kellett azzal is, hogy bizony időbe telik, míg az antiterrorista egységek behatolhatnak a villába. Úgy számította, hogy a birtokon elrejtőzött erők kitartanak addig, amíg az erősítés megérkezik, és csatlakozik hozzájuk. Rá kell éreznie a megfelelő pillanatra.

– *Hóvíbar–hadművelet* – kezdte Clay. – A *Hóvíbar–Hadművelet* lesz az első lépés, ami stratégiai jelentőségű lesz. Egy új útra tereljük vele a hatalmas országot, és megmutatjuk az embereknek, hogyan lehet megvalósítani a valódi amerikai álmot. Néhány nap, és az első lépések megtétele után az emberek legnagyobb része minket fog támogatni. Ami pedig szintén nem mellékes körülmény, hogy az ország legfontosabb erőit, valamennyi fegyvernemet, tehát a szárazföldi erőket, a haditengerészetet és a légierőt, már kezdettől fogva nem ellenségként, hanem szövetségesként kell nyilván tartanunk. A legfontosabb, hogy gyorsan és hatékonyan cselekedjünk, és senkiben ne merüljön fel szemernyi kétség sem ennek hatékonyságát és létjogosultságát illetően. A *Hóvirág–Hadművelet* kezdete karácsony első napja lesz. Az első csapások kemények lesznek, de szó sincs arról, hogy civil áldozatoktól kellene tartani. A legtöbben ilyenkor úgyis a családdal lesznek, és azt nézik, ahogy a srácok az ajándékaikat bontják ki a fa alatt. Most pedig kérek minden parancsnokot, hogy álljon fel, és mondja el, milyen célpont lett kijelölve számára! Kezdjük New York–kal!

Egy hatalmas termetű, szigorú tekintetű, kopaszra borotvált fejű ember emelkedett fel a széksorok között.

– Sokáig kerestük a megfelelő célpontot, uram. Sok intézményre szükségünk lesz, amikor átvesszük az irányítást napról–napra az országban. Természetesen az elnök segédletével. Végül arra a megállapításra jutottunk, hogy a legjobb hely erre a Times Square néhány színháza lesz. Mint már többször is szóba került, az ország meg lett fertőzve szélsőségekkel és a pornográfiával. Úgy véljük, egy ideig úgysem lesz szükségünk a Times Square épületeire.

– Hány darab bomba lesz? – kérdezte Clay, miközben bólogatva ismerte el a célpont helyes kiválasztását.

– Összesen három, uram, de elég nagyok lesznek ahhoz, hogy meglehetősen kárt okozzanak. Az is felmerült, hogy még két nagyobb bombát robbantunk az ENSZ–palota közelében is, de úgy, hogy az épület szerkezetében ne essen kár.

– Jó, jó! – Clay ismét helyeslően bólogatott. – Remélem, mindenki számára világos, hogy nem használhatunk, ismétlem: nem használhatunk ismert robbanószerkezeteket! Csak a saját magunk által kifejlesztett változatot! Van olyan, aki számára ez nem egyértelmű? Tegyük fel a kezüket mindazok, akik már rendelkeznek elegendő robbanószerkezettel ahhoz, hogy az akció első részét sikeresen végrehajtsák!

A teremben minden kéz a magasba lendült.

– Az amerikai polgároknak tisztában kell lenniük azzal, hogy ezek a robbantások az ország egész területén széltében és hosszában, terroristák műve. Terroristák gyártották és robbantották fel valamennyit, lehetőleg külföldiek. Csak ebben az esetben számíthatunk teljes együttműködésre.

Egyetértő moraj futott végig a termen, miközben a tábornok tovább beszélt.

– Ezért hangsúlyozom annyira, hogy a kiszemelt célpontoknak olyanoknak kell lenniük, hogy semmiképpen ne legyen felesleges emberáldozat. Ezért esett a választás karácsony első napjára. És még egy nagyon lényeges dolog: minden bombának egyszerre kell felrobbannia! A nyugati parton ez reggel hat óra nulla–nullát, míg a keleti parton reggel kilenc óra nulla–nullát jelent. Pontosnak kell lennetek! A detonációknak ugyanabban a másodpercben kell bekövetkezniük! Értitek?

Ismét moraj futott végig a teremben, mindenki helyeselt. Ezt követően Clay mindenkit meghallgatott, és ezzel egyúttal ellenőrizte is az előkészületek végső fázisát. A fővárosban rengeteg kormányépület is érintett volt, de arra azért ügyeltek, hogy néhány sértetlen maradjon, hiszen a FAGY–nak is szüksége lesz rájuk, miután átvették a hatalmat.

Bond egyre növekvő aggodalommal és riadalommal hallgatta az Egyesült Államok valamennyi nagyvárosát érintő terveket. A parancsok egyértelműek és világosak voltak – sorban el kellett foglalni valamennyi televízió– és rádióállomást, hatástalanítani a Nemzeti Gárdát és az egyéb szervezeteket. Az egész akció egy tökéletesen megtervezett forgatókönyvön alapult, és 007 tudta, ha a tábornoknak van elég embere a végrehajtáshoz – márpedig miért ne lenne? –, akkor nagyon jó esély van arra, hogy minden sikeresen fog működni. Túl nagy hiba kellene ahhoz, hogy valami balul üssön ki, de már az eddigiek is elegendőek ahhoz, hogy akár egy polgárháború is kitörjön az országban, és mindenütt eluralkodjék az anarchia és a káosz.

Ahogy tovább hallgatta a részleteket, már tudta, nem egy gyermekes ötlet volt mindez, egy beteges agyszülemény, hanem egy halálos pontossággal végrehajtható stratégia, tökéletes taktikai húzásokkal, de pokoli végeredménnyel.

A Washington DC–ben választott célok leginkább kisebb hivatalok voltak. Nem akartak kárt tenni olyan fontos építményekben, mint a Washington Emlékmű vagy Lincoln szobra, sem a múzeumok. "A nemzeti emlékhelyeknek és múltunk jelentős építményeinek meg kell maradniuk!" – mondta Clay.

Közel két órán át tartott a célok felsorolása, amelyben szerepelt az összes jelentősebb város. Seattle, Atlantic City, Jersey City, Phoenix, Chicago,

Atlanta, Richmond, és így tovább *ad infinitum*. A bombák egytől-egyig nagy hatásfokkal robbantak, de azért tökéletesen kiszámított módon. A terv testet öltött, a homályból előlépve éles körvonalakká rajzolódott, és Bond láthatta, hogy ezek az emberek, élükön a tábornokkal, akik mind–mind tagjai a FAGY–nak, azon az úton haladnak, hogy örökre megváltoztassák az egész világ történelmét.

Teljesen egyértelművé ez akkor vált, amikor Clay áttért a stratégia egyéb pontjaira a bombamerényleteket követő időre. Közölte, hogy hatezer gyakorlott és felfegyverzett katonája van, akik azonnal bevonulnak Washington DC–be. Miután megszerzik a kommunikációs központok irányítását, körülveszik a Fehér Házat és a Capitoliumot, hogy ellenőrzésük alá vonjanak mindent, ha esetleg mégis pánik törne ki a robbanásokat követően.

– Ott leszünk, hogy ítélkezzünk és védelmezzünk! – mondta Clay. Mindenek ellenére tényként kellett kezelni azt, hogy egy működőképes hadsereg vesz részt az akcióban, még akkor is, ha az egész terv egy őrült célt szolgál, és még ha nem is olyan egyértelmű, hogy az állampolgárok egyemberként állnak majd mögéje.

A terve szerint a tábornok a Fehér Ház közelében lesz majd, kivéve, ha valamilyen rendkívüli esemény mást nem indokol.

– Az elnök a Fehér Házban tölti a karácsonyt – folytatta. – Amint biztosítottuk a területet, főtisztjeim élén bemegyek hozzá, és felajánlom szolgálataimat neki. Fel fogom vetni, hogy azonnal intézzen televízió– és rádióbeszédet a nemzethez. A szöveget természetesen én adom oda neki. Ezt előzőleg ma délután felolvasom nektek.

007 elérkezett a végső ponthoz. A FAGY céljai és a megvalósulás lehetősége túlságosan is reális veszélyt jelentenek. Ha az akció elindul, már nem lesznek abban a luxushelyzetben, hogy majd karácsony után kezdjenek egyezkedni a tábornokkal. Ezt itt és most kell megállítani, ennek az olasz tónak a partján. Oldalra hajolt, és csak egyetlen szót sügött Beatrice fülébe:

– Most!

A nő keze az öve felé nyúlt, de hogy biztosra menjen, a saját csatját is elfordította, és a saját segélykérő jelzését is leadta.

Innentől pedig már csak várni kellett, így hát csak ültek tovább nyugodtan.

Enrico a jobbján helyezkedett el, a pisztolya látszott is az öve mögött, mindössze karnyújtásnyira volt 007–től. Ha az események peregni kezdenek, legalább esélyt szeretett volna, hogy elérje azt a fegyvert.

Vártak hát, hogy a rajtaütés bármelyik pillanatban megtörténjen.

Agyaggalamb

Clay az emelvényen állt, és a felvetődő kérdésekre válaszolt, amelyeket az egyes területek parancsnokai tettek fel az akció részleteire, a közintézmények, tévé- és rádióállomások elfoglalására és őrzésére vonatkozóan. Arról is többen érdeklődtek, hogy milyen mértékű erőszakot lehet alkalmazni azok ellen, akik nem tartják be az utasításokat, illetve ellenkeznek a parancsokkal. A tábornok újra beszélni kezdett:

– Az embereknek azonnal látniuk kell, hogy minden egyes problémával meg tudunk birkozni! – Ahogy beszélt, már szinte olyan volt, mintha egy vérszomjas farkaskutya csaholt volna. A szavai nekicsapódtak a falaknak, a mennyezetnek, egyre inkább diktatórikusan adta elő a mondanivalóját – hiszen azzá is akart válni: diktátorrá. Ez volt a legvégső cél, a terv megkoronázása: Brutus Brutális Clay tábornok átveszi a teljes irányítást és hatalmat.

– Az amerikai emberek mindig erős vezetés után áhítoztak, hogy valaki végre lemossa azt a rengeteg gyalázatot, ami burjánzik az egész ország területén. Egy komoly és veszélyes helyzetben ránk lesz szüksége a kormánynak, és a szenátus meg fogja szavazni ezt, mert félnek attól, hogy az elnököt zsarolni fogják. És nekünk kell a változásokat kieszközölnünk. Könyörtelennek kell lennünk! – emelte fel a hangját a tábornok. – Lesznek olyan dolgok, amelyek végrehajtása nem lesz könnyű, de meg kell tennünk őket a cél érdekében. A kábítószerkereskedelem és a bűnözési hullám... Különös tekintettel a közbiztonság állapotára... Mindezekkel számolnunk kell! Bárki, akinél kábítószer van, végezni kell vele! Legyen az akár egy kis adag marihuana vagy kokain, nem teszünk különbséget! Meg kell ölni őket, és felakasztani a lámpavasra! A nemi erőszak is hasonlóképp lesz büntetve: aki ilyesmit követ el, annak le kell vágni a nemi szervét, nem érdekes, ha ott vérzik el! A fosztogatókat és tolvajokat sem szabad kímélni! Le kell vágni a karjukat! Ez régi módszer, de bevált. Így kell cselekedni! Nem győzöm eléggé hangsúlyozni, hogy...

Szünetet tartott, mert a bejárat felől, amelynek közelében Bond és Beatrice is ült, zaj hallatszott.

Egy férfi futott be a széksorok mellett, Bond felismerte, Roberto volt, előző éjszakai őre, aki teljesen részeg volt. Hadart valamit a tábornok

fülébe, aki ettől nagyon ideges lett. Clay arcát előntötte a düh. Rövid, de határozott utasításokat adott Robertsonak, aki visszarohant a kijárat felé, miközben a tábornok a tisztjeihez fordult.

– Uraim, úgy tűnik, adódott egy kis problémánk. A villát hamarosan meg fogják támadni.

Még be sem fejezte, máris lövések hallatszottak gyors egymásutánban.

– A birtok hátsó része felől egy csapat nyomul előre, és egy repülőgépből ejtőernyősöket dobnak le. Bekerítenek minket. – Újból elhallgatott, és jelentőségteljes pillantást vetett tisztjeire. – Nem hiszem, hogy a *Hóvíbar–Hadművelet* veszélyben lenne. Elegen vagytok, ráadásul mindannyian jól képzett katonák, hogy megoldjátok ezt a problémát. Menjete, és minden erőttökkel harcoljatok ellenük! Ha hazaértetek, majd a szokásos módon lépek kapcsolatba veletek.

A tábornok lejött az emelvényről, és 007 is elérkezettnek látta az időt, hogy akcióba lépjen. Kinyúlt Enrico revolveréért, ami az öve mögött volt.

– James! – kiáltott Beatrice szinte sikoltva, de akkor már Bond is érezte a hideg fémet a tarkójánál.

– Igazán nem szeretném ezt tenni magával, Mr. Bond. Á'jjon fel! Roberto volt mögötte.

Enrico és Tomaso már talpon voltak. Mindketten fegyvert szegeztek rájuk, miközben Clay közeledett feléjük. Ahogy sietni próbált, még nagyobb zajt csapott a műlábaival. Akik még a teremben voltak, kifelé igyekeztek azzal a precizitással és fegyellemmel, amitől Bond gyomra egyébként is kavargott.

Clay odaért hozzájuk, megnyomta a nagy tükör egyik szélét, amitől a hatalmas lap elmozdult, és egy ajtónyi rés keletkezett a falon.

– Ide befelé! Gyorsan! – parancsolta 007-re és Beatrice-re nézve, majd az emebereihez fordult. – Figyeljete rájuk! Szükségünk lehet foglyokra. Megértettéte?

Mindannyian bólintottak, majd elkezdték betuszkolni a foglyokat a titkos folyosóra. Amint beléptek, Clay balra fordult, mire Beatrice önkéntelenül is felkiáltott.

– Az a rossz irány!

Clay apró, de harsány nevetést hallatott.

– Maga túl jól ismeri a villát! – Visszahúzta a kezét, és egy erős pofont adott a lánynak, amitől az kis híján elvesztette az egyensúlyát.

– Nem a kis ház felé megyünk! – recsegte a tábornok. – Van egy sokkal jobb út is a menekülésre. Bilincseljétek meg őket! – köpte oda embereinek foghegyről.

Bond érezte, hogy a hideg fém kattan a bal csuklóján, míg a bilincs másik fele ismét Roberto kezére került. Tomaso közben ugyanígy tett Beatrice–szel is.

A folyosó egy alagútban folytatódott. A félkör alakú mennyezetben süllyesztett lámpák voltak elhelyezve, ezek biztosítottak elegendő fényt. A tábornok nagy léptekkel sietett előre, kezében ott volt a 45–ös automata Colt. Egy enyhe kanyar után fal zárta el útjukat. Clay közelebb lépett hozzá, majd egyes lövések helyezetté az egyik kezét.

– Sesame, táruul! – mondta nevetve.

A fal alig hallható zajjal oldalracsúszott, mögötte egy rácsos ajtajú lift bukkant fel. A tábornok sürgetve terelte befelé a többieket. Odakintről már folyamatos csatazaj hallatszott. Időnként felugattak a géppisztolyok, melyekre egyes lövések és egy–egy robbanás válaszolt.

Roberto belökte Bondot a liftbe, s miután mindannyian bent voltak, Clay megnyomott egy gombot. A lift elindult felfelé, és néhány másodperc múlva egy raktárszerű helységben állt meg. A falnak támasztva különböző takarítóeszközök voltak találhatóak.

– Amikor a Tempesta–fivérek átépítették a villát, volt annyi eszük, hogy többféle menekülési útvonalat is terveztek bele – magyarázta lekezelően a tábornok, hirtelen olyan volt, mint egy idegenvezető. – Ha kiléptünk innen, jobbra megyünk.

Az egyik emeleti folyosón voltak.

– Irány a lakosztályom! – üvöltötte túl a lassan elviselhetetlenné váló csatazajt. A folyosó végén türelmetlenül tépte fel az ajtót, amely a pazarul berendezett lakosztályba nyílt. 007 belépett, és sokkoló látványt fogadta.

A szoba közepén hatalmas ágy állt, fölötte üvegmennyezet. Az ágyon Sukie Tempesta feküdt meztelenül, megkötözve. A feje oldalra bicsaklott, nyakán és testén több mély seb vöröslött. A vér már mindegyiken megszáradt.

– Maga rohadék! – ordított Brutus Clay–re. – Maga rohadék szadista!

A tábornok megfordult, és szenvedetlenül nézett a szemébe.

– Nem volt elég kedves hozzám, Bond – közölte flegmán. – Csak egyetlen dologra volt jó, de az tegnap este megtörtént. Ugye, maga is észrevette, hogy pszichopata volt? És azt tudta, hogy az előző férjét, Angelo és Luigi apját ő ölte meg? Szegény öreg, éppen szeretkezés közben végzett vele. Egyszerűen megfojtotta. Azt mondta, ez volt a legnagyobb élvezet

számára, amit az öreg Pasquale-lal tett. Túl messzire ment azon az éjszakán. Hát tegnap is ez történt. Na, gyerünk!

Atdöcögött a szobán, Tomaso maga után húzta Beatrice-t, Enrico pedig tolt a tábornok után.

Roberto óvatosan megrántotta Bond bilincset, és azt súgta a fülébe:

– Ez a fickó őrű't, Mr. Bond! A pokolba akar minket látni.

007 bólintott, de ez több volt, mint egyszerű helyeslés.

– Akkor tégy valamit ellene! – felelte.

Clay egy öltözőbe vezette őket, ahol kinyitott egy szekrényajtót, amely mögött újabb rejtékút nyílt. Megnyomott egy gombot, mire egy panel csúszott félre. Megint egy lift várt rájuk.

– Gyerünk, gyerünk! – üvöltötte Clay kiszáradt torokkal, a fegyverével hadonászva. – Szálljanak be!

Roberto és Bond utoljára léptek be a felvonóba. A tábornok becsukta a rácsot, a lift gyorsan süllyedni kezdett.

– Ha Luiginak és Angelonak nem sikerül időben kijutnia, én nem várom meg őket – morogta a nyomorék.

A házat két hatalmas detonáció is megrázta, a lift néhány másodperc múlva megállt és az ajtó kinyílt.

Egy újabb alagútban találták magukat.

– Innen már nincs messze – mondta Clay, és már csörtetett is előre a furcsán imbolygó járásával. A többiek követték.

Bond érezte Roberto érintését a csuklóján, fogva tartott keze kiszabadult a bilincsből.

– Tegyen úgy, mintha még mindig meg lenne bilincselve! – súgta az olasz.

Távolabb, az alagút végén erősebb fény volt. A fölöttük és mögöttük folyó összecsapás zaját tompa morajlással verték vissza az alagút falai.

Hamar az alagút végéhez értek, melynek kijárata a csónakházba nyílt. A vízen egy nagyobb méretű motoros ringatózott. A vezetőfülkét magasabbra építették, és körülbelül a hajó közepén helyezték el. A фуlke elé egy párhuzamosított 7.62 mm-es MG3 típusú géppuskát szereltek. A taton, egy forgatható állványon ugyancsak egy MG3-as meredt fenyegetően.

– Oldjátok el a köteleket! – parancsolta Clay. – A Tempesta-fivérek nem értek ide, úgyhogy nélkülük indulunk!

A csónakház megrázkódott, egy lövedék a közelben robbanhatott fel. A tábornok testi fogyatékoságait meghazudtolva, fürgén mászott fel a hajóra, és rögtön a vezetőfülke felé indult. Tomaso és Enrico a tatba vitték Beatrice-t, és leültették egy padra.

Clay lekiáltott a kormány mögül Bondnak.

– Tudja, hogy hívják ezt a hajót? – Felnevetett, majd válaszolt. – *Agyaggalamb*-nak! (A "clay" szó angolul galamb-ot jelent – a fordító) Vicces mi? A saját hajóm. Alaposan fel van fegyverezve, és löni fog mindenkire, aki agyaggalambnak nézi Brutus Clay tábornokot! Enrico, tiéd a hátsó géppuska!

A férfi azonnal engedelmeskedett, és elfoglalta helyét a tüzelőállásban. Clay közben már indította is a motort, ami a zárt térben úgy hangzott, mintha a monacoi Grand Prix-n lennének.

A hajó lány ívű kanyart írt le, és a tó felé fordult. A távirányítású ajtó, mint egy luxusgarázs ajtaja, felnyílt, így az út szabaddá vált előttük. A tábornok gázt adott, mire a hajó hatalmas hullámokat csapva, szinte felágaskodó orral lőtt ki az épületből.

Enrico ellenőrizte a rá bízott fegyvert, Tomaso pedig elnézett a villa irányába. Sajnálkozva látta, hogy a hatalmas épület mindenütt lángokban áll. 007 megmutatta szabad karjait Beatrice-nek, aki egy apró bólintással vette ezt tudomásul. Közben látta, hogy Enrico saját kézfegyvere hanyagul az öve mögé van dugva, elérhető közelségben.

A hajó a parttal párhuzamosan távolodott a birtoktól, Clay is vetett egy pillantást hátra. A lángoló villa környékén már csaknem befejeződött a küzdelem. A FAGY főtisztjei, akik nemrég még nagyon bátornak és jó harcosnak tartották magukat, lehorgasztott fejjel álltak a parton, csakúgy, mint a Tempesta-fivérek testőrei. Szoros védőörizet vette körül őket, fekete overallba és símaszkba öltözött, H and K-típusú géppisztolyokkal felszerelt kommandósok terelték őket odébb a háztól. Luigi több sebtől verzett, de őt is és fivéréit is élve fogták el.

Clay csak mosolygott ezen, de öröme nem tartott sokáig, mert észrevett két rendőrnaszádot, amelyek teljes sebességgel tartottak felé a part irányából. Nem lehettek messzebb egy mérföldnyinél. A tábornok szembe fordította hajóját a naszádokkal, és az elülső párhuzamosított géppuskákkal tüzet nyitott rájuk. A rendőrök viszonzták a lövéseket, néhány golyó leszakította a vezetőfülke díszesen megmunkált szélét.

– Enrico! Kapd el őket! – kiáltott Brutus Clay és megtekerte a kormányt, mire a hajó az ellenkező irányba fordult. Hamarosan Enrico fegyvere is bekapcsolódott a harcba.

– James! – kiáltotta Beatrice.

007 odanézett, és látta, hogy a lány kikapja Enrico pisztolyát az öve mögül, és feléje dobja. Mintha lassított felvételen látná, egy pillanatig úgy tűnt számára, hogy a fegyver lebeg a levegőben, de a következő pillanatban már a kezében volt.

– Tábornok, a... – kiáltott Tomaso, és közben már nyúlt is saját revolveréért. De sem a mozdulatot, sem a figyelmeztetést nem fejezhette be, mert Bond két gyors lövése nem vétette el a nyaki ütőerét. Mire összerogyott, Beatrice már ott volt mellette, és a bilincskulcsok után kutatott. Közben a pisztolyt is elvette tőle.

Clay mindebből semmit sem látott és semmit sem hallott, mert a többi lővés elnyomta az iménti kettőnek a zaját, és egyébként is minden energiájával arra koncentrált, hogy ne csökkenjen a távolság az *Agyaggalamb* és a rendőrhajók között. Ez nem látszott túl esélyesnek, úgyhogy úgy döntött, ismét taktikát változtat, és ismét szembe fordult üldözőivel. A főszerep megint az elülső fegyvereké lett. Enrico így nem tudta folytatni a harcot, befejezte a tüzelést, és hátrafordult.

– Ugorj, Enrico! – mondta neki Bond, miközben rászegezte fegyverét. – Át a korláton, különben Tomaso után küldelek!

Enrico habozása nem tartott tovább két másodpercnél. Látta Tomaso élettelen testét, ami rádöbbsentette, hogy az erőviszonyok bizony megváltoztak.

– Clay tábornok! – kiáltott 007 a vezetőfülke felé. – Clay tábornok! Állítsa meg a hajót, és jöjjön el a kormánytól!

A tábornok vagy nem hallotta, vagy csak úgy tett, mintha nem hallaná az angolt, mert nem engedelmeskedett. Bond lövésre emelte a pisztolyát, de szinte ugyanabban a pillanatban éles dörrenést hallott jobbról, és Brutus Clay vállából véres hús és csontdarabok szakadtak ki.

– Erre majdcsak felfigyel – mondta Beatrice.

Clay megfordult, az arcán leírhatatlan döbbenet tükröződött, látszott rajta, hogy a nem várt fordulat sokkollja. A jobb karja magatehetetlenül lógott teste mellett.

A hajó sebessége még mindig nem csökkent, a jármű irányítatlanul és teljes sebességgel száguldott előre. Egy nagyobb hullám jókorát taszított rajta, mire a tábornok átesett a vezetőfülke tulsó felére. Ott kibillent egyensúlyából, orra bukott, és lebuckázott a lépcsőn. A vízbe zuhanástól a korlát sem mentette meg.

– Magáva' vagyok, Mr. Bond! – kiáltott Roberto, és már ugrott is, hogy átvegye az irányítást a fékevesztett hajó felett. Bond hagyta, hogy az olasz leállítsa a motort, és közben azon tűnődött, Rhobb vajon hasznát veszi-e majd Robertsonak az Egyesült Államokban. Az mindenesetre biztos, hogy egy kis pihenésre számíthat majd.

Amint elcsendesedett a motor, már csak egyetlen zaj bántotta a fülüket: Brutus Clay tábornok ordítása.

– Segítség! Segítsenek nekem! Nem tudok úszni! Segítség!

– Sajnos semmit sem tehetünk önért – felelt 007. A nyomorék néhányszor lesüllyedt, majd újból a felszínre bukkant, és tovább kiabált a hajó felé. Végül egy hatalmas légbuborékot kibocsátva megint elmerült a tajtékozó habok közt.

A két rendőrnaszád odaért, Roberto pedig eltekerte a kormányt, így biztosítva, hogy az *Agyaggalamb*, Brutus Clay egykori hajója a Tempesta–villa irányába forduljon.

A mólónál már várt rájuk Eddie Rhabb. Segített Beatrice–nek kilépni a partra, majd kezét rázott Bonddal.

– James, hogy tudjuk ezt valaha is megköszönni neked?

– Megköszönni? Mit?

– Hogy elkapta ezt az őrült tábornokot.

– Nem nevezném őrültnek. Sokkal inkább egy zseninek: jó tervező, kiváló stratégia és fantasztikus agya van...

– Csak volt – húzta össze szemöldökét Rhabb.

– Azt hittem, hogy az emberei kihalászták.

– Hát, úgy volt, de aztán mégis visszadobták. Túl sok lett volna a papírmunka. Ugye, megérted?

– Milyen szomorú – mondta 007, de a hangjában cseppnyi szomorúság sem volt. – Akárhogy is, az érdem elsősorban Beatrice–é. Ő kapta el.

– De nélküled aligha sikerült volna, James!

– Nem is tudom...

– De én igen – mondta a lány mosolyogva. – Az a férfi megváltoztathatta volna az egész világ történelmét, és ezt te is jól tudod.

Bond elnézett a part felé. Megérezte, hogy figyelik. A villa közelében Luigi és Angelo Tempesta állt fegyveres őrök gyűrűjében, és gyűlölködő pillantásokkal figyelték őt.

– Velük mi lesz? – bökött állával 007 a fivérek felé.

– Mint már említettem, kiadjuk őket az olaszoknak. Legalább száz évre lecsukják őket, ebben biztos vagyok. Mindent ki fognak vizsgálni. Igaz, az ezzel a kettővel kapcsolatos papírmunka eltart egy darabig majd, de azt talán kibírjuk. Nem tudom elégszer megköszönni a segítségedet, James! Hogyan tudnám mégis kifejezni a hálánkat?

– Majd kitalálok valamit, Eddie. Talán írnia kellene a királynőnek. Tényleg, ez nem is olyan rossz ötlet!

A levegőben ugyan még terjengett a füst, de Bond azon át is érzett valami sokkal kellemesebbet, valamit, ami Beatrice lényéből sugárzott. Átkarolta a lányt, és lassan elballagott vele a kiégett villa felé.

Zene a fülnek

Dublinba repültek, az út kellemes volt – állapította meg Bond. Onnan az utolsó járattal repültek tovább a Heathrow-ra, ami már elcsendesedett valamelyest. Az éjszakának ebben az órájában nem szokott nagy nyüzsgés lenni. A vámvizsgálatnál senki sem foglalkozott velük. Bond egy nyilvános fülkéből felhívta Sanusit.

– Mindenki halálra keresi magát – mondta az orvos szentelenül. – Legalább kétmillió parancsmegtagadásról kell majd jelentést írnia. Tudja, hogy M nyugdíjba vonult, és hogy az új M egy nő? Fejeket akar, úgy tűnik. Akárki talál magára, azonnal be kell vinnie a központba. – Az orvos hallgatott egy rövid ideig, majd folytatta. – Azt hiszem, számíthat a legrosszabb szidásra, amit valaha is átélt.

– Legrosszabb esetben is csak kirúgni tud.

– De azt páros lábbal tenné... Nem, James, nem hiszem, hogy meg akarna szabadulni magától. Annál azért okosabb.

– Akkor nem lehet sokkal rosszabb az öreg M-nél.

– A rossz nyelvek szerint úgy tud káromkodni, mint a legutolsó kocsis.

– Szerintem semmi újat nem fogok hallani tőle. Freddie hamvai, doki?

– Itt vannak a klinikán. Elvigyem magához?

– Inkább beugrom érte hazafelé.

– Jöjjön nyugodtan. Itt senki nincsen. De a lakásáról már nem tudnám elmondani ugyanezt. Valószínűleg körbevettek már.

– Majd meglátjuk. Máris indulok.

007 fáradtnak érezte magát, ugyanakkor csalódott és szomorú is volt, amiért végül M-et tényleg nyugdíjazták. Olyan ez – gondolta –, mint mikor egy csodálatos, régi épületet földig rombolnak, hogy parkolóházat építsenek a helyére, vagy egy pusztaság maradjon csak. Holtvágány. Minden meg fog változni. Sajnálta az öreget.

Taxival mentek a klinikára, ahol ő megkapta a kis sárgaréz urnát. Sanusi ismét figyelmeztette, hogy legyen óvatos, de Bond már túljutott azon a ponton, hogy bármi is érdekelje. Ez alól természetesen Beatrice kivétel volt.

Amikor befordultak az utcába, ahol a lakása is volt, azonnal észrevette a közelben parkoló kétajtós zárt furgont, melynek tetején legalább három rádióantenna meredezett az ég felé. Tudta, hogy kik ülnek benne.

Beatrice egyenesen a konyhába ment és készített egy jó erős kávét. Bond közben átfutotta a postáját. Semmi érdekes nem volt köztük, csak számlák, reklámok, és két hivatalosnak tűnő levél. Az egyik egy meghívó volt M nyugdíjazási ünnepségére, a másik pedig egy nyílt parancs az új M aláírásával. Azonnal jelentkeznie kell nála, amint megérkezett Londonba. Az indokok között valami olyasmit írt, hogy sürgős problémák merültek fel, melyeket halaszthatatlanul meg kell beszélniük... Az idő nem lényeg, tette még hozzá. A francba vele! Szeret katonásdít játszani – gondolta, majd belekortyolt a kávéjába.

Az üzenetrögzítő kijelzője szaporán villogott, úgyhogy visszatekerte a szalagot, és megnyomta a lejátszást indító gombot.

– James, fiam! Valószínűleg, már értesültél róla, hogy visszavonultam – hallatszott M nosztalgikus hangja. – A kérdés csak az, hogy én estem-e el magamtól, vagy valakik taszítottak rajtam? Senki sem tudja, hová tűntél, és természetesen ebben én sem tudtam segíteni nekik. Ha van egy szabad órád, ugorj be hozzám meglátogatni! Ha megteszed, vár rád egy jó barát. Ami pedig az új M-et illeti, ismered a mondást: amelyik kutya ugat, az nem harap.

Beatrice jó feleség módjára viselkedett. Látta rajta, hogy aggasztja néhány dolog, úgyhogy inkább magára hagyta a gondolataival.

Bond a ház elejébe ment, és az ablakon át látta, hogy két férfi a ház felé tart. Látásból már ismerte őket. Egyikük magas, kisportolt volt, könnyű vászonnadrágot és sportos fazonú jakót viselt barna bőrfoltokkal a könyök részeken. Társa sokkal alacsonyabb volt, kissé kövérkés, köpcös alak, aki úgy ment, mintha gurult volna. Ő világosszürke öltönyt hordott. Mindketten úgy festettek, mintha gengszterek lennének. 007 már dolgozott velük alkalmanként.

– Lehet, hogy Freddie hamvaira csak a jövő héten jut időnk – mondta, miközben átölelte és megcsókolta Beatrice-t. – Találkozom van az új főnökömmel.

Csöngettek.

– Itt is van értem az autó. Egy óra alatt elintézem, remélem, megvársz.

A lány bólintott, és közelebb húzta magához a férfit.

– Addig várok, amíg vissza nem jössz. Hová tegyem Freddie-t?

Bond tompa fájdalmat érzett: a halála miatti büntudat gyötörte, meg a szomorúság az egész ügy miatt. Azt tudta, hol akarta, hogy elszóriák a hamvait, de addig...?

– Nézzd! – Beatrice ismét átkarolta. – Azt hiszem, a legjobb helyen a hálósobában lesz. Ő a múltad része, és én egyáltalán nem bánom, hogy osztoznom kell vele rajtad. Tudom, hogy most pocsekül érzed magad.

007 bólintott, és könnyed csókot nyomott a lány arcára.

– Sietek – mondta, és valósággal levetkőztette a szemeivel.

Hát persze, hogy sietni fog vissza!

– Bond kapitány! – mondta a magasabbik, miközben egyik lábával belépett az ajtón.

– Tudom, tudom – felelt 007. – A madam látni akar engem tegnap.

Zene a fülnek.

Beszállt a Rover hátuljába, miközben lerázta magáról az egyik kísézője kezét. Az alacsonyabbik vezetett, a magasabbik mellette ült hátul.

– Az évszakhoz képest elég csípős idő van kinn – mondta Bond, de senki sem válaszolt. Az ő feladatuk mindössze annyi volt, hogy bekísérjék őt egy arcvizitre az új főnökhöz.

007 mosolygott magában, és hirtelen eszébe jutottak Winston Churchill szavai, amiket még az iskolában kellett megtanulnia: "Ez nem a vég. Ez még csak nem is a vég kezdete. De ez valószínűleg a kezdet vége."

Sóhajtott, és halkán mormogott magában.

– Churchill aztán jól bánt a szavakkal. Igazán jól bánt.